

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SINGLE DAD PLAYBOOK SERIES

mad LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
WILLOW ASTER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇILGIN AŞK

BEKAR BABANIN OYUN KİTABI

KİTAP 1

WILLOW ASTER

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

[Okuyuculara Not](#)
[İçerik Uyarıları](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14 Bölüm 15](#)
[Bölüm 16 Bölüm](#)
[17 Bölüm 18](#)
[Bölüm 19 Bölüm](#)
[20 Bölüm 21](#)
[Bölüm 22 Bölüm](#)
[23 Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Bölüm](#)
[26 Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Gizli Aşk Çok Yakında!](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Willow Aster Beni](#)

[Takip Et](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

mad LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
WILLOW ASTER

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Söğüt Aster

www.willowaster.com

Telif Hakkı © 2024 by Willow
Aster ISBN-13: 979-8-9880213-8-4

Kapak Emily Wittig Designs
Fotoğraf Aisha Lee Harita Kess
Fennell
Kurgu: Christine Estevez

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

NOTE TO READERS

*İçerik uyarılarının bir listesi bir sonraki sayfada yer almaktadır, bu nedenle uyarıları görmek istemiyorsanız bu sayfayı atlayın.

OceanofPDF.com

CONTENT WARNINGS

Deli Aşk için içerik uyarıları kardeş ölümü ve küfürdür.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

BABALARLA KAHVE

WESTON

Duştan çıktığımda banyo aynası bir şey göremeyeceğim kadar buğuluydu. Havlumla siliyorum ve morlukların geçip geçmediğine bakmak için dönüyorum. Yarın takımım ile ikinci Super Bowl'umuzu kazanmamızın üzerinden bir hafta geçmiş olacak ve bedenim bedelini ödüyor olsa da bu hiç eskimiyor.

Yeterince gencim, üstesinden gelebilirim.

Her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum; profesyonel futbol oynuyorum. Bunu yaptıktan birkaç yıl sonra, hala hayallerimi gerçekleştirmenin şokunu yaşıyorum.

Telefonum çaldı ve kontrol ettim. Penn Hudson. Colorado Mustangs'e aynı sezon katılmıştık. Takımda pek çok harika arkadaş edindim ama Penn ve ben muhtemelen en sıkı olanlarıyız. Oyun kurucu ve koşucu olarak bu kadar iyi anlaşmamız iyi bir şey.

PENN

Bu sabah baba grubunu basalım mı?

Neden olmasın? Çocuklarının ne kadar harika olduğu ve bekar babalar olarak ne kadar zorlandıkları arasında gidip geldiklerini duymak her zaman eğlencelidir.

PENN

Onları kızdırma havasındayım.

Sadece büyüklerle takılmak için bir bahane istiyorsun.

PENN

Haksız değilsin.

Mustangs için oynamaya gelmenin en büyük cazibesi, futbolun en iyi geniş alıcısı Henley Ward ve en sevdiğim defans oyuncusu Bowie Fox'tu. Penn ve benimle birlikte sıkı uç Rhodes Archer'ın draft edilmesi de bonus oldu. Hepsi bizden daha uzun süredir bu işi yapıyor ve bizi her şekilde kucaklarını açarak kabul ettiler... sahip oldukları bu küçük bekar baba kulübü dışında.

On beş dakika sonra orada görüşürüz.

PENN

Kelime.

Bu güzel, güneşli Şubat sabahında dağlar dokunacak kadar yakın görünüyor. Üniversiteden kendi eyaletim için oynamak üzere seçildiğim için şanslıyım. Başka bir yerde yaşamak zorunda kalsaydım Colorado'yu özlerdim. Kar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve Silver Hills güne yeni yeni uyanmaya başlıyor.

Sevgililer Günü'nün üzerinden sadece bir hafta geçti, ancak şehri ele geçiren tüm kalpler ve aşk tanrısı gitti ve şimdi Aziz Patrick Günü için baktığım her yerde yeşil ve gümüş var. Silver Hills tatil için her şeyi yapıyor.

Böyle rahatlatıcı sabahları seviyorum, belki de benim için nadir oldukları içindir. Genelde bu saatlerde antrenmana koşturuyor ya da spor yapıyor olurum. Penn'le birlikte Luminary Coffeehouse'a giriyoruz, ikimiz de çocuklar için etrafı kolaçan ediyoruz.

"Onları kaçırdık mı?" Penn soruyor.

Neşeli bir kız yanıma geldi ve elini koluma koydu. "Weston Shaw ve Penn Hudson aynı anda mı? Çimdikle beni," diyor yanındaki kıza.

İki kıza bakıp gülümsüyorum, ikisi de iç çekince kahkahalarımı tutuyorum. Penn'den mi yoksa benden mi daha çok hoşlandıklarını söylemek zor - sanırım yazı tura atıp mutlu olabilirler.

Her ne kadar iyi vakit geçirmekten hoşlansam da, geçen hafta sonu çok sıkı oynadığım için, Denver şehir merkezindeki geçit töreni ve ardından gelen tüm partiler nedeniyle hala yorgunum.

Gerçekten sadece çocuklarımla takılmak istiyorum. Ya da onlara bok vermek. Aynı fark.

Aylardır durmaksızın birlikte olduğumuz için ekibi özlemeyeceğimi düşünebilirsiniz ve ben de hepsini özlemiyorum, ancak bu hafta, tüm röportajlar, partiler ve akşamdan kalmalardan dolayı, en sevdiğim piçlerle sohbet etmeyi gerçekten özledim.

"Bana mı öyle geliyor yoksa her zamankinden daha mı kalabalık?"

Penn nefesinin altında soruyor. "Sorun sen değilsin," diye cevap veriyorum.

"Demek sensin," diyor kızlardan biri göz kırparak. "Buranın kahve içmek için buluştuğunuz yer olduğu söylentisi yayıldı ve herkes bu aksiyona dahil olmak istedi. Boulder'dan buraya kadar geldik."

Kibarca gülümsüyorum ve sıraya girmesini işaret ediyorum.

O dönüyor ve ben Penn ile bakışıyoruz. Tekrar ileriye baktığında yüzü aydınlanıyor ve ne değiştiğini görmek için bakıyorum. Annemin en iyi arkadaşı olan şımarık sahibi Clara'ya el sallıyor. Buranın bizim yerimiz olmasının sebebi o. Bizi karşılama sırasına yönlendiriyor ve her zamanki gibi benim için flat white, Penn için caramel macchiato'yu kaldırıyor. Onu kızdırmayı sevdiğimiz şeylerden sadece biri.

Penn, "Clara bizim için çok iyi," diyor.

Clara ailemin komşusu ve kocası Jimmy öldükten sonra bu kahvehaneyi açmaya karar vermiş. Burası ona yeniden gülümsemesi için bir sebep verdi, bu da çok rahatlatıcı. Clara iyi bir insan ve onu kalbi kırık görmek korkunçtu.

"Günaydın, Clara. Bugün çok güzel görünüyorsun," diyorum fincanı ondan alırken.

"Kahveni almak için benimle tatlı tatlı konuşmana gerek yok," diyor ama gülümsüyor ve yanakları pembeleşmiş. Eğilip başını öne eğiyor. "Oğullarını arka odaya koydum ki biraz huzur bulsunlar."

Penn, "Acaba bu kalabalığı görüp buradan kaçtılar mı diye merak ettik," diyor.

"Uzun süredir burada değiller." Clara onu takip etmemizi işaret ediyor. Penn ve ben birlikte, "Teşekkürler Clara," diyoruz.

Kardeşim Felicity'nin bana her zaman yaptığı gibi ayağımı kaldırıp dizinin arkasına vuruyorum ve dizim büküldüğünde gülüyorum.

Bazı nedenlerden dolayı kız kardeşimle bunu asla başaramıyorum ama Penn'de her seferinde işe yarıyor. Büyürken hiç kardeşi olmadı, bu yüzden herhangi birimiz ona işkence etmeye çalıştığında hala şaşkınlıkla karşılanıyor.

Kalabalık kafede yolumuza devam ederken nefesinin altından küfrediyor ve bana ters ters bakıyor. Bu kadar insan için çok küçük ama sanırım iş için iyi. Clara kapıyı bir kez çalıyor ve açmadan önce bir kod giriyor.

"Burada partiye davet edilmeleri gerektiğini düşünen iki halı faresi var" diyor.

Penn ve ben büyük yuvarlak bir masa ve yan tarafında küçük bir kitaplık bulunan bir okuma koltuğu olan rahat odaya giriyoruz. Clara buranın toplantılar için bir oda olduğunu söylüyor, ama bence burası onun dışarıda işler kesat olduğunda saklanıp kitap okumak için geldiği yer.

"Evet, neden bu kadar özel olmak zorundasın?" Çoğunlukla şaka yaparak soruyorum. Bowie sırtlıyor. "Bir çocuğun olursa seni içeri alırsız," diyor.

Henley ve Rhodes beşlik çakıyor, Penn de homurdanıyor.

Penn, "Sana söylemekten nefret ediyorum ama kurduğun bu küçük kulüpte bize *ihtiyacın* var," diyor.

Henley kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Kendinize Bekar Baba Oyuncuları diyorsunuz... ve az önce beşlik çaktınız. Bu kadar yeter."

Henley ve Bowie tam olarak sıfır saniye boyunca utanmış görünüyorlar.

"Hadi ama, bu haftalık toplantılarda ne konuşuyorsunuz ki zaten?" Penn diyor ki. "Yoldayken seni dinledik. Anladığım kadarıyla tamamen ebeveyn konuşması değil."

"Yoldayken kendimize fazla yüklenmiyoruz. O zaman çoğunlukla çocukları ne kadar özlediğimizden ve ne kadar harika olduklarından ya da ne kadar zor olduklarından bahsediyoruz," diyor Rhodes.

"Peki ya yolda olmadığın zamanlar?" Ben de soruyorum.

"Şey, ben de tam çocuklara Cassidy'nin dün gece benimleyken regl olmaya başladığını ve evde hiçbir şeyim olmadığını söylüyordum," diyor Henley, son bölgede akrobatik bir parmak ucu yakalaması için yükseldiğindeki aynı parıltıyla.

Penn ve ben ayaklarımızın üzerinde kayıyoruz, belli ki rahatsızız. Üçü de kollarını kavuşturup memnun görünüyorlar.

"Eczaneye gidip ped almak ve kapıdan girerken ona nasıl kullanacağını anlatmak zorunda kaldım." Kaşlarını çatıyor ve bu Henley'nin sahada ya da bizimle konuşurken daha derine inmek üzere olduğunu gösteren evrensel bir işaret. "Tamponları nasıl kullanacağını öğrenmek istedi, ben de onunla konuştum ve sonra ona bir ısıtma yastığı ayarladım ve-"

"Tamam, tamam," diyorum elimi kaldırarak.

Henley, iyi numaraları olan yaşlı bir köpek. Bir profesyonel gibi nasıl davranacağını biliyor.

Tamam, o kadar da yaşlı değil. Otuz beş yaşında ve dışarı çıktığımızda kadınlardan en az bizim kadar ilgi görüyor. Hiçbiriyle ilgilendiğinden değil. Eski karısı ona bir numara yaptı.

Ama o çok iyi bir alıcı. En iyisi. Henley sırtıyor.

"Oturun."

Masanın etrafındaki koltuklara elini sallıyor ve oturuyoruz, artık burada olmak istediğimizden pek emin değiliz ama geçtiğimize de memnunuz.

"Akıntısı ağır mıydı?" Bowie bana yan gözle bakarak soruyor. "Hadi ama!" İnledim.

Deli gibi gülüyorlar.

Penn gururla, "Regl dönemleri hakkında konuşabilecek kadar olgunum," diyor. "Sadece Cassidy'nin ne zaman regl olmaya başladığını bilmek istemiyorum..." Dudağını dışarı çıkarır ve üzgün gözlerle bakar. "O sadece bir bebek."

"Aynen öyle," diyorum Penn'i göstererek.

Nedense bu yankılanıyor ve odayı hüznü bir hava kaplıyor.

"Küçük kızımın bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diyor Henley üzüntüyle. "Seni test ediyordum. Henüz adet görmeye başlamadı. Size asla söylemem

Bu. Bunu yaparsam beni uykumda öldürür. Bu haberi verirsem babamın kurallarını her yerde çiğnemiş olurum. Ama bu *olabilir*... her an *olabilir*."

Tanrım, belki de bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Henley'e ters ters bakıyorum ama şu anda aklım onda. Henley'nin kızlarını seviyorum. Cassidy'nin bu kadar büyümüş olması düşüncesine de katlanamıyorum.

Telefonum çalıyor ve ona bakıyorum, ekranda Presbyterian Hastanesi'ni görünce kaşlarımı çatıyorum. Bir sorun çıksa ailem Silver Hills Hastanesi'ne giderdi...

Cevap vermek için çok bekledim ama hemen tekrar çaldı.

"Özür dilerim çocuklar. Presbyterian Hastanesi'nden." Ayağa kalktım ve odadan çıkmaya başladım ama sonra dışarıdaki kalabalığı hatırladım.

Penn, "Burada dinle," diyor. "Dışarıda duyabileceğinizi sanmıyorum."

Başımı sallayıp cevap veriyorum. "Alo?"

"Bay Shaw?" Saçma sapan bir sesi olan bir kadın cevabımı bekliyor.

"Evet?"

"Weston Alexander Shaw?"

"Ben Weston Alexander Shaw. Bu kim?"

"Oğlunuz bu sabah Presbyterian Hastanesi'nin acil servisine yatırıldı," diyor.

Karnım zil çalıyor ve o beni görmese de başımı sallıyorum.

"Benim... bir oğlum yok," diyorum.

Yüzüm duvara dönük, ama odadaki alçak sesle konuşmalar sessizleşiyor ve sırtımda dört çift göz hissediyorum.

"İsminiz doğum belgesinde yazıyor. Bebek birkaç ay önce bu hastanede doğdu ve biz de en yakın akrabasının siz olduğunu umuyorduk."

Sertçe yutkunuyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve düşüncelerim hızla uçuşuyor. Hiç prezervatifsiz seks yapmadım. Daha önce hiç tanımadığım kadınlar bebeğimi doğurduklarını iddia ettiler, ancak avukatlarım iddiaların yanlış olduğunu kanıtladı.

"Bay Shaw?"

"Bu bir şaka, değil mi? Bunu sana kim yaptırdı? Kimsin lan sen?" "Bay Shaw, sizi temin ederim ki bu bir şaka değil. Bu gece bir araba kazası oldu.

"Eğer gerçekten Weston Alexander Shaw iseniz, oğlunuz da bu işin içindeydi."

"Tamam, ben de katılacağım. Onu nerede bulabilirim?"

"Presbyterian Hastanesi. Acil servise gelin ve Wanda Dixon'ı isteyin" diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefona bakıyorum ve ağır çekimde çocuklara doğru dönüyorum. Hepsi endişeyle bana bakıyor. Bowie bulunduğum yere en yakın olanı ve ayağa kalkıp elini sırtıma koyuyor.

"Bu da neydi böyle?" diye sorar.

"Arayan hastaneydi. Oğlumun orada olduğunu söylediler. Bu hiç komik değil." Masanın etrafını işaret ediyorum. "Eğer bunun arkasında sizin olduğunuzu öğrenirsem, canınıza okurum."

Henley kaşlarını çatır. "Weston. Yavaş ol. Böyle bir konuda seninle uğraşmayız. Yerinizde olsam takımın avukatlarını arardım."

"Hastaneye gitmem gerek. Doğum belgesinde benim adımın olduğunu söyledi. Bu doğru olamaz."

Bowie omzumu sıkıyor ve gözlerimle buluşmak için eğiliyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor. "Ne olursa olsun, bunu halledeceksin. Tamam mı? Sadece bir karışıklık olduğuna eminim."

Başımı salladım ve hepsi ayağa kalktı.

Henley, "Biz de seninle geleceğiz," diyor.

"Hayır, sorun değil. Hepinizin geldiğini gördüklerinde hemşirelere kalp krizi geçirtmek istemem." Hafiflemeye çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor.

Rhodes, "Yapabileceğimiz bir şey varsa, neler olup bittiğini bize bildirin," diyor. "Haber veririm. Teşekkürler."

Penn kapıyı açar ve yolu gösterir. "Geliyorum. Acil bir durum var," diyor.

Hâlâ Mustangs oyuncularını görmeyi uman insanların arasından geçiyoruz, imza istendiğinde duymamış gibi davranıyoruz. Dışarı çıktığımızda koşmaya başlıyorum.

"Ara beni," diye bağılıyor Penn, cipime binerken.

Denver'a gitmek her zamankinden daha uzunmuş gibi geliyor ama aslında sadece kırk dakika kadar. Silver Hills'in pastoral sokaklarından başka bir dünya da olabilir.

Düşüncelerim savaş halinde, iki kampa bölünmüş durumda: Çocuğum olması mümkün değil ve ya olursa?

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

DÜŞMANLA YÜZLEŞMEK

SADIE

Şok ve inançsızlık içinde kız kardeşimin hastane odasından çıktım. Odasından çıkıp koridorda çılgınca Caleb'i ararken gözlerim yaşlardan dolayı net göremeyecek kadar bulanıktı. Hastaneden sadece yarım saat önce aranmışım ama hastaneye yakın bir yerde oturduğum için on dakika içinde buradaydım.

Hala çok geç kalmıştım.

Ailemin beni arayıp aramadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Annemin Missouri'deki kız kardeşini ziyaret ediyorlar ve yarına kadar eve dönmeyi planlamıyorlardı. Mesaj bıraktım ama cevap vermediler.

uzaktayken telefonlarını kontrol etme konusunda çok iyiler ve onlara mesajla bir şey söylemek istemiyorum.

Caleb'in odasına giriyorum ve beşiğin yanında duran bir adam görüyorum. Siyah saçlı, uzun boylu, geniş kaslı omuzlu. *Hayır. Bana bunun olmadığını söyle.* Onu nerede görsem tanırım. *Weston Shaw.* Kız kardeşim ve ben son iki yıldır her hafta onu televizyonda izliyoruz. Yatağa doğru koşuyorum ve dönüp gözlerimle buluştuğunda kanım donuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tükürdüm.

Geri çekilip yüzümü inceliyor. Kafası karışmış ve üzgün görünüyor.

Caleb'in beşiğinin diğer tarafına geçiyorum ve ona bakıp iyi olduğu için sessiz bir şükran duası ederken göz yaşlarım yeniden sel oluyor.

"Sen-" Weston başlıyor. "Sen de kimsin?"

Elini uzatıyor, onu görmezden geldiğimde elini bırakıyor. "Ben Weston Shaw. Kızımın-"

Bir hemşire aceleyle odaya girerek Weston'ın sözünü kesiyor ve onu gördüğünde gülümsemesi ıslıl ıslıl oluyor. Odada Caleb dahil başka birinin olduğunu fark ettiğinden emin değilim.

"Merhaba, Bay Shaw. Biz de sizi bekliyorduk" diyor.

Ağzım açık kaldı. Onu *bekliyorlar* mıydı? Bu nasıl oluyor? Dönüp Weston'a yeni bir öfkeyle bakıyorum. Kalbim kırıldı, dehşete düştüm ve vücudumdaki her koruyucu kemik alarma geçti.

"Buradan çıkmak için tam olarak iki saniyen var," diyorum soğuk bir şekilde.

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve bu ifadeyi oğlunun yüzünde de gördüğümü itiraf etmekten üzüntü duyuyorum.

"Bakın, bu zor bir durum - Tanrım, durumu bile *bilmiyorum*," diye kekeliyor, "ama lütfen bana gerçeği söyleyebilir misiniz? Bu benim oğlum mu?" diye soruyor, beşiğinde uyuyan Caleb'e bakarak.

Ona bakarken yüzü yumuşuyor.

"Hasta mı?" diye sorar hemşireye.

"Bu bir fark yaratır mı?" Soğuk bir şekilde sordum.

Caleb'in yüzünde ve parmaklarında herhangi bir sıyrık ya da yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. Mükemmel görünüyordu ve Sasha'nın doktoru da öyle olduğuna dair beni temin etti. "Elbette, bu bir fark yaratır. Ne tür bir insan bir çocuğun hasta olmasını sorun etmez?" diyor. "Neden burada?" Hemşireye baktı. "Özür dilerim, belki siz bana

detayları anlatabilirsiniz. Bir telefon aldım.

Oğlum buradaydı ve o ana kadar bir oğlum olduğunun farkında değildim."

Alaycı bir ses çıkardım ve hem Weston hem de hemşire bana ters ters bakmaya başladılar.

Hemşire, "Hanımefendi, kim olduğunuzdan emin değilim ama ziyaret saatleri sadece aileler içindir," diyor.

"Ben onun ailesiyim. Bu adamdan daha fazla." Ona meydan okurcasına bakıyorum ve o geri çekiliyor.

"Farklılıklarınızı bu odanın dışında tutmanızı rica edeceğim," diyor kibirli bir şekilde.

Weston'ın gözlerinin beni okyanusun dibine sürükleyen bir ağırlık gibi üzerimde olduğunu hissediyorum. Caleb'i kucağıma alıp onunla birlikte kaçma ihtiyacı şu anda çok güçlü.

Dr. Williams kapıdan içeri giriyor ve ben rahatlıyorum. Hemşire gidiyor, Dr. Williams'ı bu işle baş başa bıraktığı için mutlu. Bana baktığında yüzünde sempati dolu bir ifade vardı.

"Caleb'in iyi olduğunu kendin de görebilirsin, Sadie," diyor yumuşak bir sesle. Gözyaşlarım yüzüme damlıyor ve başımı sallıyorum. "Evet, teşekkür ederim."

Dr. Williams Weston'a döner ve gözleri tanıyarak açılır. "Ben Dr. Williams," der.

"Weston Shaw," diye yanıtlıyor Weston, Dr. Williams'ın elini sıkarak. "Bebek iyi mi?"

Dr. Williams nazikçe gülümseyerek, "Sizi tanıdım," diyor. "Ve evet, o gayet iyi. Üzerinde bir çizik bile yok. Bu gerçekten olağanüstü. Kaybınız için çok üzgünüm." Bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Sasha için elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Sasha," diye tekrarlar Weston. "Sasha kim?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve her şeyin onun için ne zaman sıraya girdiğini görebiliyorum. Sasha'dan bir buçuk yaş büyüğüm ve saçlarım onunkinden daha koyu. Benden birkaç santim daha kısa ve bundan her zaman nefret etmiştir.

Birkaç santim daha

kısaydı. Öyleydi.

Kız kardeşimi geçmiş zamanda düşünmemin imkanı yok.

Kimse beni Sasha ile karıştırmadı ama kardeş gibiyiz, aile gibiyiz.

Acaba Weston birlikte geçirdikleri geceyi mi yoksa daha sonra onu aramaktan nasıl kaçındığını mı düşünüyor? Bu bebeği doğurmak için neler çektiği hakkında bir fikri var mı?

"Yani annesi sen değil misin?" diye soruyor. "Sasha ile bir akrabalığın var mı?"

İnanılır gibi değil. Sasha'yı bile hatırlamıyor mu?

"Yattığın birine benziyor muyum?" Onunla aynı odada olmaktan ellerim titriyor. Onunla konuşmak zorunda olmaktan nefret ediyorum, özellikle de şu anda.

Dr. Williams şaşkınlık içinde Weston'a döner.

Sasha'nın Weston'la tek gecelik ilişkilerinin olduğu gece barda çektirip gönderdiği fotoğrafı bulana kadar telefonumda geziniyorum. Fotoğrafi elime aldığımda Weston'ın yüzü soldu.

"Şimdi, onu hatırlıyor musun?" Tükürdüm.

Weston zorlukla yutkunuyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Lütfen biriniz bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Weston soruyor.

"Sasha ve Caleb bu sabah erken saatlerde bir trafik kazası geçirdi," diyor Dr. Williams. "Sasha'nın yaraları çok ağırdı ve ne yazık ki bir saat önce vefat etti. Aileye haber vermek için her zamanki protokolü uyguladık ve Sasha ile Caleb'in daha önce de bu hastaneye geldiğini gördük. Önce doğum belgesini bulduk ve oradan senin adını çıkardık," diyor Weston'a ve bana bakıyor, "sonra da Sasha'nın Caleb'i doğurmak için yatırıldığı zamanki adın Sadie'yi bulduk."

"Onu doğurduğunda kız kardeşimle aynı odadaydım," diye fısıldıyorum. Gözyaşlarım durmak bilmiyor. Yalvarırcasına Dr. Williams'a bakıyorum.

Dr. Williams ses sisteminden çağrıldı ve bize özür dileyen bir bakış attı. "Affedersiniz," dedi ve odadan fırladı.

İkimiz de Caleb'a bakarken birkaç saniye sessizlik oluyor.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyor Weston. "Kız kardeşin. Hayal bile edemiyorum."

Ne kadar samimi görüldüğünü görünce hazırlıksız yakalandım. Ama bir saniye sonra öfkem daha da alevleniyor.

"Bu senin için bir fırsat." Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar beşiği kavırıyorum. "Sasha hamileyken onunla uğraşmak istemedin, ama şimdi her şeye burnunu sokuyorsun, öyle mi? Hayır, bunu şimdi yapamazsın."

Bir adım geri çekilir. "Hamile olduğundan haberim yoktu. Ve eğer bana söylenmiş olsaydı, onu terk etmezdim. Ben o tür bir adam değilim."

İçimden yakıcı bir kahkaha patlıyor ve yüzüm parçalanıyor. Başımı ellerimin arasına aldım. Kız kardeşimi yeni kaybettim ve ne kadar karmaşık olsa da onu tüm kalbimle sevdim.

Omzumda bir el hissediyorum ve hareketsiz kalıyorum. Kocaman ve sıcak bir el ve bir erkek bana dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Dumanlar üzerinde koşuyorum ve

Uyuyabilseydim, bu rahatlık anı için adamı hor görmüyormuş gibi davranırdım ama yapamam.

Son iki aydır durmadan çalışıyorum çünkü kız kardeşim yapamadı ve bu adam resimde yoktu ve yoruldum.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüz ifadem elinin omzumdan düşmesine neden oluyor.

"Bizimle uğraşma," diyorum. "Sensiz de gayet iyiyiz, inan bana."

"Sadie, eğer Caleb benim oğlumsa, çekip gitmeyeceğim."

Daha uzun duruyor ve ben daha önce boyunun korkutucu olduğunu düşünüyordum. Gözleri bu şekilde beni delip geçtiğinde, yumuşak kenarlar kayboluyor ve genellikle sahada bir rakiple karşı karşıya geldiğinde televizyon ekranında izlediğim adamı görüyorum.

Caleb'e yaklaşıyor ve birkaç uzun dakika boyunca ona bakıyor. "O çok küçük," diye fısıldıyor Weston.

Caleb iki aylık bir bebek. Adamın ne beklediğinden emin değilim.

Uzanıp Caleb'in parmaklarına dokunuyor ve bana tekrar baktığında gözleri cam gibi oluyor.

"Hukuk ekibim kısa süre içinde burada olacak. Emin olmak için babalık testi yapacağız. Bu konuda donanımlılar ve sonuçlar onlar aracılığıyla daha hızlı olacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Testin ne dediği önemli değil. Sen buraya gelmedin. Ben geldim. Ve onunla ilgilenen ben olacağım."

"Beni henüz tanımıyorsun Sadie, ama tanıyacaksın. Ben iyi bir insanım. Nazik biriyim. Merhametliyim. İyi bir kardeş ve evladım. İyi bir dostum. Mükemmel değilim. Arkadaşlarıma bok atarım, ama hepsi eğlencelidir. Onlardan nasıl alacağımı da bilirim. Kadınlar konusunda pek iyi bir geçmişim yok ama bu sahtekâr olduğumdan ya da onlara kötü davrandığımdan değil, kararlı bir ilişki için zamanım ya da isteğim olmadığından ve bu konuda en başından beri net olduğumdan kaynaklanıyor. Ben sorumluluklarını ciddiye almayan biri *değilim*. Burada düşman ben değilim ve bu küçük çocuk hakkında bildiklerimden sonra onu bırakıp gitmemin imkanı yok." Sözlerini bitirirken kaşlarını kaldırıyor. "Anladın mı?"

Nefesimin altında küfrediyorum.

İçimi bir belirsizlik kaplıyor. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya bunca zamandır bilmiyorsa? Caleb'in beşiğinin kenarına tutunuyorum

ayakta kalmak için daha da sıkı. Tüm bunları yoluna koyabilecek tek kişi gitti.

Sasha bu kadar ciddi bir konuda bana yalan söyler miydi? Bu ilk kez olmazdı.

Ama hayır, onu ararken izledim. Değil mi? Onu en az on kez aradığını söyledi.

Ayrıca doğum belgesine onun adını yazmadığını ve bunun doğru olmadığını iddia etti.

Korku göğsüme yerleşiyor. Bu küçük çocukla ilgilenmek için çok şeyden vazgeçtim ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Ama yasal bir ekibim yok. Ailem Caleb için deli oluyor ama Sasha onlara babanın kimliğini hiç söylemedi ve milyoner bir oyun kurucuyla savaşmama yardım edebilecek durumda değiller. Ev sahibimiz Jess, Sasha ve bana karşı nazik davrandı ama mahkemede beni destekleyecek bir şey söyleyecek ya da yapacak gibi değil. *Kiralarını hep zamanında öderler.* Bunun ne kadar ağırlığı var?

Gerçekten yeğenimi bu playboy pisliğine mi kaptıracağım?

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum ama bunun olmasına asla izin veremeyeceğimi biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HEPSİ YENİ

WESTON

Sonraki yirmi dört saat bir bulanıklık içinde geçer.

Ben bir babayım.

Buna inanamıyorum.

Caleb Sebastian Shaw beş Aralık akşamı saat 22:50'de, hayatımdaki en önemli şeyin Clarity Field'da kazandığımız maç olduğunu düşündüğüm bir gecede dünyaya geldi. Oğlumun şehrin öbür ucunda doğacağından tamamen habersizdim.

İki ay, iki hafta ve üç günlük. O mükemmel.

Acıktığında yüzü kıvrılıyor ve en büyük adaletsizlikle karşı karşıyaymış gibi uluyor. Ama Sadie onu kucağına alıp sakinleştiriyor ve gözyaşları dinliyor.

Koyu renk saçları ve bana bakan mavi gözleri var, onunla konuştuğumda gülümseyerek kalkan dolgun dudakları var ve esnemek için gerindiğinde ve ağzı inanılmaz derecede geniş açıldığında, daha sevimli bir şey görmedim.

Saatlerce ona baktım, büyüledim ve Sadie yatağının yanındaki sandalyede uyuyakaldığında ağladım.

Onunla bu kadar zaman geçiremediğime inanamıyorum.

Ailem avukat ama onun benim olduğundan emin olana kadar onları bu işe karıştırmak istemedim. Bu tam olarak doğru değil, onu gördüğüm anda benim olduğunu biliyordum ama kanıtı ihtiyacım vardı. Bu yüzden takımın hukuk ekibinden yardım istedim ve onlar da yardım ettiler. Onlar geldiğinde Sadie çoktan yenilmiş gibi köşesine çekildi.

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana olan öfkesinin nedenini anlamasam da onun için çok kötü hissediyorum. Karanlıkta bırakıldığım için kızgın olan ben olmalıydım, ama sanırım bunların hiçbirisi henüz aklıma yatmadı. Her şeyden çok *kafam karışık* ve baba olduğum için hala şoktayım.

Sadie kardeşini kaybetti. Kimse buna katlanmak zorunda kalmamalı. Ve belli ki bu küçük adamı tüm kalbiyle seviyor.

Onu ondan almaya çalışmıyorum, ama onu benden almaya çalışırsa ellerinde bir kavga olacak.

Uyandığında ona sunacağım bir planım var.

Hala ailemi aramadım. Belki Sadie ile konuştuktan sonra bir sonraki adım bu olabilir.

Hastane cömert davrandı. Herkese karşı öyle olduklarını düşünmek isterdim ama o kadar da aptal değilim. Sarsılmış durumlar ve benim açacağım gürültülü bir davayı önlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ve sanırım herkes paparazzilerin henüz bundan haberdar olmamasına minnettar - güvenlik ekibim burada, onları dışarıda tutuyor. Çocuğumun annesini acil servis masasında kaybettikten ve babalıkla ilgili bir soru olduğunu öğrendikten sonra, hastane yardımcı olmak için geriye doğru eğildi. Avukatlarım geldiğinde bizi daha mahrem olabileceğimiz güzel bir odaya taşıdılar.

Sadie tüm bu olanlardan iğrenmiş görünüyor ve açıkçası onu suçlayamam. Hatırlamadığım için kendimden iğreniyorum. Geçen yılki Super Bowl galibiyetinden sonra biraz kontrolden çıktım. Çok fazla alkol,

çok fazla kadın. İkisine de her zaman kolayca ulaşabiliyordum. Ama bu benim oğlum.

konusuyorduk. Sasha bana karşı dürüst olsaydı tüm bunlar önlenebilirdi.

Telefon kayıtlarımı ve mesajlarımı kontrol ettim, her avukata gözlerinin içine bakarak Sasha Chapman'ın kendileriyle iletişime geçip geçmediğini sordum. Aramadığına yemin ettiler ve ben de onlara inandım. Kız kardeşine neden yalan söylediğini bilmiyorum ama onu bir ilişkinin ötesinde tanıımıyordum. Şimdi keşke tanışaydım diyorum.

Caleb'in babası ve koruyucusu olacağım ama nasıl? Baba olmak için ne gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

Annesini tanımayacak olması beni kahrediyor. Ve eğer çılgınca koşullar olmasaydı, ben de onu hiç tanıyamayabilirdim.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıp susturuyorum. Dün onlardan kaçtığımdan beri çocuklar grup sohbetinde çıldırmış durumdalar. Onlara test sonuçlarından bahsetmedim, bu yüzden başlıkta sorularla dolular.

RHODES

Bize neler olduğunu anlatmak zorunda değilsiniz, ancak bize ihtiyacınız olursa buradayız.

BOWIE

Kulüpte olmak istediğini biliyordum, ama bu senin için bile biraz ileri gidiyor.

PENN

Sana benziyor mu?

HENLEY

Kahretsin. Bu çılgınlık.

RHODES

Tanrım, Weston. Konuş bizimle. Bize ihtiyacın var mı? Buraya gelelim mi?

BOWIE

Elleri dolu, dostum. Muhtemelen telefonunu patlatmamalıyız.

RHODES

Haklısın. Benim hatam. Ama bize ihtiyacın olursa, söyle.

Ve sonra bu sabah.

HENLEY

Orada işler nasıl gidiyor?

BOWIE

Haber var mı?

RHODES

Sessiz olmaya ve telefonunu daha fazla patlatmamaya çalışıyordum.

PENN

Kahve ister misin?

HENLEY

Baba olursan bize söylersin, değil mi? Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğiz. B u n u söylemeye gerek yok biliyorum, ama... söylenmesi gerekirse diye.

RHODES

Yeni bebek kokusuna bayılıyorum.

BOWIE

Ve yine, telefonunu patlatıyoruz.

Elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum ve yüksek sesle gülmemeye çalışıyorum. Beni içinde bulunduğum kara bulutlardan bir saniyeliğine de olsa çekip çıkaracak olanların bu adamlar olacağını düşündüm.

Günaydın. Kimseye tek kelime etmediğin için teşekkürler. Hala aileme söylemedim. Takımın hukuk ekibi bütün gece yanımdaydı. O benim. İnanılmaz biri. Mükemmel biri. İki kahveye hayır demezdim ama henüz ziyaretçi kabul etmiyoruz. Daha sonra açıklarım.

Otuz saniye içinde mesajlar gelmeye başladı.

RHODES

Ne oluyor lan?! Annesi kim? Onu hatırlıyor musun? Neden şimdi bu haberle ortaya çıktı?

BOWIE

Bu inanılmaz West. Garipleştiriyorsun, Rhodes.

RHODES

Hepimizin düşündüğü şeyi söylüyorum.

PENN

Sarsıldım.

HENLEY

Kapayın çenenizi, orospu çocukları. İyi misin, Weston?

Gerçekten bilmiyorum. Her şeyi sonra açıklayacağım.

Caleb endişelenmeye başladığında ayağa kalkıyorum. Onu her an kucağıma almaktan hâlâ çekiniyorum, bu yüzden onu beşiğinde bırakıyorum ama emziğini sevdiğini biliyorum, bu yüzden ağzına koyuyorum. O kadar sert emiyor ki bir aşağı bir yukarı sallanıyor ama sakinleşiyor. Ona bakıyorum ve sırtıyorum. Arkadaşlarımla heyecanı bulaşıcıydı. Belki bununla başa çıkabilirim.

Caleb bu sabah taburcu olacak ve Sadie ile benim o zamana kadar halletmemiz gereken çok şey var.

Sanki onu düşündüğümü duyuyor gibi çünkü geriniyor ve sonra sarsılıyor, dimdik oturuyor, yüzü panik içinde.

Her şeyi hatırladığı anda bunu görebiliyorum. İrkildi ve yüzünü bir bulut kapladı, gözleri doldu, sonra doğruldu ve Caleb'in beşiğine koştu. Kendini toparlayıp bana baktığında yüzünde binlerce ifade görüyorum, hepsi de yıkıcı.

"Sadie," diyorum usulca.

"Konusabilir miyiz?" Başını sallıyor.

"Arkadaşlarımdan biri kahve getirecek. Senin için de bir tane getirmesini istedim. Kahve içer misin?"

Duvardaki saate bakar. Saat dokuz.

"Genelde şimdiye kadar en az iki fincan içmişimdir," diyor. Çekingen bir şekilde gülümsüyorum ve gözleri kısılıyor.

Boğazımı temizleyerek cesaret bulmak için Caleb'e bakıyorum ve uyurken ne kadar sevimli görüldüğüne dikkat kesiliyorum.

"Her zaman bu kadar sevimli midir?" diye soruyorum. "Her günün her saniyesi," diye fısıldıyor. "Onunla çok zaman geçirdin."

Bu noktada bir soru bile değil. Onun ihtiyaçlarını tahmin etme şekli çok açık. Ne zaman acıktığını, ne zaman gazının çıktığını, ne zaman bezinin değiştirilmesi gerektiğini, nasıl tutulmaktan hoşlandığını biliyor. Gece boyunca onu idare edişini izledim, çaresiz ve tamamen bunalmış hissediyordum.

Sadie'ye bakıyorum ve şimdi göz temasından kaçınıyor. Sanırım o paylaşım anı sona erdi.

"Konuşmadan önce kahve içebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette."

Başıyla hızlıca bir selam veriyor ve parmaklarını uzun, koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. Pencereden gelen ışık saçlarına kırmızılar ve altınlar düşürüyor; saçları kalın ve parlak. Başını eğiyor ama beni bakarken yakalayınca gözlerini dikeyyor, dikkatli ve biraz da suçlayıcı.

Çabucak arkamı dönüyorum.

Kapı iki kez çalınıyor ve ben de kapıya doğru ilerleyip temkinli bir şekilde açıyorum. Şimdiye kadar hastane bu olayı gizli tutma konusunda iyiydi ama böyle kalacağına güvenmiyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

Penn'in gözleri beyzbol şapkasının koyu renkli faturasının altında benimkilerle buluşuyor. Kasketinin üstünde güneş gözlüğü ve normalde giyerken yakalanmayacağı kıyafetleri var.

Homurdanıyorum. "İnsanların sen olduğunu anlayamayacağını mı sanıyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor ve istediğim iki kahve yerine içinde dört kahve olan içecek kabını bana uzatıyor. Ona zor anlar yaşattığım için anında kendimi kötü hissettim.

"Şu anda beni kurtarıyorsun," diye inliyorum. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Dün gece buraya yakın bir arkadaşım da kaldım, o yüzden yakındım. Daha sonra bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Gerçekten, dostum. Teşekkür ederim."

Sırıttırıyor ve güneş gözlüklerini indirerek uzaklaşıyor. Devasa gövdesi hastane koridorunu sıkışık gösteriyor. Arkamı dönüp kahveyi Sadie'ye götürüyorum.

"Fazladan getirdi," dedim ona.

Bir fincan ve birkaç krema alıyor ve kapağı açıp ne kadar krem si olduğunu görünce duraksıyor. Yüzümü buruşturdum.

"Pardon, flat white istemiş olabilir, ben genelde öyle alırım.

Bakalım bunlar neymiş."

Diğerlerini kontrol ediyorum, hepsi aynı.

"Eğer kahve ise, hoşuma gidecektir"

diyor.

Uzun bir yudum alıyor ve ardından düzensiz bir iç çekiyor.

İkimiz de kahvelerimizi içerken sessiziz ve gözlerimle buluştuğunda ikincisini içiyor.

"Tamam," diyor.

Bu kadar.

Birkaç saniye daha oturup bekliyorum ama başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca kahvemi bitirip fincanı yere bırakıyorum. Eğiliyorum.

Caleb'in yatağına bakan duvara yaslanıyor ve onun yanındaki küçük kanepeye oturuyor. Daha önce oturduğu sandalyeye geçiyorum, böylece onun üzerinde yükselmiyorum.

Ama sonra ağzını açıyor ve kelimeler fişkırıyor, beni yana savuruyor.

"Yolun her adımında onunla birlikteydim," diyor usulca. Derin bir nefes alıyor ve sesi daha güçlü bir şekilde geri geliyor. "Tekmelerini hissettim, kız kardeşim hamileyken ona kitap okudum, ilk nefesini aldığı anda oradaydım. Gördüğü ilk yüz bendim." Ağlarken yüzü çöküyor. "Başını sokacak bir evi olsun diye durmadan çalıştım. Daha yeni kız kardeşimi kaybettim ve şimdi Caleb'i de mi benden almak istiyorsun?"

"Anlıyorum Sadie, ama o benim oğlum ve ben zaten çok şey kaçırdım. O tekmeleri hiç hissetmedim. Ona kitap okumayı kaçırdım, ilk nefesini duymayı kaçırdım... ilk gördüğü şeylerden biri benim yüzüm olmalıydı..."

Yüzü çoktan gök gürültüsüne döndü ve söylemek üzere olduğumu düşündüğü şeyi durdurmayı umarak elimi kaldırıyorum.

"Onu görmene engel olmak istemiyorum." Sözcükler aceleyle döküldü.

Ağzı açılıp kapanıyor ve canlı mavi gözleri sabahın parlak ışığında birden menekşe rengine bürünüyor. Ya da belki de onları bu kadar ürkütücü yapan gözyaşlarıdır.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum... ya da senin... ya da Sasha. Ama bilmek istiyorum. Ona mümkün olan en iyi hayatı vermek için birlikte çalışabileceğimizi düşünüyorum-"

Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde yüzünü siliyor. "Bunun nasıl işe yaradığını görüyorsun?"

Bu bir sorudan çok suçlama gibi geliyor ve savunma moduna geçmemeye çalışarak duraklıyorum.

"Peki, nerede yaşıyorsun?" diye sordum. "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamadım."

Ses tonuma bir hayal kırıklığı karışıyor. "Ben Silver Hills'de yaşıyorum. Benden ne kadar uzakta olduğunuzu, işinizin evinizin yanında olup olmadığını... bunu yapmanın nasıl görüneceğini anlamaya çalışıyorum."

"Ne yapacağım?" diye tersliyor.

"Caleb'i kaldırın!" Caleb uyanıp ağlamaya başladığında nefesimin altından küfrediyorum.

Emziğini takmaya çalışıyorum ama bu sefer de tükürüyor ve feryat ediyor.

Sadie ayağa kalkıyor ve bir şişeyi karıştırmaya başlıyor. Hazır olduğunda, onu almak için hareket eder.

"Şişeyi ona verebilir miyim?" Ben soruyorum.

Sanki onun son sinirlerini zorluyormuşum gibi derin bir nefes alıyor ve ben de kendi derin nefesimi alıyorum çünkü o da benimkini zorlamaya başlıyor.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORTADA BULUŞUN

SADIE

Geri çekiliyorum, bebeği alması için elimi uzatıyorum ve o da yaklaşıp dikkatlice alıyor. Onu beceriksizce tutuyor, hala ona karşı çekingen ve Caleb, Weston'ın büyük ellerinde küçücük görünüyor. Caleb'in yüzü şimdi kıpkırmızı ve ben onun mutsuz olmasını istemiyorum.

"Acele et." Şişeyi gösteriyorum ve Weston hâlâ onu kollarına yerleştirmeye çalışıyor. "İşte, bu kolu altına koy ki kendini güvende hissetsin. Ve kafasına dikkat et."

Weston bana minnettar bir bakış attıktan sonra şişeyi kapıyor ve benden gördüğü gibi biraz sallıyor. Oturdu ve şişeyi Caleb'a verdi.

Caleb bir an için ağlamayı keser ve sonra başını çevirerek öncekinden daha şiddetli ağlamaya başlar.

"Neyi yanlış yapıyorum?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Sasha onu sadece emziriyor... emziriyor." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Belki de meme ucunu dudaklarına yaklaştırmayı dene ve ona yapışıp yapışmayacağını gör."

Weston'ın yanakları pembeleşiyor ve o çabaladıkça Caleb daha çok ağlıyor. Ayağa kalkıyor ve onu almam için bana uzatıyor. Sol tarafıma yatırmasını işaret ediyorum ve onu kucağıma aldığım anda biberonu bana uzatıyor. Caleb benim için de telaşlanıyor ama ben meme ucuyla dudaklarını okşamaya devam ediyorum ve o da aç olduğu için sonunda biraz içiyor.

O kadar çok ağladı ki hıçkırık tuttu ve onu omzuma koyup gazını çıkarmaya çalıştım. Ağlıyor, ağlıyor ve bir hemşire sempatik bir gülümsemeyle içeri giriyor.

"Ben Dana. Vardiyam yeni başladı ve taburcu olana kadar Caleb'i kontrol edeceğim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Daha önce biberonları benden alıyordu ama artık emzirmeye alıştı," diyorum ona.

"Denememi ister misin?" Dana sorar.

Başımı salladım, isteksizce ona uzattım. Kanepeye oturuyor ve biberonu tekrar denemeden önce onu sarıyor. Kundaklanır kundaklanmaz kollarına yerleşiyor ve biberonu dudaklarına götürdüğünde içmeye başlıyor.

Dana, "Bazı bebekler kundaklanmayı sever" diyor.

Nefesimin altında küfrettim. Caleb'in bundan hoşlandığını biliyordum - Sasha onu hep kundaklardı- ama Weston'ın yanında o kadar gergindim ki bunu düşünmedim bile.

Weston, "Bunu kolaymış gibi gösterdin," diyor.

Dana gülüyor, güzel gözleri Weston'a kilitlenmiş.

"Yemeğini bitirdiğinde sana nasıl yapacağını göstereceğim. Çok kolay" diyor.

Uzun bir süre Weston'a bakıyor ve sonra benim fark ettiğimi görüp Caleb'e bakıyor. Weston Caleb'ın yemesini izliyor, yüzünde hüznü bir ifade var.

Weston gözlerimi üzerinde hissettiğinde boğazını temizliyor ve Caleb'in biberonunu içerken çıkardığı ses dışında oda sessizleşiyor. Caleb'in karnı doyduktan sonra Dana bezini değiştiriyor ve onu tekrar sarıyor. Weston onun tekniğini o kadar dikkatle inceliyor ki Dana ilgiden kızarıyor ve bitirdiğinde elleri titriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve Weston bunu fark ediyor ve gözleri bana dikiliyor, çenesi sıkılıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Doktor birazdan Caleb'in taburculuğunu görüşmek için gelecek sanırım, ama bana ihtiyacınız olursa şu düğmeye basmanız yeterli." Weston'a gülümsüyor ve hâlâ odada olduğumu hatırladığından bile emin değilim.

Şuradaki güzel çocuk sadece nefes alıyor ve kadınlar kendilerini kaybediyor. Gerçekten mide bulandırıcı.

Odadan çıktığında Caleb'e birkaç dakika bakıyoruz ve gözleri bir başka uykuya dalmak için çoktan kapanıyor.

"Çok uyuyor," diye fısıldıyor Weston. "Bu sabah ikideki kadar değil."

"Doğru. Sasha onu daha düzenli bir programa sokmaya çalışıyordu ama henüz pek işe yaramadı."

Gerçek şu ki, Sasha'yı programına uydurmaya çalışıyorum. Her zaman bir gece kuşu olmuştur ve çalışmadığı için bütün gece onunla kalıyor ve sonra bütün gün uyumak istiyorlar.

O gitti ve beni tekrar vurdu.

Telefonum çalıyor ve arayanın ailem olduğunu görünce hem rahatlıyor hem de yıkılıyorum. Telefonumu kaldırdım. "Ailem. Buna bakmam gerek."

Başını sallıyor ve ben de kendimi bu konuşmaya hazırlayarak odadan çıkıyorum. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Üzgünüm tatlım, kamp yapıyorduk ve cep telefonumuz çekmiyordu. Her şey yolunda mı?" diye soruyor annem.

Arka planda teyzem ve amcamın gülüşmelerini duyuyorum ve annemin hayatını alt üst etmek üzere olduğum için nefret ediyorum.

"Hayır, anne. Bir kaza oldu." Nefes nefese kaldı ve ben onun yerine konuştum.

"Caleb iyi, ama Sasha..." Sesim kesildi ve hıçkırmaya başladım. "Anne, anne, Sasha... başaramadı."

Bir an sessizlik oldu ve sonra ağlamalarını duydum. Babam telefonu aldı. Bildiğim detayları ona anlatırken bir tür uyuşukluğa kapılıyorum.

Sasha buzda kaymış ve başka bir arabaya çarpmış. Caleb yaralanmadı, diğeri de.

Şoför. Sasha gitti.

Sonunda hemen geri dönmeye başlayacaklarını söylediğinde babamın sesi boş çıkıyor. On iki saatten biraz fazla sürecek ama dümdüz gidecekler.

Telefonu kapattıktan sonra orada ne kadar durduğumdan emin değilim ve odaya geri döndüğümde Weston bana düşünceli bir şekilde bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. O zaman aileme Weston'dan bahsetmediğimi fark ediyorum.

Benimle tekrar konuşmaya çalışmadan önce muhtemelen bir saat daha geçecek ve bu erteleme için minnettarım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var... Sanırım çok zamana ihtiyacım olacak.

"Sasha ve Caleb seninle mi yaşıyordu?" diye soruyor sonunda. Başımı sallıyorum.

"Kirada mısınız yoksa kendi eviniz mi var?" diye soruyor.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Kaşlarımı çattım.

Derin bir nefes alır ve elini saçlarında gezdirir. Tekrar mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. Başını kaldırıp gözleri benimkilerle kilitlendiğinde donup kalıyorum, kalbim yere çakılıyor.

Sadece söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

"İkinizin gelip birkaç hafta benimle kalmanızı istiyorum." Ağzım açık kalıyor ve sonra başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Beni dinleyin," diyor elini kaldırarak. "Henüz bir bebeğe nasıl bakılacağını bilmiyorum. Sen biliyorsun ve Caleb sana alışkın. Büyük bir evim var. Altı yatak odası var. Hangisini istersen seçebilirsin, seçici değilim. Birkaç dönümlük bir arazi. Bir yüzme havuzu, havuz evi, onun ötesinde bir göl ve suyun üzerinden geçen bir köprü. Beni sürekli görmek zorunda kalmayacağın kadar büyük bir yer. Bir mutfağı paylaşıyor olacağız, ama senin alanına saygı duyacağım ve beni görmek istemediğinde kendimize ayırabileceğimiz zamanlar bulabiliriz. Ve ikimiz de Caleb'i istediğimiz zaman görebileceğiz."

"Onu her zaman görmek istiyorum," diye feryat ediyorum.

"Ben de öyle." Bana kaşlarını çatıyor ve ilk kez bu kadar öfkeli olduğunu gösteriyor.

"Onu *sensiz* görmek istiyorum," diye yineliyorum.

"Bak, ben de seni görmekten heyecan duymuyorum, ama ya öyle olacak ya da taburcu olduğunda onu yanımda eve götüreceğim ve en fazla periyodik olarak gözetim altında ziyaret edeceksin." Ellerini kalçalarına koyuyor ve iç çekiyor, elleri yorgunluktan düşüyor. "İstediğim bu değil Sadie. Ama beni zorlarsan yaparım. Caleb'in benden neden saklandığını bilmiyorum ama benden kurtulamayacaksın, o yüzden ya bununla başa çıkmayı öğren," diyor dişlerinin arasından, "ya da kendine iyi bir avukat bul."

Darbe almış gibi geri çekiliyorum, sanki içimdeki tüm hava boşalmış gibi hissediyorum. Dizlerimin arkası kanepeye çarpıyor ve üzerine

düşüyorum, aniden üşüyorum

ve titrek.

Caleb'i daha önce istememiş olabilir, ama şimdi istiyor ve bu yüzden beni mahkemeye vermeye karar verseydi, büyük Weston Shaw karşısında hiçbir şansım olmazdı. O Caleb'in biyolojik babası, Tanrı'dan daha çok parası var ve tek yapması gereken o süper model gülümsemesini takınmak ve kol kaslarını göstermek ve istediği her şeyi elde edecek.

Şimdiye kadar onunla konuşan herkesi neredeyse büyülediğini gördüm.

"Her zaman onun hayatının bir parçası olacağımı yazılı olarak istiyorum." Sesim o kadar yumuşak ki boğazımı temizliyorum ve daha yüksek sesle, "Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce." diyorum.

"Burada kuralları sen koyamazsın, Sadie."

Ses tonu sözlerinden o kadar tatlı ki, ilk başta beni yanlış bir güven duygusuna sürüklüyor... ta ki söylediklerini sindirene kadar.

"Seninle kalamam. Buradan Silver Hills'e gidip gelmek çok uzak. Ben garsonum ve her zaman çift vardiya çalışıyorum."

"Caleb'in hayatının bir parçası olmanı istediğime dair sana söz veriyorum," diyor. "İkinize de göz kulak olacağıma dair söz veriyorum. Eve gittiğimizde ayrıntıları konuşabiliriz."

Elini kaldırıyor ve parmaklarını bir sonraki sözleriyle birlikte tek tek vuruyor.

İlk parmak: "Ama kız kardeşin çocuğumu benden sakladı." İkinci parmak: "Sen onun annesi değilsin."

Üçüncü parmak: "Ve burada daha fazla oyun oynamayacağım."

Dudaklarını yalıyor ve ben hareketini izliyorum, aniden o kadar yorgunum ki düzgün düşünemiyorum.

"Bunlar sizin seçimleriniz." Ses tonu yine aldatıcı bir şekilde nazik. "Bunu mahkemeye götürebiliriz ya da benimle kalırsın ve Caleb'in iyiliği için barışçıl bir yol buluruz."

Oda birkaç uzun dakika boyunca sessiz kalır.

"Onu çok seviyorum," diyorum sesim titreyerek. Başımı arkaya yaslayıp tavana bakıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. "Onun için her şeyi yaparım. *Her şeyi*." Dudaklarım titriyor ve onları birbirine bastırıyorum. "Kız kardeşimin hamile olduğunu öğrendiğim gece, ona hemen o anda sana söylemesini söyledim. Sana söylememenin doğru olduğunu hiç düşünmedim. Bana yalan mı söylüyorsun ve gerçekten bilmiyor muydun bilmiyorum." Şimdi dönüp ona bakıyorum. "Ya da sana ulaşmak için defalarca denediğini söylerken bana yalan mı söyledi?" Öfkeli bir şekilde

akmaya devam eden gözyaşları. "Ama sana karşı kazanamayacağımı biliyorum." Sesim kesiliyor ve başımı eğiyorum, ağlarken omuzlarım titriyor.

Tanrım, bu çok aşağılayıcı ama kendimi toparlayamıyorum. Ona baktığımda, okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor.

"Ve onu kaybedemem." Burnumu siliyorum ve başımı sallıyorum. "Kız kardeşimi kaybetmek... hayatımda yaşadığım en kötü şey, ama onu kaybetmek... bu beni öldürür."

Yüzünde bir şey parlıyor. Merhamet mi? Kızgınlık mı? Suçluluk mu? Onu tanımıyorum, bu yüzden ne olduğunu bilmiyorum ama derin bir nefes alıyorum ve bu sefer göğsüm hava ile doluyor... sanki sonunda işe yaramış gibi.

"Seninle kalacağım," dedim sonunda.

Tavana bakıyor, derin nefesiyle omuzları kalkıyor ve bana tekrar baktığında ayık ve yoğun.

"Teşekkür ederim," diyor.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR GÜN NE KADAR FARK YARATIR

WESTON

Benimle birkaç hafta kalmayı kabul etmesini sağlamak beklediğimden daha kolay oldu. Her şeyi geride bıraktıktan sonra odadan çıktım ve merdivenleri bulana kadar koridorda yürüdüm. Merdiven boşluğunun boş olduğundan emin olunca Felicity'yi arıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Hey, ben de tam seni düşünüyordum," diyor.

"Ne düşünüyordun?"

"Röportajlar sırasında seninle flört eden her sevimli muhabir için senden para almaya başlayacağımı. Cidden, kardeşinin televizyonda utanmadan flört ettiğini görmek iğrenç."

Sessiz olduğumda, "Sorun ne?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bir çocuğum olduğunu öğrendim. Bir bebek... Adı Caleb."

"Ne?"

"Dün hastaneden aradılar ve oğlumun hastaneye yatırıldığını söylediler. Annesiyle birlikte bir trafik kazası geçirmiş ve ben buraya geldiğimde annesi çoktan vefat etmişti. Doğum belgesinde ben vardım."

"Aman Tanrım, Weston. Kim o? Öldü mü? Neden beni aramadın? Yanında olurum."

"Biliyorum yapardın. Annesinin adı Sasha Chapman'dı. Onu iyi tanı mıyordum. Parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Sanırım Cal Morris'in geçen yıl Super Bowl'dan kısa bir süre sonra verdiği bir partide tanıştık." Bir panik dalgası hissederek eğildim. "Henüz annemle babama söylemedim. Sizi bu işe bulaştırmadan önce kanıta ihtiyacım vardı. Mustang'in hukuk ekibi tüm testleri yaptı ve o benim. Ama onu gördüğümde anladım."

"Yaptın mı?" Sesi çatlıyor. "Weston. Bir erkek bebek," diyor usulca. "Bu inanılmaz ve... yürek parçalayıcı. Kaç yaşında?"

"İki buçuk aylık."

"Şokta olmalısın. Buna inanamıyorum."

"Şoktayım. Bilmiyorum-Felicity... Ya bu işte iyi değilsem?"

"Baba olmakta iyi misin? Weston, beni dinle. *Harika* olacaksın." Sesi yine çatlıyor ve ağlayarak şöyle diyor: "Senin baba olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Umarım haklısındır."

"Bu konuda haklıyım West. Senden bir saniye bile şüphe etmiyorum. Bak, senin gibi bir ağabeyim olunca ne kadar iyi oldum."

Nefes veriyorum, kendimi biraz daha sakin hissediyorum. Onu hemen aramalıydım. Öte yandan ablam Olivia... Bu konuda bana ne kadar kızacağını şimdiden duyabiliyorum. "Seni seviyorum."

"*Seni* seviyorum. Onu ne zaman görebilirim?"

"Yakında. Halledilmesi gereken çok şey var. Sasha'nın kız kardeşi Sadie de işin içinde. Sana anlatacak çok şey var ama senin haberin olmadan daha fazla zaman geçmesini istemedim. Seni sonra ararım ve gerisini anlatırım. Onunla tanışacağın için heyecanlıyım. O mükemmel biri. Telefonu kapatır kapatmaz sana birkaç resim göndereceğim."

Ailemi aramak çok daha zor, çok daha fazla soru soruyorlar ama sonuçta her zamanki gibi nazik ve sevgi dolu lar. Onlara izin verdim.

Henüz çok fazla cevabım olmadığını biliyorum, ama oğlumu görmek için bir savaşımla yok ve bu onları rahatlatıyor gibi görünüyor. Torunlarıyla tanışacakları için heyecanlılar. Olivia'ya haber vermelerini rica ediyorum ve yerleşir yerleşmez onları da çağıracağıma söz veriyorum.

Aileme ya da Felicity'ye Sadie'nin eve gelişinden ya da Caleb'in burada olduğu, benim olduğu ve sağlıklı olduğu gerçeği dışında pek fazla ayrıntıdan bahsetmedim. Sadie'nin benimle kalmasının berbat bir fikir olduğunu düşüneceklerini zaten biliyorum. Muhtemelen haklılar ama kız kardeşini daha yeni kaybetti. Zaten bu kadar çok şey kaybetmişken dava açmaktan bahsetmek bile kötü hissettiriyor.

Kız kardeşlerimi kaybetsem ne yapardım bilmiyorum. Olivia ve ben çok yakın bile değiliz ama yine de yıkıcı olurdu. Felicity ise doğduğu günden beri benim en iyi arkadaşım.

Odaya geri döndüğümde Sadie'nin yine ağladığını fark ettim. Kucağında Caleb var ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor. "Onu yakında taburcu edecekler," diyor.

O bunları söylerken hemşire içeri giriyor ve bize taburcu evraklarını gösteriyor. O gittiğinde, odadaki birkaç eşyayı topluyoruz ve sonra birbirimize *şimdi ne olacak* diye bakıyoruz.

"Seni evine kadar takip edeceğim," dedim. "Birkaç şey alırız ve yarın daha fazlasını almaları için nakliyecileri ayarlayabilirim."

"Buna gerek yok. Nakliyecileri dahil etmemize gerek yok. İhtiyacım olanı alıp seninle evinde buluşabilirim."

"Tamam, Caleb'i yanıma alacağım."

Gözleri parlıyor, başını sallarken kaşları daha da çatılıyor. "Hayır. O benimle kalacak. Henüz onunla ne yapacağını bile bilmiyorsun."

"Ben hallederim. Onu tek başına götürebileceğine güvenmediğim için beni affetmelisin." Omzumu kaldırıyorum ve o da iç çekiyor.

"Onunla birlikte ortadan kaybolmayacağım," diyor usulca. "Bu teoriyi test etmek istemiyorum."

"Tamam. Beni takip edebilirsin ama evimizi gördüğünde bizi yargılama." Beni işaret etti.

"Yapmayacağım."

Gözlerini devirir ve bir şeyler mırıldanır ama Caleb'i dikkatlice araba koltuğuna yerleştirir. Bir memur daha önce gelip Sadie'ye kazadan kalan eşyalarını alabileceği zaman arayacaklarını söyledi. Hastane Caleb'in eve gidebilmesi için bir araba koltuğu almamız gerektiğini söylediğinde, gidip bir tane almam gerektiğini düşündüm. Sadie arabasında bir tane olduğunu söyleyince şaşırdım.

Harika bir amca olacağımı ve Felicity ya da Olivia'nın ihtiyacı olan her şeyi yapacağımı düşünmek isterdim, ancak aracımda her zaman yedek bir araba koltuğu bulundurmayı düşüneneğimden emin değilim.

Zaten SUV'um için bir tanesine ihtiyacım olacak.

Ve hakkında hiçbir fikrim olmayan bir sürü başka bebek şeyi.... Bunu nasıl yapacağım ben?

Araba koltuğunu aldım ve hastane odasından çıktık.

"Merdivenlerden çıkmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Bu şekilde fotoğraf çekilme ihtimali daha az."

"Tamam."

Otoparka doğru yürürken sessizdik. Sadie bana adresini daha biz yukarıdayken vermişti ve cipimi onunkinden birkaç araba aşağıda görebiliyorum, bu yüzden hızlıca kaçacağından endişelenmiyorum.

Caleb'i cipime yerleştirdim ve Sadie'nin arabasından bazayı aldım. Arka koltuğuma nasıl yerleştireceğimi bulmak saçma bir zaman alıyor ama sonunda yapıyorum. Sadie bana araba koltuğunu tabana nasıl oturtacağımı gösteriyor ve ben arkasına geçene kadar bekliyor. Bu küçük jest bana birlikte barış içinde çalışabileceğimize dair umut veriyor.

Dairesine giderken yol boyunca her şeyi tekrar tekrar düşündüm. Sadie'nin benimle kalmasını gerçekten istiyor muyum? Hiç istemiyorum.

Oğlumu istiyor muyum? Evet.

Caleb'in benden sır saklamasına yardım ettikten sonra teyzesini tam zamanlı olarak hayatında tutmak için bu kadar çok çalışmalı mıyım? Bunun cevabını bilmiyorum.

Annem, babam ve kız kardeşim Olivia kendi muayenehanelerine sahipler ve Shaw & Shaw Hukuk Bürolarının kusursuz bir sicili var. Kayınbiraderim Sutton bir yargıç.

Ama gerçek şu ki, yanımda en iyi kaynaklara sahip olmasam bile, Sadie velayet davası açmaya kalksa mahkemede hiç şansı olmazdı. Sadece bu da değil, oğlumu görmesini engellemem için fazla bir şey gerekmezdi.

Sadece yanlış geliyor. Sasha'nın bana Caleb'den bahsetmemesi kadar değil, ama bunun için kendimden nefret edeceğim kadar yanlış.

Arabayla eski ama bakımlı bir mahalleye giriyoruz. Sadie bir apartmanın otoparkına giriyor ve girişe yakın bir yere park ediyor. Ben de onun yanına park ediyorum. Caleb uyandı ve ona gülümsüyorum. Bana dikkatle bakıyor.

Gülümsemeden önce bana bakıyor ve ben de şaşkınlıkla gülüyorum. Ona her baktığımda göğsümde garip bir ağır hissediyorum.

"Selam ufaklık," diyorum şapşal bir aptal gibi.

Sadie bana çarptı ve ikimiz de birbirimize bakmak için döndük, bebeğe bakmaktan başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar dikkatimiz dağılmıştı. Gülümsemesi parlak ve güzel ve küçük bir an için gözlerindeki o gölge yok oluyor. Bana bakıp onu takip etmemi işaret ettiğinde gölge çabucak kayboluyor.

İçeri girdikten sonra asansöre binip üçüncü kata çıkıyoruz ve o da kapının kilidini açıyor. Yukarı çıkarken giderek endişelenmeye başladı.

"Fazla bir şey değil," diyor.

Daireye giriyoruz, sade ama temiz. Tek dağınıklık birkaç küçük bebek eşyası gibi görünüyor.

"Çok güzel," diyorum.

"Eşyalarının çoğu burada." Omzunun arkasını işaret ediyor.

Koridorda yürüyor ve görebildiğim kadarıyla ikiz yatak ve beşik olan tek bir yatak odası var. Dolabın yanında bir alt değiştirme masası var. Sadie dolabı açıyor ve içi bebek kıyafetleri ve sanırım Sasha'nın gardırobuyla dolu.

Sasha'nın kıyafetlerini görünce irkilir ama bir çanta alır ve Caleb'in kıyafetlerini oraya koyar.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Bu çantalardan birini al ve alabileceği kadar çocuk bezi al. Tam şuradalar." Alt değiştirme masasının yanındaki küçük rafı işaret ediyor. "Ve bir sürü ıslak mendil. Kıyafetlerini, oyuncaklarını ve resimlerini de alabilirim."

Yatağın yanında durur ve bir resim alır. Sasha ve Caleb'in fotoğrafı. Gözleri yaşlarla dolar ve çerçeveyi çantasına koyup yürümeye devam eder.

Odadan istediği her şeyi aldığı anda, bana başka bir çanta uzatıyor.

"Oturma odasındaki kitapları ve oyuncakları için. Ben eşyalarımı alayım, sonra gideriz."

Oturma odasına geri dönüyoruz ve o küçük çekmeceli dolaba eğilip kıyafetlerini çıkarıp paketliyor. Kanepenin yanında katlanmış yastık ve battaniyeyi fark ediyorum.

"Burada mı uyuyorsun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Gözlerini bana diyor ve ben de sempatik ifademi korumaya çalışıyorum. Bazı kanepeler uyumak için çok da kötü değil ama bu

pütürlü ve dar.

"Banyodan almam gereken birkaç şey var." Başını koridora doğru eğiyor. "Şu dolapta katlanmış portatif bir beşik var." Kapıyı işaret ediyor.

"Tamam, ben alırım."

Başını sallayıp aceleyle koridora çıkıyor ve birkaç dakika sonra geri döndüğünde gözleri kızarmış, şişmiş ve yanakları benek benek olmuş.

Sikeyim.

Birkaç çerçeve daha alıp çantasına koyuyor ve tüm çantalarını kapının yanına yerleştiriyor.

"Ben hazırım," diyor.

"Bunları alıp geri kalanı için geri gelebilirim... Eğer istediğin her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorsan..." Sertçe yutkunmasını ve başını sallamasını izliyorum.

"Teşekkürler."

Taşıyabildiğim kadarını alıp SUV'uma yüklüyorum ve daireye geri döndüğümde kapının önünde birkaç çanta daha var.

"Yemeği unuttum." Mutfaktaydı ve yiyecekleri kağıt torbalara koyuyordu. "Ziyan olmasını istemiyorum."

Mutfağın kapısında duruyorum ve buzdolabını boşaltmak için acele ederken yüzündeki gözyaşlarını sildiğini görüyorum.

"Sadie," diyorum usulca, "geri dönüp **b u n u** başka bir zaman yapabiliriz... eğer çok fazla gelirse."

Derin bir nefes alıyor ama titrek. "Tamam."

Tezgahtan poşetleri alıyorum ve o da beni mutfaktan çıkarken takip ediyor. Yiyecekleri arabaya götürüyorum ve geri döndüğümde, kalan poşetleri ve Caleb'i bir seferde arabaya götürebiliyoruz.

"Araba kullanabilecek misin?" Caleb hariç her şey cipime yüklendiğinde sordum. Hâlâ ağlıyor. Sanki bunun farkında bile değil, gözyaşları öylece akıyor. "Arabayı alması için birini göndersek daha iyi hissederdim. Arkadaşım Penn hâlâ buralarda olabilir ve arabayı benim evime götürebilir."

Caleb'in taşıyıcısını tutuyor ve ona bakıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda çok acı çekiyor.

"Bu en iyisi olabilir," diyor.

Başımı sallıyorum ve onun için yolcu tarafını açıyorum, o tırmanırken Caleb'i de alıyorum. Sadie'nin elinde anahtarlar var ve ben elimi uzattığımda anahtarları

Avucumun içine alıp sürücü koltuğunun altına koyuyorum, kapıyı kapattıktan sonra Penn'e mesaj atıyorum.

Hala buralarda mısın?

O da hemen mesaj atıyor.

PENN

Evet,
efendim.

Bu akşam bir araba alıp evime getirebilir misin? Acelesi yok.

PENN

Ben
ilgilileniyor
um.

Ona adresi gönderdim, anahtarların nerede olduğunu söyledim, o da beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledi.

Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim.

PENN

Tuttum seni,
dostum.

Sadie'nin burnunu çekme sesleri ve Caleb'in küçük bebek gıcırıltıları dışında evime giden yol sessizdi.

Ne halt ettiğimi bilmiyorum ama sanırım bu işte birlikteyiz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

BU BEN DEĞİLİM

SADIE

Weston'ın dairemizin nasıl bir çöplük olduğunu görmesinden utanacak zamanım bile olmadı. Sasha'nın gittiği gerçeği beni çok etkiledi. Bizim evde olmak durumu daha da kötüleştirdi. O zamana kadar gerçekmiş gibi hissetmedim.

Bunu Weston'a asla itiraf etmem ama şu anda orada kalmak zorunda olsaydım nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

Silver Hills'e girdiğimizde keyfim biraz yerine geliyor. Bu güzel küçük kasabayı her zaman sevmişimdir. Birbirine benzeyen iki ev yok ve renkli evlerdeki tüm karmaşık detaylara bayılıyorum. Şehir merkezindeki küçük alan butik cenneti, benim gibi biri için vitrin alışverişi yapmak için mükemmel bir yer.

Ama Silver Hills'in bu tarafını hiç görmemiştim... zenginliğin ötesindeki tarafını. Büyük bir kapıya yanaşıyoruz ve Weston şifreyi giriyor. Ağır metal kapı sessizce açılıyor ve her iki yanında ağaçların sıralandığı uzun araba yolundan aşağı iniyoruz. Mülkünü gördüğümde - mülk için en uygun terim bu gibi görünüyor - yeni bir korku seviyesiyle doluyorum.

Böyle bir yerde nasıl çalışabilirim ki?

Arabayı kenara çekiyor ve garaja park etmeden önce arkadaki gölü ve havuzu görüyorum. Yol boyunca sessizdi ama cipten indiğimizde gergin olduğunu düşünüyorum. Hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Bırak gitsin. İçeride her şeyi halledebilirim," diyor. "Önce sana etrafı göstereyim."

Çoktan Caleb'in araba koltuğunu çıkarmış ve büyük garaja doğru ilerliyor.

"Bunlardan herhangi birini kullanabilirsin. Eşyalarım konusunda cimri değilimdir," diyor diğer araçları göstererek. "Sadece ne zaman ayrılacağınızı bana bildirin..."

Bu bir hapishane gibi mi hissettirecek?

Bir Audi ve o kadar muhteşem bir Jeep var ki, onu sürmeye korkarım ve onun yanında bir dört tekerlekli araç ve bir tekne var. Ve hepsini geçip onu takip etmek için acele ederken görebildiklerim sadece bunlar. Hemen arkasında olmadığımı fark ettiğinde hala konuşuyor ve dönüp bana yetişmemi bekliyor.

"Bu evde uzun süre kalmadım. Buradan birkaç mil uzakta yaşıyordum ve harika bir evdi ama sokağın aşağısındaki bir arkadaşımı ziyaret ediyordum ve burası uzun süredir satılıktı. Daha fazla arazi düşüncesi hoşuma gitti, bu yüzden..." Kapıyı açıyor, geniş bir koridordan geçip mutfağa giriyoruz ve kendimi tutamayıp nefes nefese kalıyorum.

Bebek doğmadan ve bu kadar uykusuz kalmadan önce, uyuyamadığımda herhangi bir ev yenileme programını izlerdim, ancak favorilerim lüks evlerle ilgili. Beni onlardan başlatın ve bütün gece ayakta kalayım. Daha önce gerçek hayatta hiç Viking ocağı görmedim ama o programlardan ne olduğunu biliyorum. Renkler siyah ve krem rengi, tüm kapılar ve pencereler kemerli. Büyüleyici bir yer. Kocaman bir ada ve yanında uzun bir masa var. Salona girdiğimizde kemerler burada da devam ediyor, sadece iki tarafta sütunlar var. İkinci katta da sütunlar var ve aralarında güzel demir korkuluklar var. Devam ettiğimizde, yine yıpranmış ahşaptan yapılmış kemerli bir kapı ve cam bir merkez ile gömme rafların yanında bir şömine bulunan benzersiz şekilli bir kütüphane var.

Bu gördüğüm ikinci şömine. En son fuayeye giriyoruz ve ikinci kata çıkan çift merdiven var.

Nutkum tutuldu.

Çok güzel bir yer. Böyle bir yerde kendimi rahat hissetmemin imkanı yok.

"Ön kapı." Muhteşem kemerli çift kapıyı işaret ediyor ve ardından çift merdivene doğru dönüyor. "Yukarıda yatak odaları ve alt katta da yatak odaları var. Şu merdivenler geldiğimiz yerdirdi... Bodruma inen kapıyı fark ettiniz mi bilmiyorum."

Başımı sallıyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve bana nefes kesici yatak odalarını gösteriyor, sonra aşağı iniyoruz ve iki sıra lüks sandalyesi olan bir sinema odası var.

"Film gecesi için," diyor. "Henüz sezon dışında bu evde bulunmadım - yani son birkaç hafta hariç - bu yüzden henüz tüm avantajların tadını tam olarak çıkaramadım. Şarap sever misin?" Devasa şarap mahzenini gösteriyor, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Başımı sallıyorum ve eğlenmek için büyük bar ve adada duruyor. Eğilip içecek dolabını açıyor -izlediğim ev programlarında bunlara takmış durumdayım- ve bir şişe su alıp bana uzatıyor.

Teşekkür ederek alıyorum ve daha güzel yatak odaları ve banyolar görmeye gidiyoruz. Sanırım sekiz banyo saydım.

Bodrumun ana bölümüne geri döndüğümüzde Caleb uyanıyor, burada film ekranı kurulmuş ve yanında da bar var. Weston araba koltuğunu barın üzerine koyuyor ve bana bakıyor.

"Onu araba koltuğundan çıkarsam sorun olur mu?"

diye soruyor. Sanki uzman benmişim gibi bana sorması çok komik.

"Evet. Muhtemelen yakında yemek isteyecek ve bezinin değiştirilmesi gerekecek."

Onu araba koltuğundan çıkarıyor ve çok temkinli davranıyor. Caleb onu çıkarmak için gereken sürede huysuzlanıyor ve Weston paniklemiş görünüyor.

"Göründüğünden daha güçlü," diyorum ona.

Biraz rahatlıyor ve Caleb onun kollarına yerleşiyor.

"Ne düşünüyorsun?" Weston sorar.

"İyi görünüyor."

"Evi kastediyorum. Burada rahat edebileceğini düşünüyor musun?"

Ağzımı açtım, *kesinlikle olmaz* ya da başka bir şey diyecektim ama duraksadım. Nazik davranıyor ve öyle olmak zorunda da değil. Şu anda köhne dairemde kız kardeşim ve yeğenim elimden alındığı için ağlıyor olabilirdim ama her ne hikmetse Weston Shaw bu konuda nazik davranıyor.

Onu henüz çözemedim ama bu gece çözmeme gerek yok. Zaten yeterince zor birkaç gün geçirdim.

Onun yerine "Eviniz çok güzel," diyorum.

Gerçek bu ve yardımcı oluyor gibi görünüyor. Omuzları rahatlıyor. "Olmak istediğin favori bir yer var mı?" diye soruyor.

"Kayboldum sayılır. Büyük bir yer."

Bana ilk kez dürüstçe sırtıyor ve bu rahatsız edici. Kendimi biraz dengesiz hissediyorum.

"Her zaman odaları deneyebilirsiniz. Birini beğenmezseniz, diğerini deneyin" diyor.

"Yaptığın şey bu mu? Eviniz o kadar temiz ki hangi odanın size ait olduğunu anlayamadım." Bu doğru değil. Üst katta yaşanmış gibi görünen bir oda var, dağların harika manzarasına sahip büyük, güzel bir oda.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya henüz ben de yerleşmedim. Burayı satın aldım ve ben yoldayken, buraya girip çıkarken bunların çoğunu bir dekoratöre yaptırdım. Ailem sadece bir kez geldi ve annemle babam on dakika uzaklıkta yaşıyor."

Ailesiyle uğraşmak zorunda kalacağımı düşününce ter içinde kalıyorum. Bana düşmandan başka bir şeymişim gibi davranmalarını hayal etmek

zor. "Caleb'den haberleri var mı?" Ben soruyorum.

"Taburcu olmadan önce onları aradım," diyor. "Onunla tanışacakları için çok heyecanlılar. Kız kardeşim Felicity de öyle. Evli ve Landmark Mountain'da yaşıyor. Yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta," diye ekliyor ben ona boş boş bakarken. "Kız kardeşim Olivia ile henüz konuşmadım, onun da bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır." İçinden gülüyor ve Caleb telaşlanmaya başlayınca ses kayboluyor.

"Kız kardeşimin pompaladığı süttten ve mamadan biraz var ama yakında daha fazla mama almam gerekecek," diyorum.

"Bana bir liste verirseniz, sipariş edebilirim ya da gidip alabilirim ya da... birlikte gidebiliriz."

Caleb daha sert ağlamaya başlayınca ona uzanıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "İstedığı kadar hızlı beslenmediği zaman sinirleniyor."

"Sütü nerede?"

"Dondurulmuş süt kağıt torbaların içindeki bir kapta ve sanırım mama da orada. Biberonları büyük mavi torbanın içinde."

Başıyla onaylıyor ve merdivenlerin başına geldiğimizde garaja gidip çantalarla birlikte koşarak geri geliyor. Caleb'in ağlaması en acınası titremeye dönüştü. Aceleyle bir şişe hazırlıyorum ama yeterince hızlı değil.

Weston, sesi biraz korkmuş gibi çıkarak, "Çok kızgın," diyor.

Bu beni neredeyse güldürüyor ve şişeyi Caleb'in ağzına götürdüğümde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. İlk başta istemiyor ama deneyecek kadar aç olmalı. Sonunda ağlamayı kesiyor ve biberonu alıyor.

Weston, "Sen bir profesyonelsin," diyor.

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz. İşten eve döndüğümde ya da gece huysuzlandığında onu kucağıma almaktan payıma düşeni yaptım ama Sasha 7/24 onunlaydı."

"Nasıl bir anneydi o?" Yüzünü buruşturdu. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Şu anda onun hakkında konuşmak zorunda değiliz... tabii sen istemiyorsan."

Sertçe yutkunuyorum. "İyi bir iş çıkardığını düşünmüyordu ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu."

Söyleyebildiğim tek şey bu ve yeterli görünüyor. Bir süre beni izliyor ve sonra kalan eşyalarımızı almak için dışarı çıkıyor.

Caleb'in karnı doyurulduktan ve altı değiştirildikten sonra Weston'ın kütüphanenin yanındaki ofiste bulunan bilgisayarına gidip mama, bebek bezi, ıslak mendil, bol miktarda bebek monitörü ve sadece sevimli oldukları için birkaç kıyafet, zıplama koltuğu ve salıncak... ve güzel bir beşik ve üstünde alt değiştirme masası olarak kullanılabilecek bir şifonyer sipariş ediyoruz.

Fiyata bakmadan alışveriş yapmak gerçek dışı. İlk başta bu konuda bilinçli olmaya çalıştım ama sonra gerçekten beğendiğim şeyin bu olup olmadığını sordu. En çok neyi beğendiğimi söylediğimde, aynı şeyleri beğendik ve bunlar da en pahalısı oldu.

Burada olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Weston'a düşmanıymış gibi davranmadığım için.

Ve en önemlisi... Ben buradayım ve Sasha yok.

Ama elimde tuttuğum bu küçük çocuğu düşünüp duruyorum. Tek istediğim onun için en iyisi.

İşimizi bitirirken, "Kokulu bezleri saklayacak özel bir çöp kutusuna ihtiyacımız olacak," diyorum.

Beni işaret ediyor. "Bunu *asla* düşünemezdim."

Caleb'i portatif beŖiĖe koyup yanındaki yatağa girdiğimde zihinsel ve fiziksel olarak çok yorulmuŖ oluyorum. Bodrum katında bir yatak odası yapmaya karar verdim. Bodrum olmasına rağmen burada hala tonlarca pencere var. MuhteŖem bir yer. Ve Weston'dan olabildiğince uzakta, bu yüzden bu garip yeni gerçeklikte bir parça kendime tutunuyormuŖum gibi hissediyorum.

alıŖtıĖım et lokantasında önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca vardiyalarımı karŖılayıp karŖılayamayacaklarını öğrenmek için bira kiŖiye mesaj atıyorum ve çoğunu karŖıladıktan sonra patronum Kim'e neler olduğunu anlatıyorum. Sasha'yı duyduğuna üzüldü ve dolduramadığım vardiyalar için endiŖelenmememi, kendisinin ilgileneceğini söyledi. Hayatın bundan sonra nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Uykuya dalmam yaklaŖık bir buçuk saat sürüyor. Dönüp duruyorum ve ağlıyorum. Sonunda uykuya daldığımda Caleb uyanıyor ve tıpkı dn geceki gibi hiçbir Ŗey onu mutlu etmiyor.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

HAYATIN İÇİNDE BİR GECE

WESTON

Bu gece teslim edilecek birkaç kargo ön kapıya gelene ve Joey beni arayıp haber verene kadar uyumuyorum. Onun ya da Seth'in paketleri eve getirmesini sağlamak yerine oraya gidiyorum. Umursayacaklarından değil - güvenlik ekibim olağanüstüdür. Ama dün ve bugün hastanede kaldıktan sonra, çok fazla bastırılmış enerjim var. Bunları bir kenara koyduktan sonra biraz spor yapacağım ve sonra ölü gibi uyuyacağım. Çok yorgunum.

Aşağı inip mama, bebek bezi, ıslak mendil ve biberon ısıtıcısını Sadie'nin görebileceği şekilde adaya koyduğumda her şey sessiz. Biberon ısıtıcısını çözmek bir dakika sürüyor ama ihtiyacı olduğunda hazır olması gerekiyor.

Sadie bebekle burada uyuyacağını söylediğinde itiraz etmedim. Savaşlarımı seçiyorum. Ama mobilyaları geldiğinde bebeğin odasını üst kata taşımak istiyorum. Umarım o zamana kadar onu daha iyi tanırım ve o da bana alışır.

Daha ben Sadie'ye evi göstermeyi bitirmeden Caleb ağlamaya başladı. Sanırım geriye kalan tek şey spor salonu... ve bahçe, havuz ve havuz evi. Spor salonu bodrum katında ama yatak odalarından yeterince uzakta olduğu için bir şey duyacağını sanmıyorum. Her ihtimale karşı, müziğimi kapalı tutuyorum. Daha sonra test edip odasından neler duyabildiğini görmemiz gerekecek.

Bir şey duyduğumda bir saat çalışmışım. Hay aksi. Caleb ağlıyordu... daha çok feryat ediyordu. Ağırlıkları yerine koyup odadan aceleyle çıkarken sesi daha da yükseliyor.

Sadie'nin onu yatıştırmaya çalıştığını duyuyorum ama durum değişmiyor ve kapıya vuruyorum.

"Sadie? Biberona ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Kapıyı açtı ve ikimiz de donup kaldık, birkaç uzun saniye birbirimize baktık. Neredeyse hiçbir şey giymemişti ve ben de aletimin dışarıda olup olmadığını görmek için aşağı baktım ve benim de fazla bir şey giymediğimi fark ettim.

"Formül geldi. Tezgahın üzerinde. Onu karıştırabilirim ya da dondurucudakini kullanabilirim" diyorum.

Gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor.

Aceleyle bara gidip dün gece dondurucuya koyduğumuz anne sütü paketlerini alıyorum. Fazla kalmamış ama birkaç şişe daha yetecek kadar var. Beni takip ediyor, Caleb'i tutarken kollarını fermuarlı kapüşonunun içine sokmaya çalışıyor.

"Bunlardan iki tane kullanayım mı?" Paketleri havaya kaldırarak soruyorum.

"Evet." Caleb'la yer değiştiriyor ve Caleb daha sert ağlıyor, Caleb da onunla birlikte ağlıyor.

Yürek parçalayıcı.

Şişe hazır olduğunda ona veriyorum ve bir havluyla yüzümü ve göğsümü silip koşarak geldiğimde barın üzerine attığım gömleği giyiyorum. Caleb sakinleşmiyor. Aksine, Sadie ona şişeyi vermeye çalıştığında daha da sinirleniyor.

"Sasha'yı özlüyor," diye fısıldıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Denesem faydası olur mu?"

Onu teslim etmek istiyormuş gibi görünmüyor ama yine de teslim ediyor.

"Berbat kokuyorum, üzgünüm. Onu duyduğumda spor yapıyordum." Caleb'i biraz daha rahat edene kadar beceriksizce çeviriyorum ve sonra ona şişeyi vermeye çalışıyorum.

Olmaz.

Onunla birlikte yürümeye başlıyorum, sonunda onu dışarı bakacak şekilde çeviriyorum, başı kolumun kıvrımında. Ağlamaları azalıyor ama kesilmiyor. Zıplıyorum, sallanıyorum ve başka hiçbir şey işe yaramadığında OneRepublic'ten "Counting Stars" şarkısını söylemeye başlıyorum ve ikinci kez uykuyu kaybetmekle ilgili satıra geldiğimde, biraz daha fazla bir şey veriyorum ve Caleb derin, titrek bir nefes alıyor ve bana bakıyor, dinliyor.

Bir sonraki sefer küçük yumruğu ağzına girmeden önce göğsümde dalgalanıyor ve kalbimin bu şekilde dört kat büyüyebileceğini bilmiyordum. Baba olur olmaz bir yığın endişenin nasıl anında beni ele geçireceğini de bilmiyordum.

Bunu nasıl berbat edeceğim?

Ya onu mutlu edemezsem?

Kendime zar zor bakabiliyorum, başka bir insandan nasıl sorumlu olabilirim?

Tabii ki, şarkı onun ağlamasını durdurduğu için, şarkıyı bırakmakta tereddüt ediyorum, bu yüzden her şeyi tekrar gözden geçiriyorum ve durduğumda, *evet, sen, garip şarkı söyleyen adam, devam et* gibi bakıyor.

"Ben senin babanım," diye şarkı söylüyorum ve küçük yumrukları dışarı fırlıyor. "Ve sen tamamen uyanıksın, değil mi?"

Dönüyorum ve Sadie'yi kanepede görüyorum. İfadesini okuyamıyorum ama ağlamayı kesmiş, yani bu olumlu görünüyor. Şişe onun yanında.

"Devam edeyim mi?" Başımı şişeye doğru eğerek soruyorum.

"Denemeye değer." Şişeyi bana uzatıyor ve Caleb'in dudaklarına yaklaştırdığımda alıyor.

Sadie ve ben rahat bir nefes aldık.

İçiyor, içiyor ve kıpır kıpır olduğunda Sadie bana geçirmemi hatırlatıyor. Kazanan o oluyor. Gülmediğim bir geçirmesi olduğunu sanmıyorum. Bu bebek işi çok *komik*. Biberonunu bitiriyor ve birkaç dakika içinde pantolonunda bir patlama oluyor.

Yine gülüyorum ama bu seferki mizahtan çok korku içeriyor. Bu *gerçek* bebek boku o kadar da komik değil.

Sadie sırtarak, "O kadar iyi bir iş yapıyorsun ki, alsan iyi olur," diyor.

"Oh, *şimdi* de benim dahil olmamı istiyorsun," diye şaka yapıyorum.

İrkildi. "Çok mu erken?"

Beni anlayamıyormuş gibi bana bakıyor ama bu kıymetli bebekten yayılan pis koku ikimizin de görmezden gelebileceği bir şey değil, bu yüzden ikimiz de harekete geçiyoruz. O mendil ve bezleri almaya gidiyor, ben de onların evinden getirdiğimiz küçük battaniyelerden birini alıp yatırmak için daha yumuşak bir yer arıyorum.

"Size parke zemin yok, hayır efendim," diyorum battaniyeyi halının üzerine sererken.

Tekmeleyen bacakları ve benim uzun sosis parmaklarımla zor da olsa onu çözdüm. Yemin ederim, o kadar küçük ki.

"Doğduğunda kaç kiloydu?" Bezini yanıma fırlattığında soruyorum. Onun yanında yere oturuyor ve parmağını kavırıyor.

"Üç kilo dört gramdı ve yirmi bir santim uzunluğundaydı," diyor ona gülümseyerek.

"Vay canına. Çok küçük. Dün gece kaç kilo olduğunu söylediler? On dört pound, iki ons mu?"

Homurdanıyor. "10 pound yeni doğmuş bir bebek için *büyük*. Sasha kocaman ve mutsuzdu." Yanakları kızarıyor ve sözlerini geri almak istercesine başını sallıyor.

Konuşmasını kesmesine neden olacak bir şey söylemek istemiyorum, bu yüzden sessizim. Ama sonra aşağı bakıyorum ve Caleb'in bacağından aşağı kahverengi bir şeyin aktığını görüyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Sadie yere bakıyor ve dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. "İçeri giriyorum," diyorum yüksek sesle.

Çoğunlukla kendimi cesaretlendirmek için.

Bezi dikkatlice açıyorum ve diyelim ki hiç hoş değil. Hiç düşünmediğim yarıklar var ve her birini iyice temizlemeye çalışıyorum. Kolay değil, ama yapıyorum ve ılık sıvı çeneme, burnuma ve yanaklarıma aniden saldırdığında kendimle gurur duyuyorum.

"Ne oluyor *lan*?" Çılgınca mendillere uzanarak kekeliyorum.

Sadie gülmeye başlıyor ve Caleb halinden memnun görünüyor. "Az önce üzerime mi işedi?"

"Üstlerini örtmediğinizde bunu yapıyorlar," diyor kahkahasını yumruğunun arkasına saklayarak.

"Cehennemin bağırsaklarından gelen kakayla uğraşırken onu nasıl örtbas edebilirim?"

Kadın gülerken boğuluyor ve Caleb da kahaahalarla gülüyor.

"Oh, bunun komik olduğunu düşünüyorsun, ha," diyorum, ona g l msemden kendimi alamayarak. "Artık hepiniz mutlusunuz... Artık kötü ve pis kokan her şeyi kovdunuz."

Hıçkırıklı bir kahaaha attı ve ben de gülmeye başladım.

"Evet, güçlü bir kokun var ama kesinlikle çok tatlısın," diyorum ona.

Başka bir vücut sıvısı bana değmeden bezini ve pijamalarını ona geri vermeyi başardım, bu yüzden buna bir kazanç diyorum.

"Gece yarısı hep böyle parlak gözlü m  olur?"

Başını sallıyor. "Hemen hemen. Genellikle işten eve on bir buçuk ile gece yarısı arasında geliyorum ve o zaman uyanmazsa, genellikle bire kadar uyanmış oluyor. Gündüzleri ve geceleri hala karışık."

"Bunu nasıl değiştirebiliriz?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Keşke bilseydim."

Caleb'i kucağıma alıp kanepeye geçiyorum. Sadie yakınlarda bir yerde duruyor ve kanepenin üzerinde tuttuğum örtüyü uzun bacaklarının üzerine çekiyor.

"Nerede  alışyorsun?"

"Hanson's Steakhouse."

"Orayı severim. Ailem bazen özel günler için oraya giderdi."

Başını sallıyor. "Her zaman özel günler için oraya gitmek istemişimdir, bu yüzden orada bir iş bulduğumda çok heyecanlandım."

Ona bakıyorum, sorular sormak istiyorum, onun ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, ama yine de çok fazla, çok erken gibi geliyor. Onun burada olması, bilmediğim bir bebeğimin olması zaten tuhaf. Bir gecede aramız rahat etmeyecek.

"Biraz uyumak istersen onunla oturabilirim," diyorum ona.

"Yorgun değil misin? Dün gece pek uyuyamadık."

"Evet, ama bu güzel. şu anda çok soğukkanlı davranıyor." Ona gülümsüyorum. "Oh, onu kundaklamam gerekiyordu. Belki hoşuna gider."

Birkaç kez yapmaya çalışıyorum ve yaklaşıyorum ama hastanedeki hemşireler kadar sıkı ve mükemmel değil. Yine de kundaklandıktan sonra gözleri kapanıyor ve Sadie şaşırmış görünüyor.

"Onu tekrar yatağa yatırmayı deneyebiliriz," diye fısıldar.

Başımı sallıyorum. Onu kucağıma almayı seviyorum ama belki yatağında daha iyi uyur. Odasına giriyoruz ve onu dikkatlice yatağa indiriyorum, yavaşça uzaklaşıyorum.

Gıcırıyor ve sonra bir feryat koparıyor. Sadie ve ben yenilgiyle birbirimize baktık ve onu tekrar kucağıma aldım.

Anında sessizleşiyor ki yalan söylemeyeceğim, bu bana bir şeyler hissettiriyor. "Üzgünüm, sanırım bu benim en iyi fikrim değildi," diye fısıldıyor.

"Uyu. Onu ben alırım," diyorum.

Endişeli görünüyor. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver..." Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

Açık alana geri dönmemizi izliyor ve Caleb göğsümdeyken kanepeye uzandığımda sonunda kapıyı kapatıyor.

"Hadi, ufaklık. Şu uyku olayını deneyelim. Ne dersin?"

Esniyor ve küçük sesler çıkarıyor ve çok geçmeden gözlerini kapatıyor ve biz de uyuyoruz.

Belki bir saatliğine.

Saat yedi olduğunda ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla iniş çıkış yaptığımızda, acımasız bir antrenman gününün ve yoğun bir oyunun *toplamından* daha yorgun oluyorum.

İnsanlar bunu nasıl yapıyor?

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

VAHŞİ ŞEYLER

SADIE

Gece boyunca Weston ve Caleb'in seslerini bir iki kez duydum ama Caleb her seferinde kısa sürede sessizleşiyor, ben de tekrar uykuya dalıyordum. İyi bir gece olmuş olmalı. Bu konuda biraz kararsızım - yeğenimin üzülmesini istemiyorum ama Weston'ın onu kazanması ya da kız kardeşimin unutulması için de acele etmiyorum.

Weston ona ne kadar bağlanırsa, beni kovmak için o kadar çok yol bulacaktır.

Nedenini anlayabiliyorum. Beni burada kalmam için davet etmesi zaten çok sıra dışı. Onun yerinde olsaydım, beni evine davet etmezdim.

Kız kardeşimin yerini almasını engellemek imkansız olacak. Caleb çok genç. Bundan ne kadar nefret etsem de, bana ihtiyaç duyulduğundan emin olmak için daha kararlı olmamı sağlıyor. Dün gece Weston'ın Caleb'i almasına izin vermemeliydim ama bu sabah kendimi çok daha iyi hissediyorum. Biraz uyursam işimi yapabileceğim. Aslında en son ne zaman bu kadar uzun uyuduğumu hatırlamıyorum ve sadece beş buçuk saat kadar uyumuştum. Sasha her zaman bir gece kuşu olmuştur ve ben oturma odasında uyuduğum için, gece boyunca onu ve Caleb'i duymamak için gidebileceğim bir yer yoktu.

Gerinip banyoya giriyorum ve duşu açıyorum. Ilık suya girdiğimde gözyaşlarım yeniden başlıyor ve Weston'la yüzleşmeden önce gözyaşlarımı içimden atmaya çalışıyorum. Bu sabah onu görmeden önce bile endişeliydim.

Belki de bir şişeye yardım etmek için aceleyle geldiğinde onu üstsüz görmek asla unutamayacağım bir şey olduğu içindir.

Ya da Caleb'a şarkı söylediğini duymak. Hayatımda duyduğum en tatlı şeydi.

Onunla konuşma şekli.

Bebek bezi ve sonra yüzünün idrarla kaplanması konusunda ne kadar komikti.

Her şey boyunca çoğunlukla rahat ve komik davrandı ve ben onun hoşlandığı biri bile değilim.

Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmakla ilgili o söz neydi? Ben düşmanım.

Burada olmamın tek sebebi bu.

Her şeyle başa çıkmaya devam ederse, yakında benim harcanabilir olduğumu görecek.

Duştan çıktığımda, burada bana ihtiyaç duyulduğunu kanıtlamak için yeni bir kararlılık duyuyorum. Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim çünkü Caleb'la ilgili çoğu konuda Weston gibi kendimi kaybolmuş hissediyorum... ama bunu asla bilmek zorunda değil. Sanırım şu ana kadar onu kandırmış olabilirim.

Çok fazla kıyafetim yok ama en güzel kotumu ve kazağımı giyiyorum, biraz rimel ve dudak parlaticısı sürüyorum ve günle yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce aynada kendime bakıyorum.

Bunu senin için yapıyorum, Sasha.

Yatak odamdan çıktığımda Weston ve Caleb'i kanepede görmeyi umuyorum ama orada değiller. Etrafıma bakıyorum, açık olan yatak odalarının yanından geçiyorum ve diğer uça spor salonunu buluyorum. Harika bir spor salonu,

Bu beni şaşırtmamalı ama her şey beklediğimin çok ötesinde. Gerçekten şu lüks ev şovlarından biri gibi.

Weston'ın bütün arkadaşları böyle mi yaşıyor? Böyle mi büyümüş?

Tüm bodrumu keşfettikten sonra yukarı mutfığa çıkıyorum ve evin başka bir yerinde Weston'ın güldüğünü duyuyorum. Sesin yerini bulmaya çalışıyorum ve belki de kütüphane olduğuna karar veriyorum. Zaten oraya geri dönmek istiyordum, bu yüzden burnumu sokuyormuşum gibi görünmeden bakmak için iyi bir bahane.

Köşeyi dönüp kemerli cam kapıdan geçiyorum ve işte oradalar. Şöminenin önündeki pelüş halının üzerindeydiler. Weston hala egzersiz kıyafetleriyle yüzüstü uzanmış, Caleb ise sırt üstü yatmış, Weston'a bakıyor ve ayaklarını tekmeliyor. Weston onunla konuşuyor ve sonra eğilip Caleb'in boynuna bir ahududu üflüyor. Caleb daha önce hiç duymadığım kadar sert ve yüksek sesle yeni bir kahkaha atıyor ve ben birkaç dakika boyunca fark edilmeden şaşkınlıkla ikisine bakıyorum.

Weston ona çocukken en sevdiği kitap olan *Where the Wild Things Are*'ı anlatıyor ve canavarların göründükleri kadar korkunç olmadıklarından bahsediyor.

"Sana kitabı getirmem gerekecek," diyor. "İnanmak için görmen gerekecek. Canavarlar Max'in gözünü korkutuyor. Bu küçük çocuğun adı, Max. Güzel isim. Ama Caleb da öyle. Ayrıca Caleb... Söz veriyorum seni asla akşam yemeği yemeden yatırmayacağım. Ailem bana bunu hiç yapmadı, sana da yapmayacağıma yemin ederim."

Caleb anlıyormuş gibi mırıldanıyor ve ben de tüm bu alışverişi Weston'la ilgili çok fazla olan şeyler listesine eklemek zorunda kalacağım...

Gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor ve beni gördüğünde yüzünde temkinli bir ifade beliriyor.

"Günaydın. Nasıl uyudun?" diye soruyor. "Caleb doğduğundan beri hiç bu kadar iyi uyumamıştım," diye itiraf ediyorum. O da başını sallıyor. "Güzel. Arayı kapatacağını umuyordum."

"Siz nasıl uyudunuz?"

"Biz yapmadık." Kıkırdıyor. "En azından fazla değil. *O* uyurken ben de Google'da bir bebeğin gece boyunca nasıl uyutulacağını araştırıyordum. Tartışmalı bir konu."

"Ebeveynlik teknikleri söz konusu olduğunda her şeyin öyle olduğunu düşünüyorum."

Akıllıca bir şey söylüyormuşum gibi başını sallıyor. Hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geliyor.

Oturuyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve iyi ki düzgün görünmeye çalışmışım diyorum çünkü ter içinde bir antrenman yaptıktan ve bebekle bütün gece ayakta kaldıktan sonra bile paparazzilerin sokakta kovalayacağı biri gibi görünüyor. Evet, öyle.

Sasha'yı onu internette takip ederken yakaladığım zamanları saymıyorum. Takılmadan önce ve sonra.

Onu defalarca aradığını ve bebekle ilgili çağrılarına geri dönmediğini iddia ettikten sonra bile, ona hayranlık duymaktan başka bir şey yapmamış gibi görünüyordu. Sadece ona değil. Yıldız gücü olan herkese takıntılıydı. Sürekli olarak reality TV'lerle besleniyor, o gösterişli hayatı yaşamayı hayal ediyordu, oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Böyle bir fırsatın elinden kaçmasına izin vermek ona göre değildi.

Weston'a kızgındım. Öfkeliydim, gerçekten. Ama o hiç öyle olmadı.

Bunu anlayamadım. Hatta ona defalarca neden ona kızgın olmadığını sordum. Neden hala sürekli onun resimlerine baktığını.

"O Caleb'in babası," dedi. "Ve o iyi bir insan."

O zaman yüzünde beni çok kızdıran o hülyalı ifade belirirdi.

"Onun iyi bir insan olduğunu nasıl düşünebilirsin? Ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk etti. Sana iyi davranması ya da yatakta iyi olması kimin umurunda? O bir pislik."

"Sadie?"

Gözümü kırpyorum ve Weston beklentiyle bana bakıyor. "Ah, pardon. Bir şey mi diyordun?"

"Ailemin bugün onunla tanışmak için geleceğini söylüyordum. Öğlen hakkında konuştuk."

"Tamam," diyorum, oturmam gerekecek kadar bedenimi korku kaplıyor. Şöminenin yanındaki rahat koltuğa geri dönüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "O süre zarfında ortalıkta görünmemeye çalışırım."

Kaşlarını çattı. "Buna gerek yok. Tabii onlarla tanışmaya hazır değilsen. Şu anda düşünecek çok şeyiniz olduğunu biliyorum. Ama eğer bunu yaparsak, hepinizin birbirinizi tanımasını isterim."

"Şehre geldiklerinde ailemi görmem gerekecek. Aslında telefonumu kontrol edip dönüp dönmediklerini öğrenmeliyim. Ne zaman ayrıldıklarını hatırlayamıyorum."

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve annemden öğleden önce saat üç gibi gelmeleri gerektiğini söyleyen bir mesaj geliyor.

"Hazır olduklarında ben de onlarla tanışmak isterim," diyor. "Yanlarına gidebilirim, böylece uzun bir yolculuktan sonra onca yolu gelmek zorunda kalmazlar."

Başımı sallıyorum. Gerçekten her zaman bu kadar düşünceli mi?

"Sanırım cenaze işlemlerini yarın yapmamız gerekecek. İleride onlarla görüşmek için bolca zamanımız olacak. Acele etmemize gerek yok." Yanaklarım ısınıyor ve sözlerimi geri alabilmeyi dileyerek ağzımı kapatıyorum. Aslında bu sabahı yeniden başlatmak isterdim. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Zamanlamanın çok iyi olmadığını biliyorum ama benim hakkımda içlerini rahatlatmak istiyorum," diyor. "Onların yerinde olsaydım, Caleb'e kimin baktığını bilmek isterdim."

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordum.

Ayaklarımı inceliyorum çünkü utaniyorum.

"Bilmem ki? Çünkü siz benim oğlumun ailesisiniz. Sizin için çok önemli ve onun için de önemli birini kaybettiniz ve Caleb konusunda neden karanlıkta bırakıldığının şu anda pek bir önemi yok. Hâlâ incinmiş ve üzgünüm ve Sasha burada olsaydı, bunu bana neden yaptığını bilmek isterdim, ama... değil. Ve ben sizin onun isteklerini yerine getirdiğinizden şüpheleniyorum. Bana gerçeği söylemek size düşmezdi, yine de keşke söyleseydiniz diyeceğim."

Çenem sıkıştı. Hâlâ Sasha'nın etrafında dönüyor ve ben bunu anlamıyorum... onu daha iyi göstermesi dışında.

"Hepimiz onunla hiçbir şey yapmak istemediğini düşünüyorduk," diyorum eşit bir şekilde. "Ailem onun babası olduğunu hiç bilmiyordu ama Sasha onlara söylemedi çünkü telefonlarına hiç cevap vermedin."

Gözleri kısıldı. "Peki neden gelip beni bulmadı? Beni bir partide buldu. Fotoğraflarını gördüğümde beri parça parça aklıma geliyor. O gece birkaç kadeh içmiştim ama hatırlıyorum. Beni görmek için partiye gelmişti. Ortak bir arkadaşımız var, Cal, doğru numarayı aldığından emin olabilirdi. Telefonlarına çıkmadığımı düşünüyorsa benimle temasa geçmesini sağlayabilirdi."

Gözlerim bulanıklaşana ve bir damla gözyaşı damlayana kadar ona bakıyorum. Ağlamaktan çok yorulmuş. Gözyaşlarım hiç durmayacakmış gibi geliyor.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum, tamam mı? Bana söylediği buydu. Seni görmeye gitmesi ya da sana bir mektup göndermesi için onu zorlamaya çalıştım... ailenin hukuk bürosuna ulaşması için."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

"Onu elinden alacağın için çok korktuğunu biliyorum. Seni överken bile... özellikle de seni överken, velayeti bir çırpıda kazanacağını söylediler. Evimizi gördün. Benim bahşişlerimle ve devlet yardımlarıyla geçiniyorduk. Ama Sasha da-" Asılı bırakıyorum ve o bana bakıyor, gözleri çelişkili.

"Sasha da ne?" diye sorar.

"Mücadele etti. Şeker hastasıydı ve bunu iyi yönetemedi. Bunu yapmamalıydı..." Lanet olası gözlerim taşmadan duramıyor. "Doktorlarına göre Caleb'i doğurmaması gerekiyordu," diye söze giriyorum sonunda.

"Hasta mıydı?"

"Durumu iyiydi. Sonunda insülinini alıyor ve kaçınması gereken her şeyden kaçınıyordu... bizi şaşırttı. Caleb'i doğurduktan sonra, neden bu kadar uzun süredir kendi başının çaresine bakmasını istediğimizi anladı."

Uzun bir süre Caleb'e bakıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yine mesafeli görünüyor. Dün gece ve bu sabah birkaç dakikalığına bunu aşmış gibi hissettik ama bir duvar tekrar yükseldi.

"Yani ona bir şey olursa onu büyütmeyi mi planlıyordun?" diye soruyor, çenesi gergin.

"Evet. Ne olursa olsun ona bakacağıma söz verdim. Onu doğurmadan önce bile sık sık onu benimmiş gibi yetiştirip yetiştirmeyeceğimi sorardı. Öyle ki ona bu şekilde konuşmayı bırakmasını söyledim. İyi gidiyordu, böyle düşünmesine gerek yoktu. '*Sadece kendine dikkat et, tek yapman gereken bu*' derdim." Başımı sallıyorum ve titremelerini önlemek için ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bununla tatmin olmadı, bu yüzden evet, ona yapacağıma söz verdim."

"Yani planlarınız için büyük bir rahatsızlık teşkil ediyorum," diyor.

Ona ters ters baktım. "Bir planım *yoktu*. Kız kardeşimin ölmesini hiç istemedim. Bu konuda konuşmaya çalıştı ve ben onu susturdum. Ve onu istediğini düşünmediğim için, ona bakamayacağı bir gün gelirse Caleb'in her şeyi olacağıma yemin ettim. Çoğunlukla bu konuda konuşmayı bırakmasını sağlamak için."

Başımı eğiyorum ve yan masadan bir mendil alıyorum.

"Bunu tek başına yapıyorsun," diyor, sesi daha yumuşak. "Caleb'in seninle bir ilişkisi olması benim için önemli. Beni bir daha asla dışlamaya kalkma. Ben iyi bir adamım ama artık bir babayım ve sınırlarım var."

Titriyorum ve karşılık vermiyorum. Bu konuda bir anlaşmaya varabileceğimizden emin değilim. Eğer diğerinin yalan söylediğini ya da gerçeği ortaya çıkarmak için yeterince çaba göstermediğini düşünüyorsak, bunu aşmanın bir yolu var mı?

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

TANITIMLAR

WESTON

Dün gece çok az uyudum ama adrenalinle koşuyorum.

Benim bir oğlum var.

Tanrım. Hala inanamıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım.

Gecenin çoğunda onu kucağıma aldım, ona baktım, onunla konuştum ve uyuyakaldım, ancak rüyamda onu ezdiğimi gördüm. Ter içinde ve panikle uyandım. Ondan sonra beşiğine gitti.

Kararlı bir ilişki kurmaktan çok uzak olduğum için çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Bütün bunlar bana hep çok uzak geldi. Hiç yaşayamayacağımdan emin olduğum büyük bir keşke.

Ve Sasha'yı çok düşündüm.

Onu çok merak ediyorum. Keşke onun hakkında daha fazla şey hatırlayabilseydim. Sevimli, hoş ve ayakları yere basan biriydi ama aramızda pek bir kıvılcım yoktu. İlk hamleyi o yaptı, dışa dönük ve eğlenceliydi ve ben de ona istediğini vermeye çok istekliydim. Birçok kıza istediklerini vermek için çok istekli oldum. Bununla gurur duymuyorum. Ve bu yeni bir sayfa açtığım anlamına gelmiyor.

Hala sevişmek istiyorum.

Ama bu anlamsız sikişlerden sıkılmaya başladım.

Artık bu kadar kolay olmasını sevmiyorum bile - ilk başlarda memnun etmeye hevesli güzel kadınlara sürekli erişebilmek cazip geliyordu. Şimdi, o anda iyi hissettirebilir, ama sonrasında hissettiğim boş duygu buna değmiyor.

Şimdi Sasha ile tanışacak olsam, onunla yatmayı düşüneceğimden bile şüpheliyim... belki de düşündüğümde daha fazla değişmişimdir.

Çocuklar bu sabah mesaj atıp Caleb'la ne zaman buluşabileceklerini sordular. Onlara attığım son mesajda öğleden sonra konuşmayı önerdim.

Belki ailem onunla vakit geçirdikten sonra gelebilirler. Çocukların onu görmesi için sabırsızlanıyorum ama ailem ilk hakkı hak ediyor.

Hizmetçim Amy haftada iki kez temizlik için geliyor ve mutfağıma hazırladığı birkaç yemeği bırakıyor. Ancak gün boyunca ailem gelmeye devam edeceğinden, bir sürü paket siparişi veriyorum - tekrar ısıtılsa da iyi olacak makarnalar, büyük salatalar, meyveler ve birkaç tatlı.

Gündüz güvenlik görevlilerinden Ed arayıp yiyeceklerin geldiğini söylediğinde, Sadie'nin Caleb'e banyo yaptırmasını izlediğim için yiyecekleri eve getirmesini ve adaya bırakmasını rica ediyorum. Üst kattaki en büyük banyodayız ve onun küçük küveti küvetin içinde duruyor. Sadie onu neredeyse benim kadar dikkatli tutuyor, sanki onun yanında o da hala çekingen davranıyor ama yine de ne yaptığını benden daha iyi biliyor.

Banyoyu çok seviyor. Biraz mızızlanmaya başlamıştı ama suya girdiğinde hemen sakinleşti.

"Sanki Zen halindeymiş gibi," diyorum kıkırdarak.

"Bazen zor bir gece geçirdiğinde Sasha'nın gecenin bir yarısı ona banyo yaptırdığını duyuyordum" diyor.

Her zaman olduğu gibi, Sasha hakkında konuştuktan sonra sessizleşiyor ve ona kız kardeşi hakkında ne istiyorsa söylemesini söylemek istiyorum.

Başka bir şey söylemeyince boğazımı temizliyorum ve Caleb'in elini okşuyorum. Sadie onu yıkarken yumruğu parmağıma dolanıyor.

"Okuduğum makalelerden biri gün içinde birkaç saatte bir yemek için uyandırmayı öneriyordu. Ve gece boyunca etkileşimi sınırlandırmayı... Bu arada dün gece bunu tamamen berbat ettim. Ama şimdi uyandı," diyorum ve bana gülümsediğinde gülümsüyorum.

Başını öne eğiyor. "Deneyebiliriz. Onu uyandırdığım için kendimi kötü hissedeceğimi zaten biliyorum." O da ona gülümsüyor.

Onu yıkamayı bitiriyor ve sonra birkaç dakika boyunca ayaklarını suyun içinde tekmelemesini izliyoruz. Biraz titriyor ve ben de karnının üşüyüp üşümediğini kontrol etmek için uzanıyorum ve yine üzerine işiyorum.

Sadie beni şaşırtarak buna gülüyor. Sanırım kendisi de şaşıyor çünkü neredeyse başladığı kadar çabuk bitiyor.

"Belli ki tuvalet alışkanlıklarını henüz öğrenememişiz," diyorum ellerimi yıkarken.

Arkamı döndüğümde onu gülümsemesini engellemeye çalışırken yakalıyorum. "Görünüşe göre hedef sensin," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Yani seni daha önce hiç yakalamadı mı?" "Hayır." Gülüyor.

Onu dikkatlice küvetten çıkarıyor ve ben de havluyu kaldırıyorum. Ona tutunuyor, havluyu etrafına sardığımda nefes veriyor.

"Hamamlar beni sinir hastası yapıyor çünkü çok kaygan" diyor.

Yatağı işaret ediyorum ve onu yatağa yatırıyor, bezini takmadan önce iyice kurduğundan emin oluyor. Kıyafetini ben seçtim. Çok fazla kıyafeti yok ama olanlar da sevimli ve yumuşak.

"Tulum aldın mı?" diye soruyor. "Ne?"

"Bir tulum."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama söyle de gidip aşağıdan alayım."

"Çıtçıtılı ve kıyafetinin altına giren tek parça kısa kollu bir şey." "Bu kıyafete tulum da deniyor mu?" Elimde tutuyorum.

Dudakları büzülüyor. "Mmm, daha çok tek parça mı yoksa oyun kıyafeti gibi mi? Aslında bilmiyorum."

"Asla düzgün yapamayacağım. Yine de bu kıyafeti sevdim." Kapıyı işaret ediyorum. "Tamam, gidip bir tulum bakıp geleceğim."

"Onu da aşağıya getirebilirim, yeterince sıcak olacaktır."

Tereddüt ediyorum ve Caleb'i tekrar toparladığında onu takip ediyorum. Hala yatağın üzerinde duran kıyafeti almak için geri dönüyorum ve onlara yetişiyorum.

"Vardiyaları kaçırman iş için sorun olur mu?"

diye sordum. "Neyse ki bu konuda çok iyiler."

"Bu iyi bir şey."

Aşağıya iniyoruz ve o bir tulum tuttuğunda "Ahh," diyorum. "Şimdi muhtemelen bunu konuşmak için doğru zaman değil, ama... Daha fazla Şu anda sezon başladığında yapacağımdan daha fazla boş zamanım var. Sen işe döndüğünde ona bakabilirim, sonra da ben döndüğümde ne yapacağımızı konuşuruz. Karar vermek için birkaç ayımız var."

Çelişkili görünüyor ve bu konuyu bu kadar erken açtığım için pişmanım ama konu kaçınılmaz.

Caleb'i hazırlamayı bitiriyoruz. Ben çoraplarını giydirirken o tüm çıtçıtlarla uğraşüyor ve ben onu kucağıma aldığımında, tatlı bebek kokusunu içime çekerek saçlarını kabartıyor.

Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum.

"Ailen ve Olivia burada," diyor Ed.

Nefesimin altında küfrediyorum. "Teşekkürler.

Onları yukarı gönder." Bir dakika sonra kapı çalıyor ve ben yine küfrediyorum.

"İnsanlar bir yere nasıl zamanında gidebiliyor? Daha evden bile çıkmadık ve en az yarım saatimiz daha var sanıyordum." Caleb'in yanağına sokuluyorum ve ağzı yanağıma emmek için döndüğünde gülümsüyorum. "Üzgünüm ufaklık, senin için tıraş olmam gerek."

Merdivenlere doğru yürüyorum ve henüz duş bile almadığımı mırıldanarak yavaşça yukarı çıkıyorum. Sonra dönüyorum ve Sadie'nin hâlâ geride durduğunu, kararsız göründüğünü görüyorum.

"Endişelenmenize gerek yok. Ailem iyi olacak. Tabii Olivia huysuzluk yapmazsa, ama ben onu hizada tutarım. Bu sabah herkesle daha fazla konuştum, onlara burada olacağını söyledim..."

Hâlâ tereddütlü görünüyor ama başını sallayıp bana doğru ilerliyor. Merdivenlerden yukarı ve ön kapıya doğru yürüyoruz. Kapıyı ardına kadar açıyorum ve üç çift göz de Caleb'a odaklanıyor.

Annemle babamın gözleri yumuşuyor, annem elini kalbinin üzerine koyarak nefes nefese kalıyor ve Olivia onu uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi inceliyor. Gözleri ondan bana ve Sadie'ye kayıyor, sonra daralıyor. Ondan beklediğim de buydu.

"O kesinlikle çok güzel," diyor annem.

Sonunda gözlerini Caleb'dan ayırabildiğinde Sadie'ye bakıyor ve ona çekingen bir gülümseme veriyor.

"Merhaba, ben Lane, bu da kocam David ve kızım Olivia."

"M e m n u n oldum. Ben Sadie, Caleb'in teyzesiyim." Elini beceriksizce kaldırdı ve bıraktı. "Sanırım bunu zaten biliyordun."

"Kaybın için gerçekten çok üzgünüz, Sadie," diyor annem. "Teşekkür ederim," diyor Sadie, Caleb'e odaklanarak.

Babam düşünceli bir şekilde başını sallarken başsağlığı dileklerini ekliyor ve Olivia sadece Sadie'ye bakıyor. Ona bir bakış atıyorum ve içeri gelmelerini işaret ediyorum. İçeri girdiklerinde annem Caleb'in saçlarına dokunuyor ve gözleri doluyor.

"Sana çok benziyor Weston," diye fısıldıyor.

"Geri gel. Öğle yemeği sipariş ettim ama biraz önce geldi, o yüzden bir süre fırında kalması gerekebilir."

Mutfağa giriyoruz, Sadie en son giriyor. "Bize her şeyi anlat," diyor annem.

Sadie ve ben birbirimize bakıyoruz, yüzünde panik gibi bir şey var ve neden onu korumak için ani bir ihtiyaç hissettiğimi bilmiyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Bu işi kolaylaştıralım, tamam mı?" Ben de öyle dedim. "Sadie son birkaç gündür çok şey yaşadı. Caleb Aralık ayının beşinde doğdu ve muhtemelen biraz taraflı davranıyorum ama o şimdiye kadar yaşamış en iyi bebek, değil mi?"

Caleb benimle aynı fikirdeymiş gibi bir ses çıkarıyor ve annemle babam gülüyor. "Onu kucağına almak ister misin?" Anneme soruyorum.

Hevesle başını sallıyor ve ben de dikkatlice ona uzatıyorum. Onu tutarken huşu içinde ona bakıyor ve başının üstünü öpmek için eğildiğinde gözleri dolup taşıyor.

"Ben senin büyükannenim," diye fısıldıyor saçlarına doğru. Gözleri benimkilere kayıyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. "Weston, o bir rüya."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve konuşamayacak kadar bunalmış bir halde başımı sallıyorum.

"Kız kardeşinin neden ona bebekten bahsetmediğini anlamıyorum... ama şimdi burada mı yaşıyorsun?" Olivia diyor ki.

"Olivia, bunu şimdi yapmayalım," diye uyarıyorum.

"Ama bu akıllıca mı? Birbirinizi tanımıyorsunuz bile," diye zorluyor.

"Ani bir karar oldu, evet ama önceliğimiz Caleb, bu yüzden farklılıklarımızı bir kenara bırakıp onun iyiliği için birlikte çalışmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Bu senin için çok ilerici bir davranış ama oğlunu senden sakladılar West," diyor.

"Yeter, Olivia," diyor babam.

Bununla nasıl başa çıktığını görmek için Sadie'ye bakıyorum, gözleri cam gibi ama dimdik ayakta duruyor.

"Ailem ve ben Weston'ın bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğine inandırıldık. Caleb'in ondan olduğunu henüz bilmiyorlar." Sadie bana baktı. "Babam büyük bir hayran." Tekrar aileme bakıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, hâlâ gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Herkes bir an sessiz kalıyor ve ilk annem konuşuyor.

"Umarım hepimiz Caleb için birlik olmaya devam edebiliriz." Annem ona bakıyor ve gözyaşlarını tutamıyor. "Oğlumuzu henüz yeterince tanımıyorsun ama sana söz verebilirim ki bu çocuğu tüm kalbiyle sevecek ve ona bakmak için elinden geleni yapacaktır. Senin buraya taşınmana izin vermesi de bunu kanıtlıyor olmalı."

Sadie'ye bakıyor ve Sadie başını sallıyor.

"Buna inanmaya başlıyorum," diyor usulca.

ONUNCU BÖLÜM

IZGARA

SADIE

Tanrım, bu işkence.

Weston'ın ailesi beklediğimden daha iyi, ama yüzeyin altında hala çok fazla kızgınlık var.

Bunun için onları suçlayamam.

Onların yerinde olsaydım, kendimden nefret ederdim.

Yemeğimizi yiyoruz ve Caleb, büyükanne ve büyükbabası onu kucaklarken uyukluyor. Lane onu kendisine vermeye çalıştığında Olivia başını sallıyor. Olivia'ya ne diyeceğimi bilemiyorum ama ben de kardeşime karşı korumacı davranırdım - sanırım zaten öyleydim.

Caleb'in bu kadar sevildiğini görünce, Sasha'yı korumam Caleb'in zararına olmuş gibi görünüyor.

Weston'ın kız kardeşi Felicity, kocası ve oğlu geldiğinde, hava oldukça aydınlanır. Owen dokuz yaşında, çok sevimli ve komik; Felicity ve Sutton ise sıcak ve arkadaş canlısı. Onlara bakmamak elde değil çünkü çok güzel insanlar ve birbirlerine aşık oldukları çok açık. Weston ve Felicity'nin yakınlığı bana Sasha ve beni hatırlatıyor; bir an sarılıyorlar, bir an sonra Weston ona çelme takıyor. Ama en önemlisi, Caleb konusunda çok mutlular.

Annemler arayıp üçten sonra geleceklerini söylediler. Huzursuzum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Gün geçtikçe burada ne işim olduğunu daha çok merak ediyorum. Belli ki Weston'ın yedeği var. Bu işi yürütmek için bana ihtiyacı yok. Ailesi ve Olivia iş hakkında konuştuklarında, hepsinin avukat olduğunu ve Sutton'ın da lanet bir *yargıç* olduğunu hatırlıyorum.

"Eğlenmek için ne yaparsın, Sadie?" Felicity sorar.

"Son birkaç aydır her şey bu adamla ilgiliydi," diyorum.

Gülümsemesi saf, hak ettiğimi düşündükleri suçlamalardan arınmış.

Weston, "Hanson's Steakhouse'da çalışıyor," diyor.

Onlar burayı ne kadar çok sevdiklerini anlatırken ben başımı sallıyorum.

"Çok sık gidemiyoruz-şimdi Landmark Mountain'da yaşıyorum, o da bunun bir parçası. Ama ondan önce bile uzun zamandır oraya gitmemiştik. Tekrar gitmemiz gerekecek" diyor.

Olivia gözlerini deviriyor ama Felicity bunu fark etmiyor çünkü bana gülümsüyor. "Caleb'i bir ara herkesle tanışması için dışarı çıkarmalısın," diyor Felicity

Weston'a ve bana bakarak. "Sutton'ın kocaman bir ailesi var ve şu anda hepsi Weston için deli oluyor." Gülüyor.

"Harikalar," diye ekliyor Weston.

"Tek yaptığın bu mu?" Olivia bana bakarak soruyor. "Tüm yaptığım mı?" Tekrar ediyorum.

"İş için mi?" Kaşları kalktı.

"Oh. Evet. Bir sürü saat çalışıyorum ve izinli olduğum zamanlarda Caleb'e yardım etmeye çalışıyorum." Başımı sallıyorum.

O gitti, zihnimde yankılanıyor.

Olivia, "Bu güzel evde süresiz olarak kalmak harika bir duygu olmalı," diyor.

Weston, "Olivia, böyle davranmaya devam edersen gitmen gerekiyor," diyor.

Bir omzunu kaldırıyor. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Başka kimse doğruyu söylemiyor gibi görünüyor."

"Sorun değil," diyorum Weston'a, ayağa kalkarak. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım." Herkese bakıyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi. Size biraz zaman vereceğim. Tüm bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum."

Weston yumuşak bir sesle, "Gitmene gerek yok," diyor.

"Sorun yok." Yanından geçip hızla odadan çıktım.

Merdivenlere yaklaştığımda Weston'ın şöyle dediğini duydum: "Kız kardeşini daha yeni kaybetti. Sen burada kalıp kalmayacağı konusunda onu yargılarken, o kızlarını yeni kaybetmiş ailesiyle yüzleşmek ve cenaze töreni planlamalarına yardım etmek zorunda. Biraz merhamet et Olivia. Üzgünüm, Owen. Küfür kavanozun için mutfaktan bir dolar al. Zulanın nerede olduğunu biliyorsun."

Owen mutfığa varmadan bodrum merdivenlerini koşarak iniyorum ve dün gece uyuduğum odaya varana kadar durmuyorum. Yatağa uzanıyorum ve gözyaşlarımla daha fazla mücadele edemiyorum. Duygularımın derinliklerine dalamadan telefonum çalıyor.

"Döndük," dedi annem. "Neredesiniz?" "Sana söylemem gereken bir şey var."

Yaklaşık bir buçuk saat sonra ailem Weston'lara geldi. Yolculuklarından sonra buraya gelmek için araba kullanmak zorunda kaldıkları için bir dakika daha kendimi kötü hissettim ama olanlardan sonra Caleb'i görme ihtiyaçları yorgunluklarından daha ağır bastı. Weston'a döndüklerini ve Caleb'i görmek istediklerini söylediğimde onları buraya davet etti ama aynı zamanda onlara gitmeyi de teklif etti. Kararı onlara bırakacağımı söyledim ve ailesinin burada olduğunu duyduklarında geleceklerini söylediler.

Kapıdan içeri girdiklerinde birbirimizin kollarına atılıyoruz ve daha önce ağladığımı sanıyordum - sanki ailemi gördüğümde içimden yepyeni bir duygu seli akıyor. Birkaç dakika sonra annem geri çekiliyor ve her zaman yaptığı gibi benimle ilgilenmeye başlıyor, saçlarımı geriye doğru itiyor ve çantasından mendil çıkarıyor. Bana ve babama birer tane uzatıyor ve hepimiz burnumuzu çekip kendimize gelmeye çalışıyoruz.

Weston'ın odada olduğunu fark ettiğinde babamın dikkatinin değiştiğini hissediyorum ve boğazını temizleyerek ona başını sallıyor.

"Merhaba. Ben Chris." Babam elini uzattı ve Weston'ın elini sıktı. "Bu da eşim Pam."

Weston başını sallar ve annesinin elini sıkar.

Annem ve babam her zaman naziktir, bu yüzden küçük kızlarını kaybetmenin ağırlığıyla omuzları çökmüş olsa da Weston'a karşı nazik olmak için çaba göstereceklerini biliyorum.

Hepimizin içinde Sasha özgür bir ruh oldu, asla bir kutuya hapsolmadı. Kibar olmak istemezse, olmazdı. Bu yönüne her zaman hayranlık duymuşumdur.

Annemle babam çift merdivenli büyük girişe iyice baktıklarında, gözleri dün benimkiler gibi kocaman oluyor.

Babam, tuttuğu takımı iki yıl üst üste Super Bowl'a götürdükten sonra, aynı zamanda torununun babası olan ve hiç ortalıkta görünmeyen oyun kurucuyla tanıştığı için şaşkınlık ve güvensizlik karışımı bir duygu içinde.

Weston, biz daha fuayeden çıkıp ailesinin yanına gitmeden önce, olayı hemen hallediyor. Caleb'i onlara teslim ediyor, bu da her ikisini de ağlatıyor, Sasha için duydukları keder o kadar acımasız ki.

Onu onlarla tanıştırdığımda çok nazikti. Onlara olan her şey için üzgün olduğunu söyledi. Kaybettikleri için çok üzgün olduğunu. Ve Cumartesi günü hastane onu arayana kadar bir oğlu olduğunu bilmediğini söyledi. Ailem de benim gibi şok oldu, hatta *o* olduğunu öğrenince daha da şaşırdılar ve bence *o* kadar samimiler ki Weston'ın yüzünde buna gerçekten inandığını görebiliyorum.

Beni şok eden şey Weston'ın bilmediğine inanmaları.

Belki de bu sonuca varmakla hata ettim, özellikle de Sasha'nın bazen gerçeği nasıl çarpıtabildiğini bildiğim için. Bana söylediği her şeye inanmayı hep çok istemişimdir.

"Özür dileriz," diyor babam. "Keşke Sasha'nın ne düşündüğünü bilseydim. En iyi seçimleri yapmadığı zamanlar oldu." Yanakları kızarıyor ve gözleri yaşlarla dolarken Caleb'a bakıyor. "Ama o iyi bir insandı Weston ve bu çocuğu her şeyden çok seviyordu."

Weston, "Hazır olduğunuzda, onun hakkında daha fazla şey duymak isterim," diyor.

Bu annemin daha çok ağlamasına neden oluyor ve ben önce ona sonra da babama sarılıyorum, bu sırada Weston sessizce orada duruyor, orada ama aynı zamanda bize alan bırakıyor.

Kendimizi toparladığımızda annem Weston'a baktı ve "Tüm bu olanlardan sonra bize güvenip güvenemeyeceğinden emin değilim ama biz buradayız ve

Yardım etmek için elimizden ne gelirse. Caleb'in hayatının bir parçası olmak istiyoruz ve eğer bu çok fazla olursa, onunla da ilgilenebiliriz. Seni onu görmekten asla alıkoymayız."

Weston, "Bunu söylediğiniz için size minnettarım," dedi.

Bunu duymanın onu kızdırıp kızdırmayacağından emin değildim ama o sakın.

"Onu görmene de engel olmayacağım. Onu ben büyütmek istiyorum ama Sadie'den burada kalıp bana yardım etmesini istememin bir nedeni de bu. Onu bildiği tek aileden ayırmak istemiyorum. Normalliğe ihtiyacı var ve Sadie bunu benimle ne kadar yapmak ister bilmiyorum ama göreceğiniz gibi burası büyük bir yer, yani sonsuza kadar burada kalabilir ve benim için sorun olmaz."

Annemin gözleri benimkilerle buluşuyor ve onun zihninin de en az benimki kadar döndüğünü görebiliyorum.

"Biriyle tanıştığında ne olacak?" diye soruyor, hâlâ önce bana sonra Weston'a bakarak. "Eninde sonunda ikiniz de birine aşık olacaksınız ve o kişi bu anlaşmayı kabul etmeyebilir."

"Bunu yasal bir belgeye dökmek istiyorum," diyorum. "Böylece markete gittiğimde onu senden almayacağıma güvenirsin, ben de kız arkadaşın olduğunda beni kovmayacaklarını bildiğim için kendimi daha iyi hissederim."

Bir an için gözlerinde bir öfke parıltısı beliriyor ama başını salladığında o öfke kayboluyor. "Bu gece ailemle bu konuyu konuşabiliriz. Aileme evrakları hazırlatabilirim, onlar avukat. Sen de her şeyi gözden geçirirsin ve kabul ediyor musun yoksa ince eleyp sık dokumamız mı gerekiyor bakarsın. Sadie daha önce yazılı olarak istediğini söylemişti ve o zaman yapıldığından emin olmalıydım. Ama ilişkiye gireceğimiz gün gelirse, ki ben buna yakın değilim, bu arada Sadie'nin Caleb'i benimle birlikte büyütmelerini yine de isterim. Görünüşe göre Sasha'nın asıl istediği de buydu, yani onu Sadie'nin büyütmesi ve doğum belgesine beni yazdırdığına göre, onu benim büyütmemde de bir sakınca görmeyeceğini düşünmek istiyorum."

Annem ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Aç mısınız?" diye sorar. "Mutfakta bir sürü yemek var." "Kalacağımızı sanmıyorum," diyor babam. "Yorgunuz ve iyi değiliz ama gitmeden önce ailenle tanışmak istiyorum."

Oturma odasına geçip herkesle tanışıyorlar ve herkesin bu kadar iyi anlaşması çok tuhaf. Annemle babam gitmeye başladığında Lane ve Felicity anneme sarılıyor.

Annemle babamı kapıya kadar geçiriyorum ve beni dikkatle inceliyorlar. "Burada gerçekten iyi olacak mısın?" Babam soruyor.

"Sanırım öyle. Her şey çılgınca ama Caleb olmadan yaşamaktansa burada olmayı tercih ederim."

Ciddiyetle başlarını sallıyorlar ve hepimiz birbirimize sarılıyoruz. Ben çekildiğimde annem yanağımı okşadı.

"Bence emin ellerdesiniz" diyor.

Ve en çılgın kısmı da haklı olduğuna inanmaya başlamam.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BUNDAN DAHA HAVALI.

WESTON

Ertesi sabah saat on birde ailem bir velayet sözleşmesi hazırladı, muhtemelen şimdiye kadar yaptıkları en tuhaf sözleşmelerden biriydi. Temel olarak Sadie ve benim Caleb'i birlikte büyüteceğimizi belirtiyor. Teknik olarak tam velayet bende ama Sadie'nin onu istediği zaman görmesine engel olmayacağım. Şartları yeniden müzakere etmemiz gerekirse ederiz ama şimdilik ona tam erişimi var ve ben de öyle.

Sadie ve benim aramda bir şeyler gevşedi. Neredeyse anında. İlk başta bunu yazılı olarak istemesi beni rahatsız etti, çünkü ben burada çok şey yapıyorum.

Uzlaşmacı olmam gerekmiyordu ama sanırım benim de buna ihtiyacım vardı. Güven inşa etmek zaman alacaktır.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" Ben sorarım.

"Aslında, ben-" Yine gergin görünüyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum.

Az önce ailemin ofisinden çıktık ve kapıdan zamanında çıkmak için büyük bir çaba sarf ettik... az uykuyla geçen bir gecenin ardından. İkimizin de gözlerinin altında koyu halkalar var ve şu anda bir enerji şekerlemesi yapabilirmişim gibi hissediyorum ama midem itiraz ediyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Ailemle apartmanda buluşmam ve ardından cenaze evine gitmem gerekiyor. Cenazenin yarından sonraki gün olmasına karar verdiler ve yapılması gereken bir sürü düzenleme var."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yüz hatları yumuşuyor, yanağının içini ısırırken dolgun dudakları büzülüyor. "Teşekkürler Weston. Eğer mümkünse, yani sakıncası yoksa, ben-" Derin bir nefes alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Yardım isteme konusunda pek iyi değilim."

"Sorun değil. Teklif ediyorum."

Başını sallıyor. "Ben yokken Caleb'e bakabilir misin?"

Yüzümde tereddütlü bir gülümseme beliriyor ve o bundan ürkmüş görünüyor. Yanakları kızarıyor ve o kadar güzel görünüyor ki, gözlerini ilk kaçıran ben oluyorum.

"Bunu yapabilirim," diyorum. "Onu idare etmem konusunda bana güvendiğine emin misin?"

Tekrar nefes veriyor ve utangaç bir gülümsemeye başını sallıyor. Bu bana bir şeyler hissettiriyor. Onu daha sık gülümserken görmek istiyorum.

"Oraya doğru gidiyorsun. İyi olacaksın" diyor.

Ben kendi tarafıma doğru yürürken o cipe bindi. Kontağı çevirdiğimde gitmeye devam ediyor.

"Sen eve dönene kadar muhtemelen tekrar yemek isteyecektir." Yanakları tekrar pembeleşti. "Ve onu uykuya yatırmadan önce bezinin değiştirilmesi gerekecek."

"Anladım. Seni evine bırakmamı ister misin? Caleb ve ben seni istediğin zaman alabiliriz."

Dönüp bana baktı. "Hayır, sorun değil. Gününüzü bağlamak istemiyorum. Bu zaten çok fazla." Ellerini iki yana açıp sallıyor.

"Benim için fark etmez. Senin için en kolayı neyse o olsun." Onu tek başıma doğuracağım için biraz gergin olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Bu durum

Gece boyunca Caleb'la birlikteyim ve Sadie'nin yakınlarda olduğunu biliyorum.

Bir an sessiz kalır. "Böyle biri için-" Boğazını temizliyor. "Beklediğimden çok daha nazıksın."

Bir an afalladım ve sonra güldüm, eve doğru giderken gözlerimi yoldan ayırmadım. "Teşekkür ederim, sanırım? Ne diyecektin ki? Böyle bir ne?"

Pencereden dışarı bakıyor ama sırtışını hâlâ görebiliyorum. "Tam bir oyuncu." Burnunu kırıstırıyor ve bana bakıyor.

Sonunda başımı salladım. "Bunu hak ediyorum." Yüzümü ona dönüyorum. "Ama bir süredir oyuncu yönümü düzeltmeye çalışıyorum."

"Hmm," diyor şüpheyle. "Benim adıma bunu söylemene gerek yok. Evrakları zaten bu sabah imzaladık." Omzunu kaldırıyor ve dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi yana kayıyor. "Her kimsen ve her kimle birlikteysen ona bağlıyım."

Homurdanıyorum, her şeyden çok oraya gitmesine şaşıyorum.

"Bunu senin hesabın için söylemiyorum. Bunu kanıtlayacağım. Ailem dışında evime giren tek kadın sensin."

Alay ediyor. "Oh, *tamam*, orada ne kadar yaşadın, yaklaşık bir dakika mı?"

"Eylül sonu gibi taşındım... Aslında Eylül ortası. Tam beş ay."

"Oh." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra tekrar sırtıtmaya başlıyor. "Ama yolda yatıp kalkman için hâlâ bir sürü fırsat var. Eylül'den beri seni en az beş farklı kadınla gördüm."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kiminle fotoğraf çektiğimi mi takip ediyorsun?"

Ağzı açık kalıyor, yanaklarına renk geliyor. Gülümsemesi ve kızarması bağımlılık yapıyor.

"Colorado'nun sevgilisi olduğunuzda gözden kaçırmak zordur..."

"Colorado'nun sevgilisi..." Gülmekten kırıldım. "Bu benim için yeni bir şey. Sence ben sevgilim miyim?" Ona bakıp sırtıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Duygulandım Chapman."

"Üzülme Shaw," diyor ama pencereden dışarı baktığında sırtıttığı kesin.

Eve geldik ve ben biberonunu hazırlarken o da bebeği tuttu. Kapıyı tıklattığında kütüphanedeki rahat koltukta oturmuş onu besliyordum.

"Ben çıkıyorum," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara. Beş ya da beş buçuk gibi dönerim."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

O gittiğinde bir şeyleri berbat edeceğim ya da Caleb onca zaman benimle mutlu olmayacak diye bir an endişeleniyorum. Ama en azından ilk bir saat için, o memnun.

Çocuklar her gün mesajlaştı. Aramızda sürekli bir mesaj akışı var ama bugün Caleb'ı görmeye gelmeleri için daha açık olan ilk gündü, ben de onlara haber verdim. İlk yanıt veren Rhodes oldu.

RHODES

Zamanı gelmişti.

BOWIE

Hemen geliyoruz demek istiyor.

RHODES

Söyleyeceğimi söyledim. Hemen geliyoruz.

HENLEY

Kızları almadan önce biraz zamanım var. Güzel çocuk, var mısın?

PENN

Ben de varım. Bu sabah biraz yorgunum ama varım.

HENLEY

Saat 11, PB. İyi misin?

PENN

Bir geceydi.

RHODES

Dün sana mesaj atmayı kesmeyen kız mıydı?

PENN

<smug emoji>

RHODES

Lanet olsun. Sevişmeyi özledim.

BOWIE

Ne kadar oldu, bir hafta mı?

RHODES

Keşke, dostum.
Keşke.

İyi bir fikrim var. Neden bu konuşmaya yüz yüze devam etmiyoruz?

RHODES

Tamam, Snarky. Bunu görmezden geleceğim çünkü sen yeni bir babasın ve yorgun olduğunu biliyorum.

Şu anda uyanık ve uyanıkken çok tatlı. Ya da uyurken. Gel buraya.

BOWIE

İki dakika önce baba oldu ve şimdiden hava atmaya başladı.

RHODES

O hep böyleydi. Bu onun içindeki oyun kurucu.

Telefonum Penn'in geldiğini söylemek için çaldığında hâlâ mesajlara gülüyordum. Sürüklendiğini söyledikten sonra buraya ilk gelen o olduğu için gülmek zorundayım.

Blake'e Penn'in geçmesine izin vermesini ve Henley, Rhodes ve Bowie'nin de yakında geleceğini bildirdim.

Penn'in kapısını açtığımda "Çok hızlıydı," diyorum.

Beni bebekle görünce sırtıttı. "Vay anasını, West. Seni bir çocukla görmeye alışmak zaman alacak, Shaw."

"Biliyorum. Güven bana. Buna alışmak benim için de zor." "Ailen ne düşünüyordu?"

"Çıldırıldılar." Gülüyorum. "Şimdiden ona kafayı taktılar. Olivia hariç herkes, ama bu da olağan bir durum." Eğilip Caleb'in başını öpüyorum. "Ve o bir şampiyondu, etrafta dolanıyor ve bunu bir profesyonel gibi idare ediyordu. Sadece gecenin bir yarısı kendini kaybediyor."

Penn yüzünü buruşturur ve diğer çocuklar eve akın eder.

Hepsi aynı anda konuşmaya başlıyor. Ve bir grup dev futbolcunun bebek gibi konuşmaya başlaması çok komik.

"Çok tatlısın," diye mırıldandı Henley.

"Ne adam ama," diyor Bowie, şimdiye kadar ondan duyduğum en yüksek sesle. "Evet, öylesin." Caleb'in yumruğu havada uçuşunca sırtıyor. "Babanın koluna sahip olacaksın."

"Yakışıklı bir çocuk. Annesine benziyor olmalı," der Rhodes ve Bowie uzanıp meme ucunu büktüğünde başını sallar. "Ah. Benim hatam. Öyle demek istememiştim. İyice düşünmeden ağzımdan çıktı."

Ona bir bakış atıyorum ve Bowie bıraktığında rahatlıyor.

"O harika, dostum," diyor Bowie. "Dün gece nasıldı?"

"Yine uykusuz bir gece," diyorum. "Sanırım annesini özliyor. Gündüzleri uyumak istiyor ama geceleri uyanık ve onu arıyor."

Rhodes, "Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey," diyor.

"Biliyorum." Uyanık kalmak için mücadele eden Caleb'a bakıyorum.

Çocuklar içeri girdiğinde sarsılarak uyandı ama şimdi gürültüye alıştığı için tekrar uyuyor. Uyanık kalıp kalmayacağını görmek için onu biraz zıplatıyorum.

"Çocuklar, buna alışabilecek miyim bilmiyorum." Odaya baktım. "Neden bekâr babalar için bir oyun kitabı yok?"

Henley başını eğerken gözleri kısılır. "Bir tane için her şeyimi verirdim. Etrafta yedek bir defterin var mı?"

Omuz silkip başımı sallıyorum. "Tabii. Bir saniye."

Kütüphaneye gidip büyük mavi spiralli bir defter ve birkaç kalem alıyorum.

Döndüğümde hâlâ uyku hakkında konuşuyorlardı. Defteri Henley'e fırlatıyorum ve o da açıp yazmaya başlamadan önce boşluğa bakıyor.

"Levi yedi aylık olana kadar gece boyunca uyumadı. Öleceğimi sandım" diyor Rhodes.

Rhodes'un oğlu iki yaşında ve tıpkı ona benziyor, bu da çocuk için iyi bir şey çünkü Rhodes beş yıldır *People* dergisinin *En Güzel 50 İnsan* listesinde yer alıyor. Adamın genlerinde süperstarlık var. Babası İngiliz, çok Oscar ödüllü Troy Archer, annesi ise Afrikalı süper model ve güzellik sektöründe birçok başarılı işletmenin kurucusu Amara.

Penn hariç hepimiz listede yer aldık, ki bu konuda onunla dalga geçmeyi seviyoruz, ama o henüz yirmi dört yaşında değil, yani olacak. Henley sekiz kez listeye girdi. Ben iki kez listeye girdim ki bu hiç hayal etmediğim bir şeydi, özellikle de oyuncu olmadığım ve sadece yirmi altı yaşında olduğum için. Fena görünmüyoruz ve Penn'in de bu işi yapması an meselesi.

Kesim. Adamın kendisi bir modele benziyor - basına inansak hepimiz benziyoruz ama biz bununla her şeyden çok dalga geçiyoruz. Bu gülünç unvan yaşımızla ve ne kadar süredir oynadığımızla örtüşüyor, ki bu da futbol hayatımızı değiştirmeden önce nispeten tanınmadığımız için mantıklı. Ne olursa olsun, birbirimize sürekli bu konuda saçmalıyoruz ve bu sahte bir rekabet haline geldi. Rhodes otuz yaşında, yani Henley'den daha az tecrübesi var, Bowie ise yirmi sekiz yaşında ve listede üç kez yer aldı. Ayrıca on iki yaşına kadar büyüdüğü Avusturya'da neredeyse Mozart kadar ünlü.

"Gracie de öyleydi," diye ekliyor Henley. "İlk ikisi sanki uyku fısıldayan kişilermişiz gibi hissettirdi. Hemen gece boyunca uyudular ve emzirmeyi bitirdiklerinde on bir saat gibi bir süre oldu. Sonra Gracie geldi ve tüm sistemi alt üst etti."

Hepimiz gülüyoruz. Gracie beş yaşında ve küçük bir tükürük ateşi. Dünyaya bu şekilde gelmesi sürpriz değil. Audrey sekiz yaşında ve sessiz. Bir an bile üzüntü yarattığını sanmıyorum. Cassidy ise on iki yaşında ve Henley'nin söylediğine göre tipik bir büyük çocuk. Her şeyin düzenli olmasını istiyor ve olmadığında buna katlanamıyor.

"Alışacaktır," diyor Bowie, Caleb'e bakarken gözleri sıcacık. "Sadece zaman alacak."

Bowie tanıdığım en sabırlı insan. İri yarı ve huysuzdur ve çoğu zaman omzunda bir çip varmış gibi görünür, ancak içinde bir lokumdur. En azından senden hoşlanıyorsa öyledir. Eğer sevmiyorsa, o zaman başka bir hikaye.

Kızı Becca gördüğüm en sevimli çocuklardan biri. Yedi yaşında, her zaman gülümsüyor ve Down Sendromu var. Bowie ve Becca'yı birlikte izlemek bana insanlığa dair umut veriyor. Kötü bir gün geçiriyor olabilir ama Bowie'yi gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor ve sanki onu görmeyeli yıllar olmuş gibi koşup kollarına atlıyor, sadece bir saat olsa bile. Onun için doğru bakımı bulmanın zor olduğunu biliyorum, özellikle de onu yola çıkarırken, ama Bowie'nin şikayet ettiğini hiç duymadım.

"Burada olmanıza çok sevindim," diyorum onlara. "Geri gelin."

"Bir bira alabilir miyim?" Penn söyledi.

"Tabii ki hayır. Buyurun."

"Herkes bir tane ister mi?" diye soruyor.

Hepimiz öyle olduğunu söyleyip oturma odasına oturuyoruz ve Penn birkaç dakika sonra gelip her birimize birer bira uzatıyor. Henley de

defteri Bowie'ye verir ve Bowie Henley'nin yazdıklarını okuduğunda kıkırdar ve yazmaya başlar.

Bir basketbol maçı açıyorum ve yarı yarıya izliyoruz ama çoğunlukla konuşuyoruz. Caleb'i kucakladıklarında ve onun hakkında konuştuklarında hissettiğim gurur çok garip.

"Kızla işler nasıl gidiyor?" Henley Caleb'i tutarken soruyor.

"Sadie mi?"

Başını sallıyor.

"Çoğunlukla barışı koruyoruz." Öne doğru eğildim, dirseklerim dizlerimde.

"Nasıl biri?" Penn soruyor.

"Korumacı... kız kardeşi ve Caleb'e karşı korumacı." Geriye yaslanıyorum, roller tersine dönseydi ben de kardeşlerime karşı nasıl korumacı olurum diye düşünüyorum. "Caleb'i seviyor. Buna hiç şüphe yok."

Rhodes başını sallayarak, "Öncelikli olan o," diyor.

Bowie, "Şu anda birlikte çalışıyor olmanızın övgüye değer olduğunu düşünüyorum," diyor.

"Evet, öyle," diye ekliyor Henley.

Bir an için hepimiz sessiz kaldık, her şeyi düşündük.

"Sanırım kendini Bekar Baba Oyuncuları'na soktun, Weston. Kıskanmadın mı Penn?" Rhodes soruyor, bok karıştırıcı sırtışı tam etkide.

Penn ellerini kaldırdı. "Bekar Baba Oyuncuları'nın bir parçası olmama gerek yok, çok teşekkür ederim. Dışarıdan bakınca gayet iyiyim." Bira şişesini kaldırıyor.

"Olmak istediğini biliyorsun," diye alay ediyor Henley. "Çünkü biz çok iyiyiz."

Penn kahkahalar atarken yumruğunu ağzına kapatır. "Tamam, babalık. Kendini duyuyor musun?"

"Dikkat et, tatlı çocuk," diyor Henley, bakışı alaycı ama yine de Penn'in ukala sırtışının kaybolmasına yetecek kadar sert. Henley'ye hayranlık duyuyor ve ona haddini bildirmeyi seviyor ama o ince çizgiyi aştığında korkuyor.

"İçeride olmak çok güzel," diyorum omuz silkerek.

Gülüyorlar ve biz çocuklar ve saçmalıklar hakkında konuşurken, hayatımda onlara sahip olduğum için ne kadar mutlu olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Sadece birkaç gün oldu ama bir oğlum olduğunu fark ettiğimde tüm dünyam genişledi.

Hayat kısa ve her an tersine dönebilir. Bir anını bile kaçırmamanın bir yolunu bulmalıyım.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÇOCUKLAR

SADIE

Acı dolu bir günün ardından, Weston'ın garaj yoluna girdiğimde yapmak istediğim son şey birini görmektir. Annem bana bir kez baktı ve kapaticısını çıkardı. Cenaze evinde ağlayarak sildim ve gitmeden önce tekrar uyguladı.

Böylece hayatınızda bir şeyler normal gelecektir, dedi.

Kapaticı kendimi nasıl hissetmeme yardımcı olur bilmiyorum ama arkada park etmiş dört tane korna çalan cip gördüğümde annemin yardımına seviniyorum. Normalde nasıl görüldüğümü pek düşünmem ama ben bile az önce kötü görüldüğümü biliyorum.

Kimse beni fark etmeden bodrum merdivenlerine nasıl ulaşabileceğimi düşünerek arka kapıdan içeri adım atıyorum ve bir tımarhaneye giriyorum.

İlk duyduğum şey, yaşayan herkesin bildiğini düşündüğüm yaylı riff. Britney Spears'ın "Toxic" şarkısının nakaratı çok yüksek sesle söyleniyor ve bir çift de söyleyebildikleri kadar alçak sesle söylüyor. Sanırım Weston nakaratı yüksek bir falsetto ile söylüyor.

Mutfağa girdiğimde beş iri yarı adamın dans edip şarkı söylediğini ve masanın üzerindeki battaniyenin üzerinde bezi değiştirilen Caleb'in etrafını sardıklarını görüyorum. Kim olduklarını anladığımda afallıyorum ve aşırı seksi erkek yüklemesi yapıyorum ama manzara çok komik. Penn Hudson ve Rhodes Archer Britney'nin yedek dansçıları olmak için yaratılmışlar gibi dans ediyorlar ve Rhodes yüksek telli dizeyi söyleyen kişi, Penn ise dans hareketlerine odaklanırken sadece rastgele dizeler atıyor. Henley Ward kalçalarını bükerek bas gitar çalıyor ve Bowie Fox da kafasını sallayarak bas söylüyor. Weston bebek bezini değiştiriyor ama kalçaları Channing Tatum'un oynadığı ve ona yeni bir takdirle bakmamı sağlayan o dans filmindeki gibi dönüyor. *Magic Mike*, evet.

Terlemeye başladım, ama aynı zamanda gülmeye de başladım... hem de çok.

Hemen dönerler, Weston Caleb'i omzuna kaldırır ve şarkı söyleyip dans etmeleri aniden durur.

"Lütfen. Benim yüzümden durma," diyorum içimden gelen histerik kahkahayı dizginlemeye çalışarak.

Yıllardır sevdiğim bazı oyuncularla yüz yüze gelmekten dolayı içim titriyor. Henley Ward bir *ikon*. Yani, hepsi öyle. Weston Shaw'ın evinde yaşadığım gerçeğini hâlâ atlatabilmiş değilim ama bir şekilde bu durumla başa çıkmam gerekiyor. Ama lanet olsun.

Teker teker yanıma gelip kendilerini tanıtıyorlar ve elimi sıkıyorlar. Daha önceki esprileri kaybolmuş, yüzlerinde ciddi ifadeler var.

Rhodes, "Kız kardeşin için çok üzuldüm," diyor.

Henley, "Weston bize ikinizin birlikte neler yaptığınızı, bu küçük adamı nasıl büyüttüğünüzü anlattı," diyor. "Övgüye değer. Gerçekten öyle. İhtiyacınız olduğunda yardım etmek için buradayız."

Penn, "Seni daha iyi görebildiğim için Caleb'in kime daha çok benzediğini söylemek zor," diyor. "Ama koyu renk saçların ve mavi gözlerin... Bence o sensin."

Yanaklarım yanıyor şu an. Sasha her zaman Caleb'i kendisinden çok bana benzettiğini söylerdi, bunu çok severdim ama şimdi keşke ona benzeseydi diyorum.

"Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum," diyor Bowie. "Ve Henley'nin dediği gibi, yardım etmek istiyoruz."

"Çok nazıksınız, hepiniz. Teşekkür ederim."

Rhodes, "Yaşadıklarınız ortadayken bu şekilde devam etmemiz yanlış geliyor," diyor.

"Hayır, yanlış değil," diyorum. "Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Kız kardeşim o şarkıya bayılırdı ve hepinizin büyük bir hayranıydı, o yüzden keşke bunu kendi gözleriyle görebilseydi." Onlara gülümsüyorum, gözlerim en son Weston'a ulaşıyor.

Yanakları kızarmış, bu da mavi gözlerini daha da öne çıkarıyor. Saçları dağınık ve onu hiç görmediğim kadar seksi görünüyor, ki bu çok şey ifade ediyor çünkü o *her zaman* seksi görünüyor. Ama şimdi ifadesi kararsız, sanki söylediklerimde ciddi olmadığımından endişeleniyor ve böyle üzücü, çalkantılı bir başlangıç yaptığımız için kendimi kötü hissediyorum. Başka bir şekilde tanışsaydık, eminim arkadaş olurduk. Belki o noktaya geliriz, bilemiyorum.

"Pizza sipariş edecektik," diyor Weston. "En sevdiğin hangisi?" "Hawai pizzasını severim."

"Evet," diyor Rhodes, yumruğuma vurmak için yanıma geliyor. "Seni tutuyoruz. Hiç kimseyi Hawaiian'a ikna edemiyorum."

"Çünkü bu yanlış," diyor Bowie.

Rhodes kaşlarını kaldırır. "Eğer onu sevmek yanlışsa, haklı olmak istemem."

Güldüğümde yumruğuma tekrar vuruyor.

"Peki, Weston sana bizim hakkımızda bir şey söyledi mi?" Penn soruyor. "Biraz," diye geçiştirdim.

Weston, "Başka şeylerle meşguldük," diye homurdandı.

Rhodes sırtarak, "Bu ikisi sürekli Bekar Baba Oyuncuları'nı sıkıştırmaya çalışıyordu," diyor. "Şimdi sadece bir tane kaldı. Bu konuda ne yapacaksın Penn?"

Penn, "Jeremiah, Samson ve Free ile daha fazla takılmalıyım," diye mırıldanıyor. "Bana bu boku vermiyorlar." Bana göz kırpmıyor.

"Onlarla çok takılıyorruz," diye alay ediyor Rhodes. "Reed'i unutma. O çocuk saha içinde ya da dışında nasıl iyi vakit geçireceğini biliyor. Ama ne zaman

biraz beslenmeye ihtiyacınız varsa, Bekar Baba Oyuncuları'na gelin."

"Bekâr Baba Oyuncuları," diye tekrarlıyorum, Weston'a bakıp sırtarak. "Futbolcular ya da playboy oyuncular gibi mi?"

"Senin için ne uygunsu." Rhodes bana seksi bir sırıtış attı. Çok ateşli ve çok *belalı* biri.

"Geri çekil, Archer." Weston gözlerini deviriyor. "Ben bu göreve getirilmeden çok önce bu ismi vermişlerdi," diyor bana.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Görünüşe göre, hangi anlamda olursa olsun, buraya tam uymuşsun."

"Kahretsin," diyor Bowie gülerek. "Numaranı almış, Shaw." Weston'ın gözleri bana dikildi. "Yeni bir sayfa açtım Chapman. Söyleyin ona, çocuklar."

Henley, Rhodes ve Penn'e başıyla selam vererek, "Şimdi düşünüyorum da, dışarı çıktığımızda o ikisinden ziyade Bowie ve benimle takılıyor," diyor.

Weston bana sanki bu onun doğru yolda olduğunun bir kanıtıymış gibi bakıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ama bir şey söylemiyorum. Zaten ne düşündüğümün bir önemi yok.

Rhodes, "Hayır, Penn'in size bunun olmadığı bir şey olduğunu düşündürmesine izin vermeyin," diyor. "Bu adamlar benim hayatımı kurtardı. Mustangs'e seçildiğimde baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Takımdaki tek babalar olduğumuzu fark ettiğimizde, babalığın zorlukları ve sıkıntıları hakkında konuşmak için toplanmaya başladık ve gerisi tarih oldu." Önce Henley'nin sonra Bowie'nin yumruğuna vuruyor... sonra kaşlarını kaldırıp Weston'inkine vuruyor.

"Al, yakala," diyor Bowie ve Rhodes'a mavi bir not defteri fırlatıyor. "Sıra sende."

Rhodes sırtır ve başını sallar. "Pekâlâ. Şimdi felsefe yapma zamanı, millet." Penn inliyor. "Bu babalar küçük kulüplerinin her şey olduğunu sanıyor." Sırıttır ve başını sallıyor. "Her şeyi iyi toparlayabiliyor olmam dışarıda bırakılmalıdır."

Rhodes gülerek, "Hayır, öyle demedin," diye bağıyor ve sonra bebeğe bakarak bu kadar yüksek sesle konuştuğu için özür diliyor. "Bilgin olsun, çok iyi paketledim. Sadece Carrie'nin prezervatif kutumu 2000'lerin başındakilerle değiştirdiğini ve söylediği gibi hap almadığını bilmiyordum."

Vay be. Carrie'de boğa kadar taşak var.

Henley, "Karımla çocuk yapıyordum, artık benimle evli olmak istemediğini fark etmemiştim," diyor sesi kısık bir şekilde.

Yok artık. Akli başında kim Henley Ward ile evli olmak istemez ki?

"Üzgünüm dostum." Rhodes bira şişesini Henley'ninkiyle tokuşturur.

Bowie, "Kız arkadaşımın özel ihtiyaçları olan bir çocukla başa çıkamayacağını bilmiyordum," diyor.

Aman Tanrım.

"Siktir, siz kazandınız, tamam mı?" Rhodes diyor ki.

Kalbim her yeni ifşaatla biraz daha kırılıyor ama Bowie ve Henley gülüyor ve kadehlerini tokuşturuyor.

Rhodes, "Beni her seferinde bu saçmalıkla kandırıyorlar," diye homurdanıyor.

"Hey, biz sadece gerçeği söylüyoruz," diyor Henley. "Acılarımızla bu şekilde başa çıkıyoruz. Gülüp geçiyoruz."

"Şu anda gülmüyorum," diyor Rhodes. "Bu çok iç karartıcı bir şey dostum. Carrie'yi bir aziz gibi gösteriyor."

Hepsi buna gülüyor.

Penn, "Carrie bir aziz değil," diyor.

Rhodes gözlerini siler, hepsinden daha çok güler. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. O kadın korkunç ama iyi bir anne. Futbolcu bir baba istiyordu ve öyle de oldu."

"Hem de çok iyi bir tane," diyor Bowie.

"Bana karşı yumuşuyor musun, Bow?" Rhodes Bowie'yi yanağından öpecekmiş gibi yapar ve Bowie bir saniye içinde onu kafasından kilitler. Rhodes ölüyormuş gibi çığlık atıyor ve Caleb ağlamaya başlıyor. "Siktir, özür dilerim," der ve Bowie'nin elinden bir anda kurtulur. "Oğlum yanımdayken bir yetişkin olduğuma yemin ederim." Bana ciddiyetle bakıyor.

"Sana inanıyorum." Caleb'e uzandım ve Weston onu bana verdi. Onu kendime yakın tutarken gözlerimi kapatıyorum. Sakinleşiyor ve boynuma sokuluyor ve bu dünyadaki en güzel duygu.

"Bu adamlar tanıdığım en iyi babalar," diyor Henley. "Ve sen de öyle olacaksın, Weston. Şimdiden aklımı başımdan alıyorsun. Cassidy doğduğunda bir bez değiştirmek en az on beş dakikamı alıyordu." Saatine bakıyor. "Kahretsin. Gidip kızları almalıyım." Bana gülümsüyor. "Sadie, benim için bir zevkti."

Yanaklarım kızarıyor ve ben de bir şeyler mırıldanıyorum ve Weston onu kapıya kadar geçiriyor.

Geldiklerinde gardiyanlardan biri pizzaları getiriyor ve üç dilimi hemen almam iyi oldu. Weston son birkaç dilim alınmadan önce daha fazla isteyip istemediğimi soruyor ve hayır dediğimde içeri dalıyorlar. Altı büyük pizzayı mideye indirdiler.

Weston daha sonra inliyor. "Sezon dışında olduğumuzu biliyorum ama yine de bunu yapmamalıydım."

"İyi olacaksın. Yarın spor salonunda buluşmak ister misiniz?" Penn soruyor.

"Günün erken saatlerinde olursa yapabilirim." Bowie saatine bakar. "Çıksam iyi olacak. Becca yakında evde olur."

Rhodes, "Sizinle buluşabilirim," diyor. "Carrie'nin bugün ve yarın Levi'si var." "Bu seferlik pas geçiyorum," diyor Weston.

"Eğer gitmek istersen Caleb'e ben bakabilirim," diyorum ona.

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Henüz onu bırakmaya hazır değilim." Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve ekliyor: "Onu seninle bırakmaktan korktuğum için değil. Artık evraklarımız var, unuttun mu?" Kendi kalçasıyla benimkine vuruyor ve içim ısınıyor.

Başımı çevirdiğimde Penn, Bowie ve Rhodes bize ilgiyle bakıyorlardı.

Rhodes sırtlıyor. "İkinizin arasında şimdiden tatlı bir şeyler var, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni Rhodes," diyor

Weston. "Sadece söylüyorum..."

"Yapma o zaman."

Weston bana gergin bir bakış fırlatıyor ve kalbim birkaç atış atıyor. Etkilenmemiş gibi davranıyorum ve başımı Caleb'inkine yaslıyorum.

Keşke Weston'ın beni etkilemediğini söyleyebilseydim ama yalan söylemiş olurdum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KADINLARLA BİR YOL

WESTON

Cenaze sabahı takım elbiseyle aşağı indiğimde Sadie şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Cenazeye gelmemin sorun olmayacağından emin olmalıydım," diyorum utangaç bir ifadeyle, elimi ensemden gezdirerek.

"Cenazeye mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ben de bunu planlıyordum. Eğer senin ve ailen için sorun olmazsa."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bu iyi olur. Teşekkür ederim." "Elbette. Orada olmak istiyorum."

Gözleriyle uyumlu mavi bir elbise giyiyor ve uzun, siyah saçları kalın bir perde gibi sırtından aşağı dökülüyor. Çok güzel görünüyor. Ve bitkin.

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturuyor. "Pek bir şey değil. Ama Caleb'i aldığın için teşekkürler. O nasıldı?"

"Aslında biraz daha iyi bir gece geçirdi. Saat 1'de ve 3'te onu senden aldığında bir süre ağladı ama o kadar uzun sürmedi. Birkaç şey hakkında konuştuk, evin içinde biraz dolaştık... Sanırım belki de bana alışmaya başlamıştır."

Gülümsemesi zayıf ve hüzünlü ama yine de orada. "Öyle," diyor.

"Seni servise götürebilir miyim?"

Bir an tereddüt etti ve hayır diyeceğinden eminim.

"Bunu isterim, evet. Sadece Caleb'i hazırlamam gerekiyor. Annem giymesi için bana güzel bir kıyafet verdi. Nerede o?"

"Portatif beşiği kütüphaneye koydum." Bebek telsizini gösteriyorum. "Bu kattaki ve üst kattaki tüm monitörler en yüksek seste. Derin bir nefes alırsa duyarız."

Yine gülümsüyor, ama kalbi buna dayanmıyor. Acı çektiği apaçık ortadayken nasıl hâlâ burada durduğunu, bu kadar cesur ve güçlü görüldüğünü gerçekten bilmiyorum. Bebek telsizinden küçük bir ses geliyor ve gözleri parlıyor. Kahvesinden birkaç yudum alıyor ve hazır biberonunu, bezini ve az önce fark etmediğim kıyafetini alıp kütüphaneye doğru ilerliyor.

Yapılacak en doğru şey, içeride onunla birlikte olduğu için monitörü kapatmak olurdu, ama onunla konuştuğunu duyduğumda, sesi sessiz ve şarkı söyler gibi, dinlemekten kendimi alamıyorum.

"Selam, tatlı çocuk. Yemeğe hazır mısın? Buraya gel ve beni gör. Seni seviyorum." Sesi kırılıyor ve ben bunu yapamıyorum.

Ekranı kapatıp kız kardeşlerime mesaj atıyorum.

Hey. Sizi seviyorum
çocuklar.

FELICITY

Ben de seni
seviyorum!

OLIVIA

Kim bu?

Çok komik.

OLIVIA

<göz devirme emoji> Ben de seni seviyorum, b-delik.

İnledim ve içimden güldüm. Çocukken ailem Olivia'nın bana göt demesine izin vermezdi, o da göt demeyi denedi. Olmadı. Ama nedense b-deligi çıkardığında, bunun en komik şey olduğunu düşündüler. Doğal olarak, yapıştı. Ben dokuz, o on iki yaşından beri bana böyle sesleniyor.

Sadie'nin Caleb'i hazırlamasına yardım etmeli miyim yoksa onunla vakit geçirmeye ihtiyacı var mı emin değilim. İkincisinde karar kılıyorum ve yarım saat sonra onunla birlikte dışarı çıktığında, Caleb gri bir süveter giymiş, çok sevimli görünüyordu.

"Şu halinize bakın." Telefonumu kaldırdım. "Bir fotoğraf çekebilir miyim?"

Yanakları kızarıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Elbette. Ya da ondan biraz alabilirsin."

"Ama ikiniz de harika görünüyorsunuz."

Ona gülümsüyor. "Çok sevimli görünüyor, değil mi? Bu çok yumuşak bir kazak ve tam ona göre. Bir oyuncak ayıyla kucaklaşmak gibi."

Birkaç fotoğraf çekiyorum, başını öptüğünde duraklıyorum, gözleri sanki onu içine çekiyormuş gibi bir anlığına kapanıyor. Sonra o anı yakalamak için acele ediyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Cenaze töreni sırasında Sasha hakkında şimdiye kadar duyduğumdan daha fazla şey duydum ve onun kim olduğunu daha iyi anladığımı hissettim. Komik, zorlayıcı ve biraz da umursamaz, şefkatli ve inatçı. Arkadaşları ve ailesi onun hakkında, bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemediklerini ama onun kendilerini de bu yolculuğa dahil etmek istediğini söylüyorlar. Caleb için ne kadar deli olduğunu da duyuyorum ve bu beni neredeyse gözyaşlarına boğan kısım. Caleb'in annesini hiç tanıyamayacak olmasından nefret ediyorum.

Caleb, Sadie ve ailesiyle birlikte oturuyor ve ben de zamanımın çoğunu onları izleyerek geçiriyorum. Caleb'i çünkü var olduğunu öğrendiğimden beri onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum ve Sadie'yi de tüm bu olanlara nasıl tepki verdiğini görmek için.

Bu. Onunla birkaç gün önce tanıştığım da olduğundan daha zayıf görünüyor. Daha fazla yemeye başladığından emin olmalıyım.

Tören bittiğinde ve Sadie ailemin, Felicity'nin ve çocukların geldiğini gördüğünde gözyaşlarına boğuldu ve herkese sarıldı. En son bana ulaşıyor ve gözlerindeki bakış beni hem şaşırtıyor hem de kalbimi kırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Duygularıma yenik düşerek başımı sallıyorum ve ona sarılmak için uzanıyorum. Bunu yaparken onun derin bir nefes aldığını ve bana doğru gevşediğini hissediyorum ve içimde Caleb'i ilk gördüğüm andaki kadar şiddetli bir şey oluyor. Onu hiç tanımıyorum ama onunla ilgilenmek istiyorum. Onu acıdan korumak ve başvurabileceği biri olmak istiyorum. Ona güvenmek ve onun da bana güvenmesini istiyorum.

Bu duyguların yoğunluğundan biraz sarsılmış bir halde, sonunda uzaklaştığında ne diyeceğimi bilemiyorum. Saniyeler ya da dakikalarca sarılmış olabiliriz, gerçekten bilmiyorum. Zaman benim için durmuş gibiydi.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ve deneme ihtiyacı da hissetmiyorum. İkimiz de farklı nedenlerden dolayı kırılğan bir durumdayız, ancak ortak kökümüz Caleb'e olan sevgimiz. Bu da onunla olan her türlü etkileşimime daha fazla ağırlık katıyor.

Onu bıraktığımda ellerinin titrediğini fark ettim.

"Ailemle birlikte mezarlığa gideceğim," diyor ve sonunda tekrar gözlerimle buluşuyor. "Buna gelmek zorunda değilsin. Sadece ailem ve onlar beni Silver Hills'e geri getirebilirler. Caleb'i de, eğer sorun olmazsa."

"Tabii ki öyle. Yine de yakınımda kalıp ikinizi de eve götürmek benim için sorun değil," diyorum.

"Teşekkür ederim. Sanırım ben de onlarla gideceğim. Şimdiye kadar beni ağlarken görmekten bıkmışsınızdır ve içimden bir ses mezarlığın çirkin ağlamamı ortaya çıkaracağını söylüyor."

"Bence sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diyorum ona.

Kıpırdamadan duruyor, bakışları benimkine sabitlenmiş. Gözlerini kıptığında büyü bozuluyor ve biri ona sesleniyor. Dönüyor ve el sallamak için elini kaldırıyor. Gözlerimi ondan ayırdığımda yakışıklı bir adamın ona doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Teşekkürler Weston," diyor uzaklaşmadan önce.

Felicity ve çocuklarla yemeğe çıkıyorum ama aklım bir milyon mil ötede.

"İyi misin?" Felicity nefesinin altında sorar.

"Evet, özür dilerim. Dikkatim... dağınık."

"Caleb'den uzak kalmaktan mı endişeleniyorsun?"

"Ondan uzak kalmayı sevmiyorum ama hayır. Sadie'nin onu bu gece eve getireceğine inanıyorum."

"Ondan hoşlanıyorum. Hayatına girme şekline rağmen bana açık sözlü ve dürüst görünüyor." Felicity kolasından bir yudum alıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Ve gerçekten çok seksi."

Gözlerimi deviriyorum. "Onu oraya götürdüğüne inanamıyorum. Çocuklar geçen gece onunla pizza yedikten sonra bile bunu yapmadılar." Aslında yapmadıkları için şok olmuştum. Rhodes onunla flört etti, ama o herkesle flört eder.

"Sakın bana fark etmediğini söyleme," diyor. "Senin evinde kalmasını sorun etmeyecek misin? *Gerçekten çok çekici.*"

"O iyi," diyorum.

Felicity ben daha kelimeleri tam olarak çıkaramadan homurdanıyor. "Ne yani, onunla çıkmak mı istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Ben mutlu bir evliliği olan bir kadını, çok teşekkür ederim. Sadece kadınlarla aran iyi olduğunu biliyorum ve ne yazık ki yuva kurduğunu görmeyi ne kadar istesem de bunun için acele etmiyorsun." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Tartışmaya gerek yok." Ellerimi kaldırıyorum.

"Evinizde geçit töreni yaptığınız tüm kadınlarla gerçekten iyi olacak mı?"

Felicity üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç hafta benimle kaldı, bu yüzden yaşam tarzım hakkında her şeyi bildiğini düşünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Sen benimle kaldığından beri değiştim. Bu bir yıl önceydi. Dönüştüğüm kişiyi sevmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Ve bir oğlum olduğunu ve bundan haberim bile olmadığını öğrenmek - bu sadece bir şeylerin değişmesi gerektiği gerçeğinin altını çizdi."

"Bu senin suçun değil West. Sasha sana söylemeliydi. Ama Sadie'ye dönersek... onunla ilgileniyor musun?"

Felicity bilgi ararken ava çıkmış bir köpek gibidir. En iyi okullara kabul edilmesine rağmen hukuk fakültesine gitmedi. Farklı bir kariyer yolu seçti ve bu ona çok yakışıyor ama gerçeğin dibine tanıdığım herkesten daha iyi inebiliyor.

"Hayır, onunla... ilgilenmiyorum." Ona sarıldığımda hissettiğim o duygu geri geliyor ve onu bastırıyorum. "Sasha yüzünden ona kızgın olamam."

seçenekler. Onunla iyi geçinmek istiyorum. Caleb'i birlikte büyütmek istiyorum ve bunu yaparken bir tür dostluk geliştirebileceğimizi umuyorum."

Felicity eğilir. "Ve o güzel."

İnledim. "Evet, o güzel ama pek çok kadın da yle. Bu onların pantolonlarına girmem gerektiğİ anlamına gelmiyor."

"Kimin pantolonuna giriyorsun?" Rhodes neşelenerek sorar.

Kahretsin. Orada derin bir sohbete daldıklarını sanıyordum ama etrafıma baktığımda herkes bana odaklanmıştı.

"Kimsenin pantolonu değil. Aslında, normalden daha uzun süredir kimsenin pantolonuna girmedim ve bununla ilgili bir sorunum yok. Bilerek yaptım. Ve konu kapanmıştır. Kız kardeşim burada ve burada olmasaydı bile bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bowie, "Genellikle bir şeyler hakkında konuşmaya en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlardır," diyor.

"Gerçekten mi?" Ona alaycı bir bakış attım. "O zaman senin kuraklık döneminden bahsetmeye ne dersin?"

Bowie bana ters ters bakıyor ve tabağına bakıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyorum ve suyumdan uzun bir yudum alıyorum.

Sadie'nin mezarlıktaki işinin bitip bitmediğini merak ederek yüzüncü kez saatime bakıyorum. Nasıl dayanıyor? Ne zaman evde olurlar? Döndüğünde onu yiyecek bir şeyler hazırlamalı mıyım?

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, düşüncelerim beni yoruyor.

"Neden bilerek kuraklıktan geesiniz ki?" Rhodes konunun peşini bırakmak istemeyerek soruyor. "Hayatta kalmak için kadınlara ihtiyacımız var."

Henley sırtarak, "Belki de sel baskınlarından bıkmıştı," diyor. "O kadar çok kadını vardı ki, kurumak ve evini düzene sokmak için bir molaya ihtiyaçı vardı."

"Ve bu iyi bir şey, çünkü artık evinde güzel bir kadın var," diyor Bowie, birasından bir yudum almadan önce sırtarak.

"Ben de bu konuyu konuşacağımızı umuyordum," diyor Rhodes, tüm gücüyle gülümseyerek.

"Hayır, bundan bahsetmiyoruz," diyorum.

"Ama gerçekten istiyorum," diyor Rhodes sahte bir surat ifadesiyle. "Ben de istiyorum. Bu konuda konuşmayı çok isterim," diye ekliyor Penn.

"ok kötü." Ayağā kalktım ve peetemi masaya attım. "Bugün geldiğiniz için teşekkürler. Sanırım hepinizin orada olması Sadie için

gerçekten çok şey ifade ediyordu."

"Bekle. Bunu unutma." Rhodes yazmakta oldukları mavi defteri kaldırıyor. Önünde büyük blok harflerle Bekar Baba Oyun Kitabı yazıyor. "Yazımı bitirmek için eve götürmek zorunda kaldım. Tekrar buluştuğumuzda eklemeler yaparız."

"Teşekkürler." Ondan alıyorum ve hafifçe sallıyorum. "Bu şeydeki bilgelik külçelerini görmek için sabırsızlanıyorum," diye takılıyorum, ama aslında şimdiye kadar ne bulduklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Gidiyor musun?" Bowie soruyor. Ayağa kalkıyor ve omzumu sıkıyor. "Evet, eve gitmem gerek."

"Eve dönmesi gereken güzel bir kadın var. Ben de aceleyle giderdim," diyor Rhodes, bıyık altından gülerek.

"Oraya gitmiyoruz," diyorum elimi kaldırarak. "Onu o şekilde görmüyorum bile."

Bowie'nin kaşları kalktı.

"Gerçekten mi?" Rhodes şaşkın şaşkın bakıyor. Masanın üzerine eğilir ve yüksek sesle fısıldar, "Günlerce sürecektir kıvrımları var, dostum. O kotun içindeki kıcı ve göğüsleri mükemmel-"

Elimi masaya vuruyorum. "Yeter,"

diyorum biraz fazla yüksek sesle.

Etrafıma bakıyorum, kendimize ait küçük bir oyukta olduğumuz için minnettarım.

Masaya bakmak için geri döndüğümde Rhodes'u işaret ettim. "Onun hakkında böyle konuşma."

Rhodes memnun görünüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor sırtımdan. İnliyorum ve oradan çıkıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REPERTUAR VE İÇECEKLER

SADIE

Cenazeden sonraki en az üç hafta boyunca sis içindeydim. Sasha'yı kaybetmekle ve bunun benim ve Caleb'in geleceği için ne anlama geldiğiyle başa çıkabildiğimi sanıyordum ama henüz yüzeye bile çıkmamıştım.

Her şey yıkılıyor. Yataktan kalkmak için mücadele ediyorum. Halsiz ve hasta hissediyorum ve her yerim ağrıyor. Yemek yiyemiyorum. Tek istediğim uyumak ama Caleb'ı görmek için kendimi uyanık kalmaya zorluyorum.

Weston yanımda dolanıyor, bana yemek yedirmeye çalışıyor, yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi ya da yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyor. Düşünceli davranıyor ama ihtiyacım olduğunda da beni yalnız bırakıyor. Ne zaman ne yapacağını nasıl bildiğini bilmiyorum.

Yas tutarken insanlarla birlikte olma konusunda sınırimi aştım ama o gözlemci ve anlayışlı biri. Ona neden şaşırıp durduğumu bilmiyorum ama şaşıyorum.

İki kez işe gittim ve ikisinde de ağlamaya başladım ve duramadım, bu yüzden Kim beni eve gönderdi. Ama şimdi tekrar aramaya başladı, ne zaman döneceğimi soruyor. Onu geri aramak için bu karanlık çukurun çok derinlerindiyim.

Geceleri Weston bakıyor ve üçümüz çoğu gün birlikteyiz. Yorgun olduğunu biliyorum ama bu konuda olumsuz tek bir kelime bile etmedi. O ve Caleb bu süre zarfında birbirlerine bağlandılar. Weston odaya girdiğinde Caleb ileri geri sallanıyor, heyecanlanıyor ve ona uzanıyor. Bunun Weston'ı ne kadar mest ettiğini görebiliyorum ve bu beni onun adına mutlu ediyor ama yine de her geçen gün kız kardeşimi biraz daha kaybettiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Caleb onu hatırlamayacak bile. Ve bu hızla gidersem, çok yakında adım atmazsam o da beni hatırlamayacak.

Uzun bir duş alıyorum ve her gün giydiğim tayt ve bol tişörtü bir adım öteye taşıyarak kot pantolon ve kazak giyiyorum.

Yukarı çıktığımda Weston'ın Caleb'a şarkı söylediğini duyuyorum. Dua Lipa'dan "Houdini" olduğunu duyunca gülümsüyorum. Bu adamın müzik repertuarı en hafif tabirle tuhaf. Mutfığa ulaştığımda, Weston'ın şarkı söylerken ce-ee oynadığını görüyorum. Caleb başını arkaya atıp kıkırdıyor, Weston da gülüyor. Caleb çok yüksek bir kahkaha attığında, Weston kendini kaybediyor ve çok güldüğü için şarkı söylemeye devam edemiyor. İçimden bir kahkaha patlıyor ve Weston şaşkınlıkla dönüyor. Beni görünce gözleri parlıyor ve neredeyse merdivenlerden geri çekiliyorum. Üzüntümle havayı bozmak istemiyorum.

Yüz ifademi görünce yüzü düştü ve elini uzattı. "Hey, gel bize katıl."

Bunu yapmamı isteyip istemediğini bilmiyorum ama elini tutuyorum ve bu bana bir can simidi gibi geliyor. Beni onlara doğru çekmesine izin veriyorum ve battaniyeyi başımın üzerine atıp "Nereye gitti?" diyor.

Ben de ona uyuyorum, bir saniye saklanıyorum, sonra çekip çıkarıyorum ve "Yuh!" diyorum.

Caleb o kadar çok gülüyor ki hıçkırık tutuyor ve onu bu kadar mutlu görmek bana o kadar keyif veriyor ki neredeyse üzölmeyi unutuyorum.

Sanırım Weston bu fırsatı kaçırmak istemiyor, çünkü "Neden bir süreliğine evden çıkmıyoruz? Parka gitmek ister misin? Parka gidelim mi?"

Dışarısı güzel, bahar gibi. Ya da arabayla gezintiye çıkabiliriz... Kız kardeşim Landmark Dağı'nda onu görmemizi istiyordu."

"Henüz oraya gidecek kadar iyi bir arkadaş olduğumu düşünmüyorum ama belki eve yakın bir yere gitmek iyi olabilir."

"Öyle mi? Hoşunuza gidebilecek bir yer biliyorum. Paltonu ve rahat ayakkabılarını al, ben de yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışayım."

Şimdiden kararımı gözden geçiriyorum ama gözlerindeki umutlu bakış beni bunu kendime saklamaya zorluyor. Başımı sallayıp en rahat botlarımı ve montumu almaya gidiyorum. Geri döndüğümde Weston Caleb'in çantasını hazırlamış ve sandviç yapıyordu. Ben de yardım ediyorum, bu tekdüze görev düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyor.

Yarım saat içinde arabadayız ve Weston bana nereye gittiğimizi söylemiyor.

Sanki büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi sessiz.

"Onunla harika gidiyorsun," diyorum sonunda.

Bana dönüyor, yüzünde memnun bir ifade var. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Gerçekten öylesin. Üzgünüm, ben-"

"Hayır, olma." Tekrar yola bakıyor. Bir dağa tırmanıyoruz ve virajlar gittikçe şiddetleniyor. "Senin için endişeleniyordum, ama sanırım bu kayba tepki vermeseydin daha çok endişelenirdim. Bu bana kız kardeşini ne kadar sevdiğini, sevdiğin insanları ne kadar derinden önemseddiğini gösteriyor."

Pencereden dışarı bakarken bunu düşünüyorum.

"Caleb için daha iyisini yapmalıyım," diyorum usulca. "Daha iyisini yapacağım."

"O iyi. Seni seviyor ve kendini yeniden hissettiğinde hemen burada olacak."

Ona bakmak için döndüm. "Sen gerçekten iyi bir adamsın." Sırıttıyor. "Ben de öyle olmak için çabalıyorum. İyi biri."

Gözlerimi devirirken bana bakıyor ve gülümsemesi büyüyor.

"Hey, en azından ben yanıdayken asla büyük bir kafaya sahip olmayacaksın." Omzumu kaldırıyorum ve o gülüyor.

"Doğru. Ailem bundan memnuniyet duyacaktır."

"Bir an önce evime dönsem iyi olacak. Konuştuğumuz birkaç haftadan biraz daha fazla oldu ve misafirliğimi fazla uzatmak istemiyorum," diyorum.

Onun evinde kalmayı hiç istemedim ama Caleb'ı terk etmeyi düşünmek çok zor.

"Şu anda bunun için endişelenme. Gitmen için acelem yok ve kira kontratının sonuna kadar kiranla ilgileniliyor, bu yüzden bu konuda da endişelenmene gerek yok."

"Weston! İhtiyacın yoktu-"

Elini kaldırdı. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim. Ve kalabildiğin kadar kalmanı istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Weston park ettiğinde neredeyse dağın tepesine varmıştık. İndiğimizde Caleb'e bir şapka ve mont giydiriyor ve onu sahip olduğumuzu bile bilmediğim bir bebek taşıyıcısına koyuyor. Caleb'in başı Weston'ın göğsüne yaslanıyor ve ikisi de memnun görünüyor. Caleb'i bu kadar kolay taşıması beni şaşırttı. Son bir ayda çok değişti.

Yiyecekleri ve battaniyeyi alıp tepeye ulaşana kadar yürüyoruz. Sadece kısa bir yürüyüş ve oraya vardığımızda nefesim kesiliyor. Manzara inanılmaz. En yüksek dağda olmaya yakın bile değiliz, ama ağaçların üzerindeyiz, bulutlar bir tanesine atlayıp uçacak kadar yakın hissediyor.

Eşyalarımızı bırakıp dağın kenarına doğru yürüyoruz. "Gümüş Tepeler," diyor sol tarafı işaret ederek.

Buradan güzel kiliseyi ve etrafı sarmaşıklarla kaplı su kulesini seçebiliyorum.

"Görülecek çok yer var," diyorum.

"Henüz en sevdiğim kafeye bile gitmedin, Luminary. Ya da bir şeyler içmek için en sevdiğim yere -kimseye söyleme..." Eğilip fısıldıyor, "Peri Kulübesi'nde."

Bir kahkaha atıyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Düşündüğümünden daha yakındı ve hiçbir şey söylemeden bir süre birbirimize baktık.

"Peri Kulübesi mi?" Sesim nefes nefese geliyor ve boğazımı temizliyorum. "Tam da hayal ettiğin gibi," diyor sinirlenmiş gibi.

"Daha önce bir peri kulübesi hayal ettiğimi söyleyemem."

"Harika bir yer. İçerisi biraz karanlık, her yerde ışıklar var, bazıları etrafta uçuşan şimşek böceklerine benziyor. Ve tüm içeceklerin garip isimleri var ama çok lezzetliler. Kayınbiraderim içkileri zorlukla yutabiliyor ama son gittiğimizde Tink'in bal likörünü seçti ve çok mutlu oldu."

"Tink'in bal likörü," diye tekrarlıyorum, gülümsememi tutamıyorum.

Beni işaret ediyor ve Caleb parmağını tutmak için uzanıyor. Gülüyor ve Caleb'in parmağını tutarak işaret etmeye devam ediyor. "Keçi Kovuğunun Ötesi türünden bir kıza benziyorsun."

"Ben... uh, sözünüze güvenmek zorundayım."

"Belki bir Who Let the Frogs Out... ama bunlar sert. İçkiyi ne kadar iyi idare ettiğinden emin değilim."

Kıkırdıyorum. "Beni bu özel içeceklerle ilişkilendirdiğin için alınmalı mıyım emin değilim. Kulağa korkunç geliyorlar. Çok nadiren içerim, ama içtiğimde de hafif sıklet olurum."

Bana kocaman bir sırıtış attı. "Eğer istersen piknikten sonra gideriz. Harika yemekler de sunuyorlar." Bir omzunu kaldırıyor. "Belki bu kadar temiz havadan sonra yine acıkırız. Bubbling Brook çorbası favorimdir."

"Bu kulağa içkilerden çok daha iştah açıcı geliyor."

"İnek Salyası çorbaları da güzeldir ama sanırım o mevsimlik."

Bir kahkaha attım. "Ona dokunmayacağım." "Güzel, yemin ederim."

"Her zaman yemek hakkında düşünüyorsun, değil mi?" Bana kuşkuyla bakıyor. "Herkes öyle değil mi?" Başımı sallıyorum, yine gülüyorum.

"Hmm. Bunu bilmiyordum." Dönüyor ve battaniyeyi almak için eğilirken elini Caleb'in karnına koyuyor.

"Yardım edeyim." Battaniyenin diğer ucunu aldım ve düzelttik. Oturduk ve manzarayı seyretmeye devam ettik. Bir şey söylemek için döndüğümde,

Bana bakmaya başladı bile. Hafifçe irkiliyor ve yiyecekleri çıkarmaya başlıyor. Düşündüğümde daha çok var. Sandviçlerin yanı sıra cips, meyve ve kek de var.

"Bunlar harika görünüyor. Nereden geldi bunlar?" Brownileri göstererek sordum.

"Onları Clara yapıyor. Luminary'nin sahibi. Ona bayılacaksınız. Şımarık ve çok tatlı... ve çok iyi kahve ve pasta... ve brownie yapabiliyor." Elini sallıyor. "Yaptığı her şey güzel."

Midemde bir huzursuzluk kıvrımı oluşuyor ve tepki vermemeye çalışıyorum. Clara'dan hoşlanıyor mu? Belki de Luminary'ye gidip bu kıızı görmeliyim. Bir noktada resmin içinde kimin olabileceğini görmek için.

"Yumulun," dedi ve bana bir tabak uzattı.

Ve çok fazla yiyemeyeceğimi düşünmeme rağmen, her şeyden biraz yemeyi başarıyorum. İşimiz bittiğinde Weston kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, belki de doğruyu söylüyordu diye düşündüm. Belki de benim için gerçekten endişeleniyordu.

Biraz daha kalıyoruz ama rüzgar şiddetleniyor, biz de gitmeye karar veriyoruz.

"Peri Kulübesi mi?" diye soruyor şirin ve küçük şehir merkezinin ana caddesi olan Jüpiter'den aşağı inerken.

"Tabii, neden olmasın?" Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü. Kısa kesmeye hazır değilim.

Bir ışıpta duruyoruz ve Stevie Nicks'in küçük kız kardeşine benzeyen uzun sarı saçlı bir kadın köşede gitarıyla şarkı söylüyor. Weston camları indiriyor ve dinliyoruz.

"O iyi," diyorum.

"Evet, Tiana çok tatlı biri. Woodstock'a gitti ve oranın hayatını değiştirdiğini söyledi."

Uzaklaşırken ona bakmak için geri dönüyorum. "Woodstock'a gidecek kadar yaşlı mı?"

"Yetmişli yaşlarında," diyor.

"İnanılmaz."

Yol boyunca en sevdiği yerleri işaret ediyor. Twinkle Tales, inanılmaz bir kitap seçkisinin yanı sıra en önemli özelliği turuncu tekir kedi Hank olan sevimli bir kitapçı. Starlight Cafe, hamburger ve shake'ten daha fazlasını sunan retro bir lokanta, ayrıca akla gelebilecek her turtaya sahipler ve çorbaları da harika. Rose & Thorn, kaliteli bir yemek deneyimi... Bunu söylerken dudaklarını öpüyor ve bu beni güldürüyor.

"Bütün bu cadde boyunca, her cumartesi, yazdan sonbahara kadar, her yerden satıcılar gelir ve Pixie Pop-Up Market devralır." Gülmemeye çalıştığım da başını sallıyor. "Biliyorum, buradaki herhangi bir şeyin adını her söylediğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. Twinkle Tales? Hadi ama."

O zaman gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ama Pixie Pop-Up Market... inanılmaz. Eğer biraz bile alışveriş yapmayı seviyorsanız, bayılacaksınız."

"Bu şehri gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Burada büyüdüm ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Landmark Dağı da inanılmaz bir yer. Başka bir yerin buna yaklaşabileceğini bilmiyordum ama yaklaşıyor."

Peri Kulübesi Weston'ın tarif ettiğinden daha da iyi, gerçi o da oldukça iyi bir iş çıkarmış. Bana garsonların sivri kulakları olduğunu ve peri kıyafetleri giydiklerini söylemedi. Kızlar küçük tütüler ve kanatlar giyiyor ve gördüğüm tek erkek dar siyah pantolon üzerine taraklı kenarlı bir gömlek giyiyor.

"Buraya geldiğinde hiç peri gibi giyinme isteği duyuyor musun?" diye sordum.

"Uh...hayır. Bu pantolonlar futbol oynarken giymek zorunda olduğum pantolonlara çok benziyor. Aletlerimin o web sitelerine girip şişkinlikleri vurgulamasından hiç hoşlanmıyorum. Bu kadar sıkıştırmayan bir pantolon giydiğimi hayal edebiliyor musun?" Titriyor.

Bu arada ben de onun şişkinliğini hayal ediyorum. Üzülerek söylüyorum ki o sitelere ve onun şişkinliğine oldukça aşınayım.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BENDEN NEFRET EDEBİLİRSİN

WESTON

Dışarıda geçirdiğimiz günden sonra Sadie daha fazla etrafta. Hâlâ çok üzgün ve çekingen görünüyor ama yanaklarına renk geldi ve daha sık yemek yiyor.

Caleb'in mobilyalarının bugün geleceğine dair bir e-posta aldım, bu yüzden odasını üst kata taşıma konusunu gündeme getireceğim. Çoğu zaman alt kattaki kanepede ya da kütüphanedeki sandalyede uyuyorum. Onu uyandırmadan önce ona ulaşabileceğim kadar yakın bir yerde.

Bu konuyu ona açma konusunda biraz gerginim ama neden bilmiyorum. Daha açık davranıyor. Bana kötü adammışım gibi bakmıyor.

artık çok fazla. Hâlâ bana tam olarak güvendiğini sanmıyorum ama benden nefret ettiğini de sanmıyorum.

Huzurlu bir yerin ortasında bir yerdeyiz.

Yine de ortamı yumuşatmak için krep yapıyorum. Sadie başka bir şey yemek istemezse pizza ya da krebe evet diyeceğini keşfettim ve saat sabahın dokuzu olduğu ve nasıl yapılacağını bildiğim birkaç şeyden biri olduğu için krep yapıyorum.

Sadie mutlu bir Caleb ile geliyor. En son saat altıda onunla birlikte uyandıktan sonra, spor salonumda çalışırken onu alt kattaki kanepenin yanındaki portatif beşiğe koydum ve kısa bir süre önce duş alıp kahve yapmak için yukarı çıktım. Hala gece boyunca uyanıyor, ancak aralarındaki aralıklar uzuyor ve uyanık kaldığı süre kısalıyor.

Sadie bugün daha iyi görünüyor. Aslında harika görünüyor. Şirin bir kazak ve kot pantolon giymiş, saçlarını da at kuyruğu yapmış. Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım ama kışının kot pantolonun içine nasıl oturduğunu ve göğüslerinin nasıl mükemmel bir avuç olduğunu fark eden tek kişi Rhodes değil. Bacakları günlerce uzuyor ve uzun boynu zarif bir zarafetin genişliği. Ve bu sadece vücudu. Yüzü... Tanrım, yüzü. Gözleri, ağzı.

Kendine gel, Shaw. Kendine gel.

Sadie ile bunu mahvetmemeye kararlıyım. Bunu berbat edemem.

Gözlerinin altındaki halkalar neredeyse yok olmuş. Günlerdir olmadığı kadar dinlenmiş görünüyor ve Caleb'a gülümsüyor. Bana baktığında, ne yaptığımı görünce gözleri açılıyor.

"Krep mi yaptın?" Gülümsüyor.

"Kulağa hoş geliyor mu?"

"Her zaman."

"Pekala, kazın. Hâlâ sıcaklar."

Sadie yanıma geldiğinde Caleb o kocaman, sakızlı gülümsemesiyle bana bakıyor ve ben de eğilip boynuna sarılıyorum. Sadie donakalıyor ve Caleb gülüyor.

"Özür dilerim." Bir adım geri atıyorum. "Boynuna karşı koyamıyorum."

Rahatlıyor ve sırtıyor. "Ben de yapamam. Küçük tombul boynu... ve bilekleri ve bacakları... ve yanakları..." Gülüyor. "Sanırım onunla ilgili hiçbir şeye karşı koyamıyorum."

Ona sırtıyorum ve bir an için şaşırmış görünüyor. Yanakları kızardı ve bir tabak kapmaya odaklandı.

"Sen yemek yerken onu almamı ister misin?" Ben sorarım.

"Yemek yedin mi?"

"Birkaç dakika önce protein karışımı içtim."

Bana bakıyor, şurubu yarıda bırakıyor. "Bunları sadece benim için mi yaptın?"

Omzumu kaldırıyorum. "Evet. Uzun sürmedi. Ve onları sevmişe benziyorsun."

"Krepleri severim," diyor usulca. "Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu, özellikle de yemeyeceksen."

Caleb'i bana uzatıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

"Sorun değil. Belki birazdan fıstık ezmeli bir çift alırım." Gülüyorum. "Zaten iyi bir antrenman yaptım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Fıstık ezmesiyle mi yiyorsun? Ağzının damağına yapışmıyor mu?"

"Bunları yemenin en sevdiğim yolu Karo şurubu ve fıstık ezmesi ama çoğu zaman bu tür şekerden uzak durmaya çalışıyorum. Bugün sadece üstüne bal gezdirebilirim."

Denemeyi düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Masaya gidip oturuyoruz, ikimiz de ilk birkaç dakika Caleb'a odaklanıyoruz.

"Mobilyalarının bugün gelmesi gerekiyordu," diyorum sonunda. "Oh iyi. Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Ne hakkında hissediyorsun... eğer-" *Tanrım, neden bu kadar zor? Kadınların yanında hiç gergin olmam ama onun yanında gerginim.*

"Tükür onu, Shaw." Gülüyor.

Elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "Neden gergin olduğumu bilmiyorum."

Göz ucuyla ona bakıyorum ve yüzünün rengi soluyor. Çatalını yere bırakıp ellerini kavuşturuyor ve benim çıkmamı bekliyor.

"Sadece söyle," diyor.

"Odasını üst kata taşısak sorun olur mu? Sen de oraya taşınabilirsin. Ya da gerçekten alt katı tercih ediyorsan, olduğu gibi kalabilir. Ben sadece... senin iyi uyumanı istiyorum ve onun için gerçek bir yatak odası hazırlamanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Sandalyenin arkasına yaslanıyor ve sonra peçetesini bana fırlatıyor. "Gitmemi isteyeceğini sanıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Daha dün değil miydi sana kalmanı ne kadar çok istediğimi söylediğim? Daha rahat olmaya başladın mı? Biliyorum çok zor oldu."

ayarlama."

Bir ısırık alıyor ve konuşmadan önce bitiriyor. "Buraya ilk geldiğimde burada rahat edemeyeceğimi düşünmüştüm ama sen alışmamı kolaylaştırdın. Senin de biraz uyumaya ihtiyacın var. Buraya geldiğimizden beri hiç yatakta uyudun mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Eğer üst katta olmayı tercih ediyorsan, onun odasını oraya taşıyalım. Benim de yukarıda kalmama ne dersin? Olduğumdan daha fazla yardımcı olmak isterim."

"Çok yardımcı oluyorsun," diyorum ona. "Onunla vakit geçirmeyi çok sevdim. Hiç zor olmadı." Ona gülümsüyorum ve kollarını sallarken eli benimkine çarpıyor. "Üst katın aydınlık olmasını seviyorum ve pencerelerden dağların manzarası yukarıdan biraz daha iyi görünüyor. Ve tabii ki sen de oraya taşınabilirsin."

"Alanınızı işgal etmek istemiyorum."

"Bizi duyuyor musunuz? Eğer b i r a z daha kibarlaşırsak, havada haleler belirecek."

Şok olmuş bir kahkaha atıyor.

"Ya da minik boynuzlar," diye şımarır.

Sırıtiyorum. "Bu daha iyi."

Gözlerini deviriyor ama hâlâ gülüyor ve yanaklarında iki pembe leke beliriyor. "Tamam, eşyalarımı üst kata taşıyacağım ama bir şartla."

"Duyalım bakalım."

"Gece vardiyasının yarısını almaya başlayacağım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sezonum yeniden başladığında seni daha sık kabul etmem gerekecek. Ama şimdilik zamanım var ve hem oğlumu tanımak hem de senin uykunu almak hoşuma gidiyor."

Bir lokmasını daha bitiriyor ve tabağını iterek beni dikkatle inceliyor.

"Bunu söylediğinde sana gerçekten inanıyorum,"

diyor. Başımı öne eğiyorum. "Umarım öyledir."

Başını iki yana sallar. "Daha öfkeli olmadığına inanamıyorum... ya da daha acı. Benden nefret edebilirsin ama ettiğini sanmıyorum."

"Tabii ki bilmiyorum. Şunu söylemeyi keser misin? Senden gerçekten nefret ettiğimi hiç düşündün mü?"

"Başta öyleydim. Sadece bunu saklamakta iyi olduğunu düşündüm."

"Peki ya şimdi?"

"Bence sen samimisin ve bir şey söylediğinde ciddisin." Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Sadece içimden geleni söylemeye çalışıyorum."

"Bir an önce işe dönmem gerek. Patronum harika biri ama beni kovarsa bunu kesinlikle hak etmiş olurum."

"İşini sevmediğin sürece geri dönmek zorunda değilsin..." Bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için hafifçe siniyorum. "Lütfen bunu sadece niyet ettiğim şekilde duyun. Birkaç ay içinde Caleb için yardım bulmamız gerekecek. Yapmak istediğinden fazlasını yapman için baskı altında hissetmeni istemiyorum... ya da seni herhangi bir şeye ikna etmek istemiyorum, ama onunla tam zamanlı olarak ilgilenmek istersen, bunun için sana ödeme yapabilirim. Eğer bunu yapmazsak, birkaç ay içinde bakımını üstlenecek birilerini bulmayı düşünmeliyiz."

"Şimdiden senin sırtından geçiniyormuşum gibi hissediyorum," diyor başını sallayarak.

"Öyle değilsin. Hiç de öyle hissetmiyorum. Seni burada istedim, hatırladın mı?" "Ona istediğim için bakıyorum, para için değil."

"Bunu yaparsanız sevdiğiniz bir şeyi kaçırdığınızı hisseder misiniz?"

"İşimi sevmiyorum ama bu bir zorunluluktur."

"Eğer buna açıksan, kesinlikle daha fazla konuşmalıyız. Ne zaman istersen, ben varım." Caleb yüksek sesle geçirince gülüyorum. "Harika bir buz kırıcısın, değil mi?" Şakağından öpüyorum.

"Ben de varım," diyor.

Sonraki bir saat içinde bir anlaşmaya vardık. Ona küçük bir maaş ve tüm masraflarını ödeyeceğim. Ben işteyken Caleb'e bakacak ve onlar da benimle seyahat edecekler. Nerede yaşayacağı konusunda henüz bir karara varmadık ama onu buradan aceleyle göndermeyeceğime dair teminat verdim.

"Tam zamanlı bir dadı gibi konuşuyorum," diyor gülümseyerek.

"Daha çok avantajları olmayan bir iş eşi gibi... ya da belki avantajları olan, nasıl baktığınıza bağlı." Garip bir şekilde gülüyorum. "Dışarı çıkmak zorunda kalmadan işlerle ilgilenmek." İnledim. "Şimdi susacağım. Bunu garip bir hale getirdim."

Neyse ki o da gülüyor. "Evet, öyle."

Ona tekrar baktığımda yanakları her zamankinden daha pembe. Dolgun dudakları pembe ve dikkat dağıtıcı, gözleri ise parlak ve eğlenceli. Bir arzu acısı bana sertçe çarpıyor. Her yerde hissediyorum. Başım, kalbim, aletim - tüm varlığım ona uzanıyormuş gibi hissediyorum.

Hayır, bu olamaz, diyorum kendime. Ondan etkilenemem. Ona aşık olamam. Kesinlikle yapamam.

Ama dudakları sadece benim için bir gülümsemeye dönüştüğünde, bunun zaten gerçekleştiğini biliyorum.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

ŞU ANDA CİDDİ MİSİN?

SADIE

Günün geri kalanını Caleb için seçtiğimiz odayı temizleyerek geçiriyoruz. Benim eşyalarımı koyduğum büyük oda ile Weston'ınki arasında üst katta. Weston arkadaşları ve ailesi arasında artık ihtiyaç duymadığı yeni mobilyaları olduğunu duyurduğunda, bir saat içinde bunları elinden almak için birkaç teklif aldı.

Henley'nin kızı Cassidy mobilyaları ister ve almaya gelirler. Cassidy soğukkanlı davranmaya çalışır, ancak Weston'a aşık olduğu ve ona ait bir şeye sahip olmak için yanıp tutuştuğu açıktır. Henley bunun için Weston'a ödeme yapmaya çalıştığında, Weston reddeder ve bence

Bu şekilde bir şeyler verebilmenin ne kadar harika bir his olduğunu.

Ayrılmadan önce Henley, "Hey, o defter sende mi?" diye sorar.

Weston'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sanırım Cassidy de ben de nefes almayı bıraktık.

"Evet, biliyorum," diyor. "Bu altın, dostum."

Henley gülüyor. "Benim için al ve yarınki toplantımıza getireyim."

"Oh, şimdi davetli olduğumu unutmuşum." Weston gülüyor. "Nerede buluşacaksınız?"

"Luminary..."

Weston bana baktı ve durakladı. "Bekleyip burada işlerin nasıl gittiğini göreceğim."

Tabii en sevdiğim kahve dükkanını görmek istemezsen?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Toplantının bir parçası olmak zorunda kalmam... Caleb ve benim kendi masamız olur." Kaşlarım kalktı.

"Bekâr Baba Oyuncuları toplantısı mı bu?"

"Bekâr Baba Oyuncuları mı?" Cassidy gözleri babasına kayarak "Bekar Baba Oyuncuları" diyor.

Gülmek istiyorum çünkü tipik bir şekilde *şu anda ciddi misin?* genç sesi.

Henley, "Çocuklarla kahve içiyoruz," diyor.

Bana başımın belada olduğunu hissettiren bir bakış fırlatıyor ama nedense yine de gülmek istiyorum. Rhodes'un şu anda ne diyor olabileceğini hayal edebiliyorum.

"Orada olacağız." Weston sanki şakada birliktymişiz gibi bana sırıtıyor.

Henley homurdanır ve Weston her şeyi bir nakliye kamyonuna yüklemelerine yardım eder. Çok zengin olmanın bir başka büyük avantajı: İhtiyacınız olan her şeye parmağınızı şıklatır şıklatmaz erişebilmek. Mobilyaları güvenli bir şekilde evime taşımak için en az üç arkadaşımın aracını toplamam gerekirdi.

Weston onlarla işini bitirirken, patronum Kim'i aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Nasılsın kızım?"

"Bugünlerde kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum," diyorum. "Bebek nasıl?"

"Deli gibi büyüyor. O da daha iyi. İkimiz de alışıyoruz ama bu biraz zaman alıyor."

"Ah, tatlı oğlum. Onu özlüyorum... İkinizi de özlüyorum. Sasha'yı da," diyor usulca. "Evinizin önünden her geçtiğimde sizi düşünüyorum."

daire... yani her zaman. İkinizin de alıştığını duyduğuma sevindim," diyor. "Bu zaman alacak."

"Sizi geri aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

Tüm bu olanlar konusunda harikaydın ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, yapmadınız. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve burada iyi iş çıkardık. Esther ve Carla zaten daha fazla vardiya istiyorlardı. Her zaman sana öncelik verdim çünkü sen en iyisisin ve seni seviyorum, ama onlar işi hallediyorlar." Gülüyor. "İş istediğin zaman burada, ama... biz iyi olacağız, Sadie. Artık düşünmen gereken küçük bir oğlun var." Boğazını temizliyor. "Bu yeni bir şey değil, doğduğundan beri durmadan onu düşünüyorsun ve ona bakmak için kıcını yırtıyorsun. Bir abla olarak hepimizi utandırıyorsun."

Başımı eğiyorum ve yüzümdeki yaşları siliyorum. "Teşekkür ederim, Kim. Ben de seni seviyorum. Sahip olduğum en iyi patron ve daha da iyi bir arkadaş oldun. Gerçekten ihtiyacım olduğunda beni kanatlarının altına aldın ve bunun için her zaman minnettar olacağım. I..." Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Caleb'le tam zamanlı olarak ilgilenme fırsatım var ve bunun bizim için iyi olacağını düşünüyorum, en azından bir süreliğine."

"Şaka mı yapıyorsun? Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çalışan oldun. Müdür olduğumda kıcımı kurtardın. Ve bu kaçıramayacağın bir fırsat gibi görünüyor. Benimle her zaman çalışabilirsin, yani bence iş güvencen hazır." Gülüyor. "Yine de seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Buralarda işler biraz daha normale döndüğünde bir ara seni görmeye geleceğim. Şu anda Silver Hills'te kalıyorum ama herkesi özledim."

"Bunu çok isterim. Bebeği de getir. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu." "Getireceğim."

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissederek telefonu kapatıyorum. Caleb uyumak için aşağı iniyor ve Weston geri geldiğinde kollarını başının üzerine uzatıyor. Omuzlarındaki ve pazularındaki kaslara, gömleğinin altından görünen küçük deri şeridine biraz fazla dikkatle bakıyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"O eşyaları tam zamanında buradan çıkardık," diyor. "Caleb'in mobilyaları burada. Onları ön tarafa alacağım."

Kapı çaldığında koşarak ön kapıya gidiyor ve ben ilk defa bu kadar enerjiyi nereden aldığını merak ediyorum. Ne zaman uyuduğundan emin değilim. Çocuklar mobilyalarla içeri giriyor, buranın Weston Shaw'ın evi olduğunu fark ettiklerinde heyecandan akılları başlarından gidiyor. Sadece bir sorun var.

Beşik. Siparişi kontrol ettiklerinde ve biz de kendi tarafımızdan kontrol ettiğimizde, bir alt değiştirme masası, bir şifonyer ve kitaplık aldığımızı, ancak aslında seçtiğimiz beşiği almadığımızı fark ettik.

"Kahretsin. Sanırım alışverişe gitmemiz gerekecek," diyor Weston ve bana aptal bir surat ifadesi takınıyor.

Mobilyaların geri kalanını kurduktan ve her şeyi bir araya getirmek için fazladan çaba harcadıktan sonra ondan imza istiyorlar. Her konuda iyi huylu davranarak onları rahatlatıyor ama yine de profesyonelliğini koruyor. Gitmeleri için hazır olduğunda, tüm yardımları için tekrar teşekkür ediyor ve onları kapıya kadar götürüyor.

"Vay canına, bu konuda gerçekten çok başarılısın. Kendilerini aptal gibi hissettirmeden onları aceleyle buradan çıkarman hoşuma gitti."

Burnunu kırıştırıyor. "O kadar belli mi ettim?"

"Hayır! Bir fikirleri olduğunu sanmıyorum. Burada biz ya da arkadaşların ve ailen olduğunda çok daha rahat oluyorsun."

"Bir keresinde Free'nin evine bir hayranı gelmişti. Mustangs ile sözleşme imzaladıktan hemen sonra, iyi bir güvenlik sistemi olmadan önceydi ve eve geldiğinde kız tüm aile fotoğraflarını duvardan indirmiş ve oturma odasında etrafını sarmıştı."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Onunla fotoğraf çektirmeye başladı... tüm kareleri ikisiyle doldurmak istiyordu."

"Vay be." Yüzümü buruşturdum.

Başını salladı. "Evet. Sanırım o andan itibaren hepimiz sağlıklı bir mesafeyi korumayı öğrendik."

"Kadınlar hariç..."

Hafifçe irkiliyor ve bunu söylediğime pişman oluyorum.

"Evet," diyor sonunda. "Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman en iyi kararları vermedim."

"Birlikte geçirdiğiniz geceden sonra kız kardeşimi tekrar görmek istedin mi?" Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Bu konuyu neden açtığımı bilmiyorum ve ondan ne söylemesini istediğimden de emin değilim.

Mutfak tezgahına yaslanıyor. Caleb'in tüm eşyalarını bodrumdan aldık ve onları yukarı çıkarmadan önce bir bardak su içmek için durakladık.

"Dürüstçe mi?" diye

soruyor. Başımı

sallıyorum. "Evet,

lütfen."

"Hayır."

Su şişeme bakıyorum. "Neden olmasın?"

"Partide eğlendik... içtik, dans ettik ve birlikte yatağa girdik. Ertesi sabah numaralarımızı paylaşmadık, veda öpücüğü vermedik. İkimiz de gecenin ne olduğunu biliyorduk, sadece iyi vakit geçirdik."

Sasha'nın anlattığına göre, hayatının en ateşli gecesiymiş. Onun olaya bu kadar farklı bakması biraz üzücü ama beni şaşırttığını söyleyemem. İsteddiği herkese sahip olabilir. Bunu duymanın beni rahatlatan bir yanı da var... gurur duymadığım çarpık bir şekilde.

Önemli değil. Kiminle yattığı beni ilgilendirmez. "Hiç yattığın biriyle daha fazlasını hissettiğin oldu mu?"

Bu sorular sanki bilmek benim ayrıcalığımmış gibi ağzımdan dökülüp duruyor.

Öyle değil.

Ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Hayır, pek sayılmaz. Aksine, çok fazla bağ kurabileceğim kadınlardan kaçındım. Kariyerime odaklandım. Seks bir çıkış yolu, iyi vakit geçirmek içindi ve yattığım herkes bunu biliyordu. Daha fazlası için asla söz vermedim." Bir omzunu kaldırıyor. "Ama tüm bu partilerden ve yatıp kalkmalardan bıktım. Artık çocuk değilim ve bilmiyorum... belki de sırf seks yapmış olmak için seks yapmak istemiyorum."

Tam olarak nefes almakta zorlanıyorum. Weston Shaw ile seks hakkında açıkça konuşacağımı hiç düşünmemiştim.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben mi?" diye ciyakladım. "Benim için uzun zaman oldu ve sırf seks yapmış olmak için seks yapmayı umursamıyorum."

Gülerken gözleri parlıyor. "Bu doğru mu?"

Yüzüm alev alev yanıyor. "Hayır, muhtemelen değil. Yani, evet. Hayır!" Başımı sallıyorum. "Ugh. Um. Genelde seksle bağ kurmayı sohbet etmekten daha kolay bulurum. Bu muhtemelen seni şaşırtmamıştır. Sohbet etme konusunda pek iyi değilimdir." Elimi kaldırıyorum. "Benim seks yapmamı düşündüğünden değil." Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Gülmemeye çalışarak öksürüyor.

"Bu konuya nasıl girdik?" İnledim.

Parmaklarımı yüzümden çekiyor ve nefesim kesiliyor. Kafamı kaldırdığımda gülümsüyordu ve bir adım daha yaklaşmıştı. Koyu renk saçlarından bir tutam alnına düşmüş ve onu geri taramak istiyorum.

"Kolayca konuşabileceğiniz biri olmak istiyorum... her konuda," diyor. "Açıldığın zaman hoşuma gidiyor." Omzunu kaldırıyor. "Her şeyi bilmek isterim."

İçim ısındı. "Ne bilmek istiyorsun?" "Hayatında iyi arkadaşların var mı?"

Ağzım açılıp kapanıyor. Acaba ona zavallı mı görünüyorum?

"Çok fazla değil. Sasha benim en iyi arkadaşımdı... ve iş yerindeki arkadaşlarım dışında kimseyle vakit geçirmedi. Ara sıra iş dışında patronum Kim ile takılırdım. İyi bir arkadaşımıdır. Artık eski patronum. Sana henüz söylemedim ama Hanson'a geri dönmeyeceğimi ona bildirdim. Yine de ne zaman ihtiyacım olursa onunla çalışabilirim."

"Hiç garsonluk dışında bir şey yapmak istedin mi?" diye soruyor.

Homurdanıyorum. "Elbette. Beni yanlış anlamayın, harika bir işti. Ama iç mimarlık için okula gitmeyi çok isterdim. Ama bu mümkün olmadı."

Beni incelerken sessizdi. Ve sonra, "En son kiminle seks yaptın?"

Gülüyorum. "Bilmek istediğin bu mu?"

Omuz silkiyor. "Seks konuşmasını sen başlattın."

İnledim. "Drew."

Yutkunurken adem elmasını izliyorum. "Drew kim? Bekle..." Gözleri kısıldı. "Cenazeye gelen adam bu mu?"

"Oradaydı, evet."

Bir adım geri atıyor. "Yani, o hala resmin içinde mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, hiç de öyle değil. Ama o bir arkadaş. Birlikte çalıştık."

"Restoranda mı?"

Başımı salladım.

"Onu önemsiyor muydun? Daha fazlası olmasını istedin mi?" Cevap vermemi beklerken yüz ifadesi gerginleşiyor. "Şimdi daha fazlası olsun istiyor musun?"

"Hayır. *Hayır*." Garip bir şekilde gülüyorum. "Ben buna çoktan bir son vermiştim. İlişkimiz bitmişti ve ben bu konuda iyiydim. Ona değer veriyordum ama onu ciddiye almam için herkesle çok fazla flört ediyordu. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama o her şeyden çok bir arkadaştı. Bitirdiğimde üzgün davrandı."

ama bunu gerçekten yutmadım." Gülümsüyorum ve Weston'ın çenesindeki kasların sıkılıp gevşemesini izliyorum.

"Üzgün olduğunu garanti ederim," diyor usulca. Gözleri yüzümde geziniyor ve ağzımın üzerinde oyalanıyor.

Şu anda ne oluyor? Neredeyse beni öpmek istiyor gibi görünüyor... ama hayır, yanlış okuduğuma eminim.

Terlemeye başladım.

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesim titriyor.

"Çünkü sen nadir bulunan türden bir güzelsin, Sadie," diyor. "Seninki gibi gözleri hiç görmedim, menekşe rengi, ışıltılı ve unutulmaz. Ağzın süper modellerin estetik cerrahlarına sahip olmak için para ödedikleri türden." Bana bakıyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor. "Ama aynı zamanda zekisin, kibarsın, alçakgönüllüsün... ve tüm kalbinle seviyorsun. Sana her şeyiyle sarılmamak için deli olmak gerekir."

Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Onun sözlerini sarıp sarmalayıp yanımda taşımak, zor bir gün geçirdiğim her an onları çıkarmak istiyorum.

Ağzım bir karış açık kalıyor ve biz birbirimize bakarken uzaktan saatin tik taklarını duyabiliyorum. Caleb bebek telsizinden bir ses çıkarıyor ve büyü bozuluyor.

Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Gidip onu kontrol edeceğim."

Yutkunuyor ve başını sallamadan önce dudaklarını yalıyor. "Geri kalan eşyalarını buraya getireceğim, böylece bu gece odasında uyuyabilir."

Dünyamı alt üst etmemiş gibi gülümsüyor ve kalbimi de yanına alarak odadan çıkıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TEETERING

WESTON

Bu da neydi böyle?

Tehlikeli bir bölgeye giriyorsun Shaw.

Elimi saçlarımda gezdirip Caleb'in eşyalarını kaldırmaya odaklanmaya çalışıyorum ama Sadie'nin az önce bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum.

Onu öpmeye *bu kadar*

yaklaşmıştım. Ne

düşünüyordum ben?

Birlikte patlayıcı olacağımıza dair bir his var içimde, sonra ne olacak?

Artık bana zar zor güveniyor. İşler kötüye giderse, Caleb'i birlikte büyütme zorunda kalırız ve bunun zaten zor olduğunu mu düşünüyoruz? Duygularımız işin içine girerse on kat daha zor olur.

Birbirimizi tanımaya başladığımız ve aramızdaki duvarların nihayet yıkılmakta olduğunu hissettiğim için mutluyum, ancak tüm bunları mahvetmenin kesin yolu ona doğru bir hamle yapmak olacaktır. Hissettiğim şey her neyse, asla'nın uzak köşelerine yerleştirilmeli ve arkadaş bölgesinde kalmaya devam etmeliyiz.

Yeterince düşünmeden çocuklara mesaj attım.

Hiç doğaçlama Bekar Baba Oyuncuları toplantıları yapıyor muyuz?

HENLEY

Az önce gördüm seni! Neden bugün bir toplantıya ihtiyacın olduğunu söylemedin?

O zaman bunu düşünmüyordum.

PENN

Bekar Baba Oyuncuları, hayati ipuçları ve bilgiler için sürekli bir kaynaktır. En azından ben öyle duydum. Ben şahsen bilmiyorum. Ama 20 dakika içinde orada olabilirim. Spor salonunda işim bitiyor.

RHODES

Ben Penn'leyim. Biz de orada olacağız.

BOWIE

Yarına kadar bekleyemeyecekse çok kötü olmalı.

Kahretsin. Yarın buluşacağımızı unutmuşum. Bekleyebilir. Boş ver. Zaten evde olmaması en iyisi.

HENLEY

Yarına kadar beklemek zorunda kalırsam meraktan öleceğim.

Önemli değil. Unut gitsin. Yarın görüşürüz.

RHODES

Yola çıkıyoruz.

HENLEY

Otuz dakika içinde orada olacağım.

BOWIE

Aynısının
dan.

Hayır, gelme. Sadie burada ve bunu duymasını istemiyorum.

HENLEY

Beni öldürüyorsun.

RHODES

Yarına kadar kendinizi uçurumdan aşağı atmış ve öfkeyi azaltmış olacaksınız ki bu gerçekten berbat bir durum çünkü biraz DRAMA'ya ihtiyacım var. Super Bowl'u kazanmamızın üzerinden gerçekten sadece bir buçuk ay mı geçti? Ölüyorum burada. En azından bize bir ipucu ver, Shaw!

Kıkırdıyorum, daha önceki aciliyetim şimdiden biraz daha kontrol altında hissediyorum. Ama şimdi birkaç dakikada bir mesajlaşıyorlar.

PENN

Onu duş alırken mi gördün?

RHODES

Yok artık. Lanet olsun.
Yaptın mı?

BOWIE

Hayır, onu duş alırken içeri girmedim. Adamın yetmiş milyar tane banyosu var. Neden kız duş alırken onunkine girsin ki?

RHODES

Çünkü o içeride! Duş alıyor!

Onu duş alırken görmedim. Ben skeeze değilim.

RHODES

Ben de değilim ama azdım dostum. Çok uzun zaman oldu. Birinin biraz almasına ihtiyacım var.

PENN

Ben biraz alıyorum. Sen neden almıyorsun? Genelde bana ayak uyduruyorsun. Artık bize gerçekten ihtiyacın yok mu Weston?

RHODES

Neyim var bilmiyorum. Gidip istekli bir beden bulmalıyım. Elle, Bernard'la çok kötü şeyler yaşıyor, ben de onun yanında olmaya çalışıyorum ama sürekli sinirli bir haldeyim. O herife katlanamıyorum.

BOWIE

Hala o adamla birlikte olduğuna inanamıyorum.

RHODES

Güvenin bana. Ben de inanamıyorum. Sonsuza dek en iyi arkadaşım oldu ve tanıdığım en zeki kadın, ama iş Bernard'a gelince, Teksas büyüklüğünde at gözlükleri var.

Hepimiz Rhodes'un en iyi arkadaşı Elle'i seviyoruz ve Rhodes haklı, Bernard bir pislik. Ben şahsen Rhodes ve Elle'in birbirine ait olduğunu düşünüyorum ama Rhodes bu konuda dalga geçmemize bile izin vermiyor. Bu konuyu *hemen* kapatıyor.

HENLEY

O pislği temelli terk etmeli. West, ara onu. Bize şimdi ihtiyacın var, orada olacağız.

Yarın görüşürüz. Kriz şimdilik önlendi. Teşekkürler çocuklar.

Caleb'in odasındaki her şeyi yerleştirdikten sonra son birkaç gündür odamda sakladığım sürprizi getirdim. Rahat ve güzel bir sallanan sandalye, bulmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

Sadie, Caleb'la birlikte odaya girip köşedeki sallanan sandalyeyi gördüğünde nefesi kesilir.

"Bayıldım," diyor. "Bunu satın aldığını bilmiyordum."

"Küçük bir sürpriz oldu. Dene bakalım," diyorum ve ona oturmasını işaret ediyorum.

Oturuyor ve sallandığında sırtıyor. "Çok iyi." Heyecanla gevezelik eden Caleb'e bakıyor. "Odan hakkında ne düşünüyorsun? Sen de sevdin, değil mi?"

Etrafa göz gezdiriyor, her şeyi içine çekiyor.

Resmi görünce sallanmayı bıraktı. O başka bir odadayken evde yakaladığım bir resim. Sasha minik Caleb'i tutuyor ve öpüyor. Sallanan sandalyenin yanına, Caleb'i sallarken görebileceğimiz kadar alçak bir yere astım.

"Mükemmel, Weston. Hayal ettiğimden bile daha iyi."

"Bir beşik aldığımızda olacak." İkimiz de gülüyoruz. "Mağazalar yakında kapanıyor. Yarın kahveden sonra gidip bir tane seçelim mi?"

"Bu harika olur." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Weston, Sasha -" Duraksıyor. "Buna bayılırdı ama aslında bu Sasha'dan çok benim zevkim." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu söylerken neden kötü hissettiğimi bilmiyorum. Burada olsaydı bunu konuşurduk, yani onun arkasından konuşuyor değilim." İç çekiyor ve başını sallıyor. "Hala onun hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum, sanki tatile falan gitmemiş gibi."

"Anlıyorum. Onun hakkında istediğin gibi konuşabilirsin," diyorum. "Onun hakkında bir şeyler duymak hoşuma gidiyor. Caleb'in annesi hakkında her şeyi bilmesini istiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez Sasha'dan bahsederken ağlamıyor. "Duvarlarda karakterler olurdu ve sevimli olurdu, ama ben onlar olmadan her şeyin ne kadar şık görüldüğünü seviyorum. En şirin tavşan yerine," diyerek kitap rafında duran sarkık peluş tavşanı işaret ediyor, "*her yerde* peluş hayvanlar olurdu. O her şeyin abartılı olmasını severdi ve ben de buranın şirin şeylerle kafayı bozmadan hala bir bebek odası olmasını seviyorum."

Gülümsüyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bu yönünü seviyorum. Yine de istersen Sasha için birkaç karakter ekleyebiliriz."

Gülüyor. "Çok tatlısın, ama hayır, sorun değil. Bu çok daha iyi." Sasha ve Caleb'in fotoğrafına bakıyor. "Ve o da hâlâ her şeyin bir parçası."

"İç mimarım Autumn Ledger - sallanan sandalyeyi ve bu evdeki neredeyse her şeyi bulmama yardım eden kişi. O buna abartısız şıklık derdi."

Bana göz kırpmıyor. "Autumn Ledger mı dedin? Zac Ledger'ın karısı gibi mi?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. Onlarla tanıştığımdaya çıldırmıştım. Zac'in her zaman büyük bir hayranıydım. Bana göre NFL'in en iyisi o. Ve çok iyi bir adam. Ailelerimiz arasında garip bir bağ var, daha çok kız kardeşimin ailesi gibi. Zac'in kardeşi Jamison, kayınbiraderim Sutton'ın kız kardeşi Scarlett ile evli."

Parmaklarını hesap yapar gibi yukarı kaldırıyor ve sonra başını sallıyor. "Vay be. Yani Autumn Ledger'ın bu evde olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım ve bana kocaman bir gülümseme verdi.

"Bu inanılmaz. Ona *bayılıyorum*. Sanırım yer aldığı her dergiyi ve her programı gördüm..."

"İç mimarlık için okula gideceğini söylemiştin?"

"Evet. Bu işte iyi olup olmadığımı bilmiyorum ama bu işle ilgileniyorum." "Daireniz güzel dekore edilmiş."

Yüzünü buruşturuyor. "Teşekkür ederim. Bu benim en iyi çabam gibi hissettirmede ama çok az şeyden bir şeyler çıkarabilirim." Gülüyor. "Annem ve Sasha biraz daha," doğru kelimeyi bulmaya çalışırken dudakları bükülüyor, "dağınıklık... benden daha fazla ıvır zıvır. Senin her şey için bir yerin olmasını ve dağınıklık hissi vermeden rahat olmanı seviyorum."

"Teşekkür ederdim ama bunun için Autumn'a teşekkür etmeliyim."

"Eminim sana nelerden hoşlandığını sormuştur ve her şeyi buna göre şekillendirmiştir," diyor. "Yani eminim ki ortaya çıkan sonuçta senin de payın vardır. Ve eğer evinizi bu şekilde tutuyor olsaydınız şimdiye kadar ortalığı dağıttığınızı görecektik kadar uzun süredir buradayım."

"Beni durmadan sorguya çekti, nelerden hoşlandığımı bulmaya çalıştı. Ve yaptığı her şeyi o kadar çok sevdim ki berbat etmek istemedim." Ona gülümsüyorum ve Caleb'den korkunç sesler çıkınca ikimiz de gülüyoruz.

Burnunu kıvrarak onu kaldırıyor.

"Sanırım yeni alt değiştirme masanı denemenin zamanı geldi, ufaklık," diyor.

Ufaklığın yarattığı dağınıklıkla uğraşmak ikimizin de zamanını alıyor ve işimiz bittiğinde aşağı inip buzdolabını yağmalıyoruz. Bugün aramızda farklı bir hava var, gerçekten de birlikte pikniğe gittiğimizden beri. Sanırım ona nadir bulunan türden bir güzel olduğunu söylediğimde elimi çok fazla gösterdim, ama söylediklerimin arkasındayım. Sadie'nin düşük özgüvenle mücadele ettiği izlenimini edindim ya da belki de öyle değildir, belki de şimdiye kadar benim yanımda rahat değildi.

Artık birbirimizle daha rahat konuştuğumuz için onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü hiç bu kadar bağlandığımı hatırlamıyorum.

Kendime içinde bulunduğumuz durumun böyle olduğunu söyleyip duruyorum. Aynı evde yaşıyoruz.

Caleb'i birlikte büyütmek.

Kız kardeşini kaybettikten sonra savunmasız bir durumda.

Bilmediğim bir oğlum olduğunu öğrendiğim için savunmasız bir durumdayım... Tüm bunlar *dikkatli ilerlemeye* işaret ediyor!

Ama onunla konuşmak çok iyi hissettiriyor. Ondan edindiğim her yeni bilgi paha biçilemez.

Caleb masanın yanındaki salıncakta mutlu bir şekilde cıvıldıyor.

"Geçen gün havuz evini görmeye gittim," diyor sandviçinden bir ısırık almadan önce. "Umarım sorun olmaz. Dışarı da çok güzel."

"Elbette, sorun değil. Buranın senin de evin olduğunu hissetmeni istiyorum. Biliyorsun, bir daha asla dairene dönmek zorunda değilsin."

Tabağına bakıyor. "Teşekkür ederim. Burada olmak yardımcı oldu ama buranın evim gibi hissettirmesi zaman alacak. Caleb'la birlikte olduğum için minnettarım." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra bakışlarını hızla kaçırıyor. "Burada olduğuma inanmakta hâlâ zorlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Ve bunun için çok suçluluk duyuyorum."

"Suçluluk, neden?"

Sandviçini yere bırakıyor ve kırıntıların tozunu alıyor. Birden çok uzakta görünüyor, dışarıya bakarken gözleri uzaklara dalıyor.

"Ben olmalıydım," diyor usulca. "Giden ben olmalıydım, Sasha değil. O daha iyi bir hayatı hak ediyordu ve Caleb de annesini tanımayı hak ediyordu. Bu konu hakkında hiç konuşmadım ama... o sabah Caleb'e benim bakmam gerekiyordu. Sasha'yı rahatlatmak dışında özel bir sebebi yoktu. Ama bir gece önce işten eve çok geç geldim ve uyuyakalmışım. Beni neden uyandırmadığını ya da en başta neden gittiğini bilmiyorum. Nadiren bir yere giderdi. Kötü havada araba kullanmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden o gün buzlu havada neden dışarı çıktığı daha da kafa karıştırıcı."

Gözlerini kırıştırıyor ve yüzünden bir damla yaş süzülüyor.

"Henüz tüm eşyalarını gözden geçiremedim. Annemle babamın evdeki bazı eşyaları gözden geçirmesine yardım ettim ama ona ait özel olan her şeyi saklamak ve büyüdüğünde Caleb'e vermek istiyorum. Onu hatırlamasına imkan yok ama onun da onunla ilgili her şeyi bilmesini, hayatında hala onun varlığını hissetmesini istiyorum. Anlıyor musun?" Yere bakıyor ve daha fazla gözyaşı döküyor. "Bu ev bir rüya. Caleb isteyebileceği her şeye sahip. Ama asla buraya ait olamayacakmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Kız kardeşime ait olması gereken yeri alıyorum."

Uzanıp elini tutuyorum. Elim küçük ama avuçlarımız birbirine değdiği anda içimde bir farkındalık oluşuyor. Sadie bana bakıyor. O da hissediyor mu?

"Sasha'nın gitmesi hiçbir zaman mantıklı gelmeyecek," diyorum. "Ama bu senin buraya ait olmadığın anlamına gelmiyor. Bu sadece senin doldurabileceğin bir boşluk."

Caleb'ın hayatında, benim hayatımda, bu evde. Caleb ile Sasha hakkında konuşacağız, size söz veriyorum. Onu tanıyacak ve onu ne kadar çok sevdiğini bilecek."

Gözlerime bakması için eğiliyorum ve o da hafifçe başını sallıyor.

"Ben *her şeyin bir nedeni olduğunu* söyleyen insanlardan değilim, çünkü bu benim için neden bu kadar çok insanın acı çektiğini merak etmek için çok çelişkili bir durum. Neden çocukların ve iyi insanların başına korkunç, affedilemez şeyler geliyor? Her şeyin bir nedeni olması, dışarıda bir yerlerde bazı insanların hayatlarını *en kötü* hale getirmek için ipleri elinde tutan daha yüce bir güç varmış gibi görünmesine neden olur." Boğazımı temizliyorum, yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördükçe boğazımda bir yumru oluşuyor. "Ama ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, trajedilerden iyi şeyler çıkabileceğini düşünüyorum. Sasha ölmemeliydi ve aynı derecede doğru... ölmediğin için kendini suçlu hissetmemelisin."

Bir an bana bakıyor ve sonra yüzü çöküyor. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ben de sandalyesinin önünde diz çökene kadar hareket ediyorum. Saçlarını geriye doğru itiyorum ve sonra onu kendime doğru çekiyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve kollarımla onu sarıyorum.

Bir süre sonra sessizleşiyor ve ben onu tutmaya devam ediyorum. Arada bir derin, titreyen bir nefes alıyor ama geri çekilmiyor.

Sonunda ayrıldığımızda, uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için bacaklarım kaskatı kesilmişti. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim Weston," diyor usulca. "Cenazede insanlar bunu söyleyip durdular -her şeyin bir nedeni vardır- ve bu beni çok kızdırdı. Daha önce kimsenin senin söylediğin şeyi söylediğini duyduğumu sanmıyorum ve bu" -sesi titriyor ve derin bir nefes daha alıyor- "gerçekten yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

Saçlarını gözlerinden geriye doğru itiyorum ve birkaç uzun saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Sonunda ayağa kalkıyorum ve ondan uzaklaşıyorum çünkü onu öpme dürtüsü çok güçlü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HEP AKLIMDA

SADIE

Yatmadan önce duş alıyorum, zihnim Weston'la olan son etkileşimlerimi tekrarlıyor. Beni öpebileceğini düşündüğüm birkaç an oldu. Bu tamamen benim hayal gücüm olabilir... Aslında öyle olduğuna eminim. Muhtemelen bunu sadece ben istiyorum.

Onu tam olarak ne zaman farklı görmeye başladım?

Ona kızgın kalmak ne zaman imkansız hale geldi?

Caleb'e ve bana bu kadar iyi davranırken ona karşı olumsuz duygular beslemek için bile derinlere inmem gerekiyor.

Kız kardeşimle yattığı için herhangi bir şey hissetmem hâlâ yanlış.

Ama devam eden bir şey değildi. Bir ilişkileri yoktu.

İstedığınız kadar küçümseyin, ama Sasha'nın onun hakkında bunları düşündüğünüzü bilse ne kadar incineceğini biliyorsunuz.

Mesele de bu ya, Sasha hayatta olsaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Weston Shaw'a takıntılıydı ama aynı zamanda Timothée Chalamet, Robert Pattinson ve Ryan Reynolds gibi isimlere de takıntılıydı. Weston diğer takıntılarına göre biraz daha ulaşılabilirdi.

Onun bebeğine hamile kaldığında, onun kapısında kamp kurup kendisine ve bebeğine bakmasını talep etmemesi beni şok etti. Bunu yapmaması onun karakterine aykırıydı. İstedğini elde etmiş gibi görünüyordu; Weston'la ve onun bebeğiyle zaman geçirdi ve sonra Caleb'i ondan uzaklaştırabilecek yanlış bir hareket yapmaktan korktu.

Weston'ı şimdi tanıdığım kadarıyla, Caleb'i ondan almayacağını biliyorum, ama kız kardeşim bunu bilmiyordu.

Weston ve Sasha'nın birbirleri için ne olduklarına ya da ileride ne olabileceklerine bakılmaksızın... birlikte bir çocukları var.

Weston'ın hayatında Caleb'in bakıcısı olmanın ötesinde bir yerim yok.

Dalgın bir şekilde saçımı ve vücudumu yıkıyorum ve yatağa girmeden önce Caleb bir kez daha uyanırsa diye hızlanıyorum. Çarşafların ne kadar yumuşak olduğunu hissedince iç geçirerek yorganın altına giriyorum. Saten atletim ve şortum sıcak duştan sonra tenimde cennet gibi hissettiriyor ve yumuşak çarşaflar da işin tuzu biberi oluyor. Gözlerim kapanıyor ve aklım bir kez daha Weston'ın kollarının beni sarmasının nasıl bir his olduğuna gidiyor.

Caleb ağlamaya başlıyor ve ben de Weston'dan önce ona ulaşabilmeyi umarak ayağa fırlıyorum. Weston'ın son bir aydır geceleri onunla ne kadar çok kalktığını düşündükçe kendimi kötü hissediyorum. Kapısına varmadan önce Caleb sessizleşiyor ve ben dikkatlice kapıyı aralıyorum, Weston'ın çıplak göğüslü ve -bunlar *boxer külot mu?!-* sallanan sandalyede Caleb'i salladığını gördüğümde nefesim kesiliyor.

Jacob Collier'in "Little Blue" şarkısını söylüyor ve o kadar dokunaklı ve güzel ki, sanki ben de transa geçmişim gibi onlara bakıyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve şarkı söylemeye bir saniyeliğine ara veriyor, gözleri yavaşça beni tepeden tırnağa süzüyor. Bakışları altında meme uçlarım titriyor ve

Gözleri vücudumun geri kalanında gezinmeden önce oraya takılıyor. Bornozsuz geldiğim için üzerimde neredeyse hiçbir şey yok... ama o da öyle.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamıyorum. Caleb'i beşiğine yatırdığında.... bana doğru yaklaşırken gözleri yırtıcı bir şekilde yaklaştığında... Gözlerimi ayıramıyorum. Geniş omuzlarının ve kaslı kollarının beni tutarken nasıl hissettirdiğini biliyorum ama onları görmek başka bir seviyede. Göğsü muhteşem ve V'ye doğru uzanan sekiz paket ağzımı sulandırıyor. Gözlerim aşağıya iniyor ve web sitelerindeki şişkinlik görüntüleri bu adaleti sağlamadı. Tüm bunlar bir gece lambası aracılığıyla görülüyor, ancak gözlerimin önünde büyüdüğünü görmem için yeterince parlak.

Bir santim yakınımda durdu. Sertçe yutkunuyorum ve yukarı bakıyorum. Eğildiğinde nefesi tenimde geziniyor ve tepe noktalarım göğsüne değiyor.

"İyi görünüyorsun, Chapman."

Yanımdan geçip gidiyor ve odama gittiğimde yorganın altına girerken titriyorum. Bunun bir anlamı yoktu, değil mi? Beni istediği anlamına gelmeden bana iltifat edebilir. Gerçi bu beni gördüğünde sertleşmesini açıklamıyor. Ama muhtemelen bir süredir seks yapmadığı içindir. Caleb ve ben taşındığımızdan beri zamanı olmadı.

Bana doğru yaklaşırken nasıl görüldüğünü, iyi görüldüğümü fısıldarken nefesinin kulağımda nasıl hissettirdiğini düşünmemek için kendimi zorluyorum. Titriyorum ve sonunda Weston Shaw'la yaptığım her türlü cinsel içerikli aktiviteyi hayal ederek uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi günle yüzleşmek için şaşırtıcı derecede hazır hissediyorum. Uzun zamandır sahip olmadığım bir enerjiyle yataktan fırlıyorum ve hâlâ mışıl mışıl uyuyan Caleb'i kontrol ettikten sonra Weston'ın en sevdiği kafeye gitmek için hazırlanıyorum. En son vardiyada çalıştığımdan beri göz kalemi ya da biraz rimel ve dudak parlaticısından başka bir şey sürmedim ve bu iyi hissettiriyor.

Eğer işe yararsa, kafeden sonra eve gidip daha fazla kıyafet alabilirim. Getirdiklerimden fazla kıyafetim yok ama Sasha'nın kıyafetlerinden bazılarını alıp, onunkilerden kalan her şeyi buraya getireceğim. Her nasılsa bu, sadece onun eksik olduğu yerleri görebildiğim dairede yapmaya çalışmaktan daha kolay geliyor.

Odamdan çıktığımda Caleb beşiğinde mırıldanıyor ve ona ulaştığımda bana gülümsemesi kalbimi dolduruyor.

"Çok tatlısın," diyorum ona.

Gülümsemesi genişliyor ve gevezeliğe başlıyor ki bu yeni bir şey. Weston'ın bunu duyabilmesini dileyerek gülmekten kırıyorum.

"Konuşmaya mı çalışıyorsun?" Eğilip boynunu hafifçe gıdıklıyorum ve o da gülüyor. "Hayatında olduğum için çok şanslıyım," diye fısıldıyorum onu kucağıma alırken. "Seni çok seviyorum."

Altını değiştiriyorum ve ılık bir bezle yıkıyorum. Bu gece yatmadan önce banyo yaptıracağım ama ılık bezi çok seviyor, o yüzden sabahları hep bunu yapıyorum. Weston'ın da artık bunu yaptığını fark ettim ve bu düşünce beni gülümsetiyor. O iyi bir baba. İkimiz de bu konuda kısa sürede daha iyi hale geldik. Ateşle imtihanın yapabildikleri inanılmaz, ama hala bir profesyonel gibi hissetmiyorum ve hissedeceğimden de şüpheliyim.

Hava durumunu kontrol ettikten sonra, beyzbol formasına benzeyen uzun kollu gri ve beyaz bir tulum seçiyorum. Üzerinde C harfi var. Sasha bunu bebek partisinde almıştı ve Weston'ın Caleb üzerinde en sevdiği kıyafetlerden biriydi. Ama giymeye çalıştığımda çok küçük geliyor.

Beni ağlatan başka bir şey daha. Kendimi toparlamak için gerçekten çok uğraşıyorum ama Caleb'i kucağıma alıp dolabında daha büyük beden bir şey ararken birkaç damla gözyaşı döküyorum.

"Günaydın," diyor

Weston. Dönüyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor.

Burnumu kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bugünlerde her şey beni ağlatıyor sanırım. Caleb en sevdiğimiz kıyafeti çoktan aştı." Tulumu gösteriyorum ve Weston kaşlarını çatıyor.

"Ah, o değil. Çok mu hızlı büyüyorsun, ufaklık?" Caleb'in kolunu okşamak için uzanıyor ve Caleb, Weston'ı görünce kollarını çılgınca sallayarak kıpırdanıyor.

Gülüyorum ve onu Weston'a veriyorum, o da hemen Caleb'in boynuna ahududularla dalıyor. Caleb kıkırdıyor ve ikimiz de gülmekten kırılarıyoruz. Bir kıyafete karar veriyorum ve Weston onu alt değiştirme masasına yerleştiriyor, ben onu giydirirken Caleb'e surat yapıyor.

"Bunun ona şimdiden uyduğuna inanamıyorum. Bunu o doğmadan önce almıştım ve onu gördüğümde giymesi sonsuza kadar sürecekti gibi geldi," diyorum.

"Gerçekten çok şirin. Sanırım yeni favorim bu. İyi bir zevkin var Chapman." Caleb saçmalamaya başlayınca gülüyor. "Ne diyorsun sen?"

Ne?" Bana bakıyor, hâlâ gülüyor ve o kadar güzel görünüyor ki nefesim birkaç saniyeliğine kesiliyor. "Bunu duyuyor musun?"

Gülüyorum. "Onu duyacağını umuyordum. Sen gelmeden önce de yapıyordu."

Weston, Caleb'e gülümseyerek, "Oğlumuz konuşmaya çalışıyor, evet, öyle," diye şarkı söylüyor ve kalbim yere fırlamadan önce içimde çırpınıyor.

Bizim oğlan.

Sevinç, acı, coşku ve suçluluk gibi bir dizi duygu devreye girer. Her zaman suçluluk.

Weston'ın bunu söylerken kötü bir şey kastetmediğini biliyorum. Yeğenim benim oğlum, ama onun da annesi olduğumu hissetmemek giderek zorlaşıyor ve bununla ne yapacağımı bilemiyorum.

Duygularımı maskeliyorum ve yüzümde bir gülümseme tutturuyorum, eğer birazcık bile düşmesine izin veririm, günün geri kalanında parçalanacağımı biliyorum.

İlk kez, rollerimiz tersine dönseydi Sasha'nın beni kaybetmekle nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.

Muhtemelen acısını her gece parti yaparak gizlerdi. Her şey için başvurduğu yol buydu. Morali bozuksa, parti. Mutluysa, parti. Eğer biriyle yatmak istiyorsa, parti. Bedava içki ve yemeğe ihtiyacı varsa, parti.

Her zaman birbirimizin zıttıydık. O kendinden emin ve her odanın neşesi iken, ben utangaç ve beceriksizdim, onunla bire bir zaman geçirmeyi tercih ederdim. Onun bir sürü arkadaşı vardı ama benim sadece ona ihtiyacım vardı. Çalışmaya başladığımda ve yeni arkadaşlar edindiğimde beni kıskanırdı ama arkadaşlarıyla günlerce ortadan kaybolur ve neden nerede olduğunu bilmek istediğimi anlamazdı. Ben daha büyüktüm ama bekaretini ilk o kaybetmişti. Asla bir yabancıyla tanışmadı ve insanları her şeye ikna edebilirdi. Benim ise birine ısınmam biraz zaman alırdı ve eğer birini bir şeyden vazgeçirmeye çalışırsam, bunu mutlaka yapardı. O karizmatik, çekici ve güzeldi, bense akıllı ve pratik biriydim.

Belki de bir kereliğine Sasha'nın kitabından bir sayfa alıp onun doğru fikirde olup olmadığını görmeliyim. Parti yapacak kadar ileri gitmeme gerek yok ama biraz eğlenmeye çalışmaktan zarar gelmez.

"Nereye gittin?" Weston gözlerime bakmak için hafifçe eğilerek soruyor. "Bu arada çok hoş görünüyorsun." Gülümsüyor ve ağzım kuruyor.

"Teşekkür ederim. Ben, uh... Ben sadece biraz evden çıkmanın iyi olacağını düşünüyordum."

"Ahh. Benimle gelmene çok sevindim. Clara'yla tanışacaksın. Birbirinizi seveceğinizi şimdiden biliyorum."

Doğru. Clara. Onu neredeyse unutmuştum.

Luminary'ye gitmeden önce Caleb'in karnını doyurup altını tekrar değiştiriyoruz ve vaktinde kalkmış olmamıza rağmen yine de yirmi dakika gecikiyoruz.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KİLER

WESTON

Vardığımızda Luminary Coffeehouse'da uğultu vardı. Clara'yı gördüğümde el sallıyorum ve o da tezgâhın etrafından bize doğru koşuyor. Bize ulaştığında gözleri parlıyor. Gözleri sadece Caleb'i görüyor.

"Bu adamla tanışmak için ölüyordum," diyor. "Şimdiye kadar beni görmeye gelmediğine inanamıyorum!" Ona bakıyor ve elini kalbine götürerek başını sallıyor. "O çok mükemmel. Onu unutamıyorum." Koluma vuruyor. "Onu kaçırmak istemiyorum! Clara Teyzesini tanıması gerekiyor, evet, gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Üzgünüm, Clara. Eve yakın kalıyorduk, alışmaya çalışıyorduk... bir bebeğe bakmanın getirdiği her şeye..."

Sadie'ye bakıyorum ve yüzünde tuhaf bir ifade var. Dirseğimle onu dürtüyorum.

"İyi misin?"

Dalgınca başını sallıyor ve Clara'ya gülümsüyor. "Sen Clara mısın? Merhaba," diyor gülümseyerek. "Ben Sadie, Caleb'in teyzesiyim."

Tanrım, o gülümsediğinde tüm dünya daha parlak görünüyor. Kör edici ve göğsümü garip hissettiriyor. Kaşlarımı çatarak göğsümdeki ağrıyı gidermeye çalışıyorum.

"Merhaba Sadie. Lane'den senin hakkında her şeyi duydum. Biz kankayız -insanlar hâlâ böyle mi diyor?" O gülüyor, Sadie kıkırdıyor, çok mutlu görünüyor ve ben sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi ona bakıyorum.

Ben
değilim.
Belli
oluyor.

Dün gece o kısa şortu ve daracık atletle her santimini gördüm ve bunun sonuçlarıyla başa çıkmak için duşta iki seans geçirdim, ama lanet olsun, burada neler oluyor?

Çok çekici ve bu durumdan tamamen habersiz. Zeki ve anlayışlı ve yaptığı her şeyde sessizce parlıyor; Caleb'le ilgilenirken, iç tasarım hakkında konuşurken ya da kız kardeşiyle paylaştığı dairedaki eşyalarını toplarken. Yas tutması bile metanetle ve zarifçe.

Fark ettiğinden çok daha büyük bir kişiliği var.

Eğer oyuncu yönlerimden kurtulmaya çalışmıyor olsaydım, bu düşüncelerimi köreltmek için dışarı çıkıp birileriyle yatardım ama işe yaramazdı. Bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyor ama bu saçmalık. Bir ilişki düşünmüyoruz ki. Oraya gidemeyiz ve eminim o da istemezdi zaten.

Ama onu düşünmeden edemiyorum.

Sadie Chapman derimin altında.

Bir süredir bunu inkar ediyorum ama hiçbir yere gitmiyor. Gittikçe daha da yoğunlaşıyor.

"Ne sipariş etmek istersin diye bakmaya geldim, Sadie." Eğiliyor ve sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak sesle konuşuyor. "Çocuklar gelmeye başladığından beri işlerde patlama yaşanıyor. İki yeni çalışan işe aldım."

İşaret ediyor ve espresso makinesinin yanındaki pembe saçlı baristaya ve kasadaki uzun boylu, sırık gibi adama bakıyoruz. Kolumu tutuyor ve onu

takip etmemi beklediğini anlıyorum. Başını eğdiğinde bunu kanıtlıyor.

Son buluştuğumuz odaya doğru. Hızlı hızlı yürümeye başlıyoruz, ona yetişmeye ve onu duymaya çalışıyoruz. Konuşmayı bırakmadı.

"Sırada beklemenizi istemedim çünkü insanlar imza istemeye başlayacak ve sonra buradan asla çıkamayacaksınız." Şifreyi giriyor ve içeri giriyor, kapıyı sıkışabileceğimiz kadar açıyor ve hızla kapatıyor. Başını kapıya yasladı ve nefes verdi.

"Vay canına," diyor. "Bu koşuşturmaya alışabileceğimden emin değilim. Hayatım boyunca Silver Hills'te yaşadım ve burası hep sessizdi. Ben böyle seviyorum." Gülüyor ve bize eğlenerek bakan adamları işaret ediyor.

Penn sırtarak, "Jeepers," diyor. "Bunu sevdim. Kullanmamın sakıncası var mı, Clara?"

Gülerken omuzları titriyor. "Benim gibi antik bir ses çıkarmak istiyorsan, devam et," diyor.

Sadie gülümsüyor ve Rhodes'un küçük oğlu Levi'ye el sallıyor. "Merhaba, ben Sadie," diyor.

Ağızına bir Cheerio koymadan önce sırtıyor ve el sallıyor.

"Çok sevimli Rhodes," diyor Sadie.

Rhodes sırtıyor ve Levi'nin kıvrıkcık saçlarını karıştırıyor. "Ve t-r-o-u-b-l-e." Gülüyoruz. Elimi uzattım ve Levi bana beşlik çaktı.

"Tıpkı baban gibisin, değil mi dostum?" diye takılıyorum.

"Baba!" Levi bağırıyor, yumruğuyla ağzına tıktığı bir avuç Cheerios'u tutuyor.

Henley ayağa kalktı ve bebeği almak için ellerini uzattı. Onu uzattım ve Henley beni güldürmeyi asla başaramayan o yüksek bebek sesiyle onunla konuşmaya başladı.

"Yeterince uzun süre ebeveynlik yapmadım mı bilmiyorum ama küçük adamlarla konuşurken sesimin bebek gibi çıkmaya başladığı bir nokta olacak mı?" Dedim.

Henley gözlerini bana diyor ve ağzı seğiriyor.

Sadie homurdanıyor. "Arada sırada sen de yapıyorsun." "Evet, yapıyorsun!" derken sesi falsettoya dönüşüyor.

Kahkahaların gürültülü sesi küçük odada yankılanıyor. Rhodes o kadar çok gülüyor ki gözlerini siliyor.

Sadie'yi işaret etti ve bana baktı. "Numaran onda var Shaw."

Sırtarak gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Sesim hâlâ siz aptallar gibi çıkmıyor."

Buna da gülüyorlar.

"Evet, doğru," diyor Bowie.

"Sadece bekleyin. Hiç yapmayacağınızı düşündüğünüz her türlü şeyi yapıyor olacaksınız" diyor Henley.

"Bebek muhabbeti, Peppa Pig, bezini ne kadar hızlı değiştirebileceğin konusunda kendinle yarışmak..." Rhodes parmaklarıyla işaretliyor.

Bowie, "Sanırım en hızlı sürem otuz saniyeydi," diyor.

Rhodes hakarete uğramış gibi başını geriye atar. "Ama ondan sonra temiz miydi? Ne kadar hızlı olduğunu ve hala izler bıraktığını konuşmuyoruz."

Bowie gücenmiş görünüyor. "Tabii ki hayır. Beni ne sanıyorsun? Bir acemi mi?" Rhodes kaşlarını kaldırır ve başını sallar. "Çok kötü Levi's potty-eğitimi. Senin zamanını geçmek için çalışmalıyım."

Henley Caleb'i zıplatır ve yüzünü buruşturur. "Burada üzerinde pratik yapabileceğin bir bebeğimiz var."

"Gidip üstünü değiştireyim," diyor Sadie. "Zaten burada kalmaya niyetim yoktu. Sadece merhaba demek istedim."

Herkes aynı anda konuşmaya başlar ve onu kalmaya ikna etmeye çalışır.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, kuralları Penn'den bile daha fazla çiğnemiş olurum." Herkes gülerken o sırtıyor.

"Her zamankinden ister misin, Weston?" Clara sorar. "Evet, lütfen."

"Peki ya sen Sadie? Sen nelerden hoşlanırsın?" diye sorar.

"Oraya geleceğim ve spesiyelerini göreceğim. Karıştırmayı severim."

Clara, "Tam gönlüme göre bir kız," diyor. "Gel, sana en sevdiklerimi göstereyim."

Sadie, Caleb'in bez çantası olarak kullandığımız sırt çantasını alıyor ve Caleb'e uzanıyor. Caleb ona doğru gidiyor, ayaklarını tekmeliyor ve sakızlı gülümsemesi o kadar büyük ki tüm çocuklar onun ne kadar sevimli olduğundan bahsediyor.

Elini kaldırıp el sallıyor, gözleri üzerimde. "İyi eğlenceler çocuklar." "Gerçekten gitmek zorunda değilsin," diyorum ona nefesimin altında.

"Her şey yolunda Shaw" derken gözlerinin içi gülüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve kapıdan çıkana kadar onu izliyorum.

"Vay anasını, dostum," diyor Rhodes, gözleri kocaman. "Bazı

titreşimler hissediyorum..."

"Hadi canım," diyor Penn. "Siz-"

"Hayır," diye araya giriyorum. Elimi kaldırıyorum ve aceleyle sandalyeye gidip içine çöküyorum. "Bunu yüksek sesle söyleme bile."

"Neyi yüksek sesle söylemeyeyim?" Penn kaşlarını çatar. "Ağzından çıkmak üzere olan şeyi mi?"

"Siz takılıyor musunuz?" Penn başını eğerek söylüyor. Homurdanıyorum ve hemen orada kesmesini işaret ediyorum. "Bunu neden söyleyemiyorum?" diye soruyor.

"Çünkü bunu evrene açıklamak bile istemiyorum. Bu gerçekleşemez. Bunu düşünemem. Sadece hayır." Dirseklerimi masaya koyuyorum ve iki elimle saçlarımı çekiştiriyorum.

Rhodes, "Bunu düşündüğünüz çok açık," diyor. "Peki bu neden gerçekleşmesin?"

"Çünkü Caleb'i birlikte büyötmeye çalışıyoruz ve işler kötüye giderse bu çok kötü olur."

Henley, "İşlerin kötüye gitmesi harika bir şey değil ama hepimiz ebeveyn olduğunuzda ve sevgilinizle ilişkiniz kötüye gittiğinde neler olduğunu gösteren örnekleriz," diyor. "Adriane hariç," diyerek Bowie'ye özür dileyen bir bakış atıyor, "hepimiz eski sevgililerimizle birlikte ebeveynlik yapmayı başardık. Kolay değil ama barışçıl bir şekilde halledilebilir. Sadie'yle işler yolunda gitmezse, Caleb'i zaten yaptığınız gibi ilk sıraya koyarsınız."

"İyi dedin, Hen." Rhodes onu işaret ederek söylüyor. O da bana bakıyor. "Her ilişki bir risktir. Ve evet, birlikte çocuk büyöttüğünüzde daha karmaşık bir hal alır ama bu, eğer duygularınız varsa denemeyeceğiniz anlamına gelmez."

"Muhtemelen sadece geçici bir çekim... ama ben bu duyguya alışık değilim. Beni bilirsiniz, sırf Mustang'lerde oynadığım için benimle birlikte olmak isteyen pek çok kızla yattım. Bu çekim uzun sürmüyor. Onunla henüz yatmadığım için mi? Eğer onunla yatarsam ve duygularım aynı olmazsa bu ne kadar kötü olurdu?" Başımı eğiyorum. "Kız kardeşiyle yattığım için zaten benimle oraya gideceğini sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Bir saniyeliğine sessizlik oldu.

"Batı," diyor Bowie, sesi alçak.

Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Onu tanımaya çalışın. Eğer bu hisler büyörsen ve onun da aynı şeyleri hissettiğini düşünüyorsanız, onlara bir şans verin. Vermezsen pişman olursun. Adriane beni kırdı

Ama onunla geçirdiğim güzel zamanlardan pişmanlık duymuyorum. Sanırım hepimiz eski sevgililerimiz için bunu söyleriz... Rhodes için bile."

Rhodes homurdanıyor. "Evet. Haklısın dostum. Carrie beni her ne kadar çıldırtsa da, bana hayatımın en güzel hediyesini verdi. Bundan pişmanlık duyamam."

Penn, "Ve kız kardeşiyle bir ilişki içinde değildin," diyor. "Sadece bir bebek yaptık," diye homurdanıyorum.

"O hayattayken hiç görmediğiniz bir şey. Kız kardeş bir faktör değil," diyor Penn.

"Bu onun için bir faktör olabilir ve eğer öyleyse bunu anlarım," diyorum.

"O köprüye geldiğinizde geçin," diyor Bowie. "Şimdilik, bu çekim için acı çekmeyin. Onu tanıyın ve hissettiğiniz şeyin bu olup olmadığını görün... eğer bu çekimin ötesine geçiyorsa. Bir kızın etrafında bunu bilecek kadar uzun süre kalmadın."

Elimi yüzümde gezdirip tekrar inliyorum ama o haklı. Otuzlu yaşlarımın ortalarında, kariyerimin tadını bir süre çıkardıktan sonra bir ilişki düşüneceğimi hayal etmişim ve durulmaya hazırdım. Yaşadığım etkileşimler, daha fazlasını hissetmeyi beklemediğim kadınlarla oldu - lisede sadece iyi vakit geçirmek için gelen kızlar ve o zamandan beri forma peşinde koşanlar. Şimdi düşündüğümde biraz iğrenç geliyor ama her zaman bunun tek seferlik bir şey olduğunu bilerek girdikleri için kimseye zarar vermediğini düşündüm.

Bir yabancıyı hamile bırakmak bu teoriyi suya düşürür.

"Bowie'nin dediği gibi," diyor Henley bize gülümseyerek. "Bu sağlam bir tavsiye." Gülüyor ve başını sallıyor. "Yine de söylemeliyim ki, sizi bu halde görmek çok eğlenceli."

Diğerleri gülüyor ve aynı fikirde olduklarını söylüyorlar. Piçler.

"Onu daha yakından tanımayı kabul ediyorum ama bunu," elimi vücudumda gezdiriyorum, "bu her neyse çok derinlere gömeceğim ve bir daha dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim. Bunu konuşmama izin verdiğin için teşekkürler. Yardımcı oldu." Titrek bir nefes verdim.

Hepsi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Kahretsin. Söylediklerimizin tek kelimesini bile duymadın." Rhodes kaşlarını çattı.

"Seni duydum. Ben sadece... Nasıl baba olunacağını öğrenmekle meşgulüm. Bir ilişki içinde olmayı da öğrenebileceğimi sanmıyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

DIŞARIDA BİR GÜN

SADIE

Clara'ya bayılıyorum.

Weston'ın annesi yaşında olduğunu ve seksi bir genç kız olmadığını öğrendiğimde hissettiğim coşkuyu zapt etmek çok zordu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum.

Caleb'in altını değiştirdikten sonra Clara bana bir kupa uzattı. "Al bakalım tatlım. Bu bir Solar Latte. İçinde lavanta olduğunu söylediğimde neşelendiğini gördüm." "Deneyeceğim için heyecanlıyım. Çok teşekkür ederim." Kupayı aldım ve üfledim.

bir yudum almadan önce. Gözlerimi kapatıyorum ve mırıldanıyorum. "Bu inanılmaz."

Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyor ve arkamda biri gözüne ilişince parlıyor.

"Bugün geleceğini bilmiyordum," diyor.

Dönüyorum ve Weston'ın annesi Lane'i görüyorum. Caleb ve beni gördüğünde ağzı mutlu bir gülümsemeye dönüşüyor. Clara'ya sarılıyor, sonra omzumu sıkıyor ve Caleb'e merhaba demek için eğiliyor.

"Gördüğün en şirin şey değil mi?" diyor.

"Gerçekten de öyle," diyor Clara. "Bana söylemiştin, ama ben onun gerçekten *bu kadar* sevimli."

Lane keyifle güler ve eşarbını çıkarır. "Clara'ya sürpriz yapmak istedim ama onun yerine şaşırın ben oldum."

Sırt çantasını taşıyorum ve sandalyeye dokunuyorum. "Bize katıl." Bana sırtırken başını eğiyor. "Çok isterim."

Caleb'i tutması için ona uzatıyorum ve o da heyecanla başını sallıyor. Onunla birlikte yerine doğru ilerlerken bir tartışma sesi duyuyorum ve dönüp yakındaki bir masada oturan iki yaşlı adamı görüyorum.

"Her zamankinden daha iyi, Marv," diyor biri.

"Hayır, değil. Futbol eskiden olduğu gibi değil," diyor Marv olduğunu tahmin ettiğim adam. "Eskiden basitti. Haklı olduğumu biliyorsun Walter. Maç izlemeye gider, sosisli sandviç yer ve bira içerdik... uygun bir saatte eve dönerdik. Şimdi ise binlerce insan göğüslerini boyuyor ve kafalarına o aptal şeyleri takıyor. Oyuncular gol attıklarında sanki oyunun asıl amacı bu değilmiş gibi o tuhaf danslarını yapıyorlar."

"Haklısın, haklısın," diyor Walter. "Gerçekten de aptala benziyorlar. Ve oradan çıkmanın bu kadar uzun sürmesine dayanamıyorum. Evde izlemeyi tercih ederim."

Marv kabul ettiğini söyler.

Homurdanıyorum ve Marv bana bakıp gözlerini üzerime dikince hızla dönüyorum.

Lane bana göz kırptıyor ve "Hey, Marv ve Walter, bu sabah sizi görmek güzeldi" diyor.

İkisi de homurdanarak selam veriyor ve kötü bir şey yutmuş gibi görünüyorlar. "Burası neden bu kadar kalabalık Clara?" Walter kaşlarını çatıyor.

Clara bir omzunu kaldırıp sırtıyor. "Silver Hills'in iyi insanları kahvemi seviyor sanırım."

"O zaman neden yarısını tanımiyorum?" Marv diyor ki.

"Hadi ama, şehirde yeni insanlar görmek güzel, değil mi?" Clara öyle diyor. Gülüyor ve elini Lane'in omzuna koyuyor. "Birazdan sana kahve getireceğim."

"Sağ ol canım," diyor Lane. Bana yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Şu yaşlı moruklar gökyüzünün mavi olmasından şikâyet ediyorlar."

Kıkırdıyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Ee, nasıl gidiyor? Weston'lara yerleşiyor musun? Alışıyor musun?" diye soruyor.

Weston'ın adını söylediğinde yüzümün ısındığını hissediyorum ve umarım Lane fark etmez.

"Gittikçe kolaylaşıyor," diye itiraf ediyorum. "Yine de ikimiz de hâlâ pek çok şeye yetişmeye çalışıyoruz. Yeni mobilyaları geldi ve aslında bir beşik sipariş etmediğimizi fark ettik. Şimdi yatağı için bir Pack 'N Play ile bu güzel odaya sahip." Gözlerimi deviriyorum. "Daha yapacak çok alışverişimiz var," diye ekliyorum.

Lane gülerken başı geriye düşüyor ve Caleb da gülüyor, bu da onu çok mutlu ediyor.

"Sen çok tatlı bir şeydin," diye ona cilveleniyor. "Eğer Weston'la alışverişe gitmek isterseniz bugün izinliyim." Dikkati bana dönüyor ve gülümsüyor. "Bu adamla daha fazla zaman geçirmek isterim."

Lane ve David Caleb'le tanıştıklarından beri eve sık sık uğruyorlar ve ikisi de Caleb'le çok iyi anlaşıyorlar. Üç çocuk büyütmüşler, o yüzden sürpriz olmadı.

Lane, "Onu henüz bırakmaya hazır değilsen anlarım," diyor.

Yutkunuyorum ve küçük diş kaşıyıcısını mutlulukla sallayan Caleb'e bakıyorum.

"Seninle vakit geçirmesini istiyorum," diyorum sonunda. "Weston arkadaki odada arkadaşlarıyla birlikte." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Bugün onun için de uygun olup olmadığını sorabiliriz."

"Harika." Lane önce bana, sonra Caleb'a bakarak gülümsüyor. "Çok eğleneceğiz."

Weston ve ben Caleb'in neleri sevip sevmediğini, ne zaman yemeye ve uyumaya hazır olacağını konuştuktan sonra Lane gülerek bizi uğurluyor.

"İyi olacak, söz veriyorum," diyor.

Weston Caleb'in araba koltuğunu kendi arabasına koyuyor ve Lane sürücü koltuğuna geçip bize bakarken eğlenmiş görünüyor.

"Herhangi bir sorun olursa ararım, ancak herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum," diyor. "İyi eğlenceler çocuklar. Acele etmeyin. Caleb ve ben çok eğleneceğiz ve babanız onu görme fırsatı bulamadan onu alırsanız hayal kırıklığına uğrayacak."

Weston başını sallıyor ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama yine sadece başını sallıyor. "Teşekkürler anne. Nasıl olduğunu bize haber ver, tamam mı?"

"Yapacağım."

Silver Hills'ten geçerken ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Birbirimizle yalnız kaldığımız çok nadirdir.

Weston boğazını temizler. "Daha önce Autumn'a mesaj attım ve beşik için Denver'da bir yer önerdi. Ama aynı zamanda sevimli kıyafetler ve benzersiz oyuncaklar için burada harika bir yer duyduğunu söyledi. Önce oraya uğramak ister misin?"

"Elbette. Kulağa hoş geliyor." Ona bakıyorum ve gülümsemesi tatlı, bu da midemin burun dalışı yapmasına neden oluyor.

Bu her neyse, *hemen* üstümden atmalıyım.

"Çocuk olmadan garip hissettiriyor, değil mi?" Weston öyle diyor. Ben de gülüyorum. "Evet, gerçekten tuhaf."

Bir butiğin önüne çekiyor ve park ediyor. Alışveriş yapmaya asla gücümün yetmeyeceği bir yere benziyor ve zilyonuncu kez bu hayatı yaşadığıma inanamıyorum.

"Annem ona çok iyi bakacak," diyor. "Ve eğer mutsuz görünürse arayacak."

Başımı salladım. "Endişeli değilim. Sanırım tüm ebeveynler... yani tüm *insanlar* bebeklerinden ilk kez ayrıldıklarında böyle hissederler." Başımı sallıyorum. "Onun ebeveyni olmadığımı biliyorum. Öyle demek istemedim... ve onu daha önce de terk ettim... tabii ki. Sadece şimdi farklı hissediyorum."

"Eğer rahatsız oluyorsanız böyle adlandırmak zorunda değilsiniz ama ben sizi onun ebeveyni olarak görüyorum. Ona her gün sen bakıyorsun. Ona ortak ebeveynlik yapıyoruz."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak ellerime bakıyorum. Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ve ona dönüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Ve sonra daha yüksek sesle, "Hadi yapalım şunu." diyorum.

Sırıttırıyor. "Evet, hadi yapalım şunu."

Elini kaldırıyor ve ben de sıkıyorum, ikimiz de birkaç saniye sıkıyoruz ve ortada hiçbir neden yokken deli gibi sırtıyoruz.

Butik şimdiye kadar gördüğüm en şirin yerlerden biri. Şirin kıyafetler ve şirin *her şey*. İlk başta bir şey seçmeye isteksizdim ama Weston sevimli kıyafetleri tutmaya devam ediyor ve ben hülyalı gözlerle bakıyorum, o da gülüyor ve onları kolunun üzerinden sarkıtıyor. Şimdiden epey bir yığını var.

"O kadar çok kıyafete ihtiyacı yok." Gülüyorum.

"Bunun bir büyük bedenini alacağım. Ya da her iki bedeni de," diyor Weston. "Bu çok sevimli."

Yanımızdaki satış görevlisi kıkırdıyor ve biz ona bakarken el sallıyor. "Merhaba, ben Marcy. Bunları sizin için ayırmamı ister misiniz?" Weston'a bakıyor ve onu tanıdığına nefesi kesiliyor. "Weston Shaw," diye nefes alıyor. "Sen... Ben... Sen inanılmazsın."

Weston her zaman böyle söylenmesine alışkınmış gibi ona gülümsüyor ama bana baktığında yanakları pembeleşiyor. "Teşekkür ederim. Ekibim olmadan bunu yapamazdım," diyor. Kıyafet yüklü kolunu kaldırıyor. "Alışverişimiz bitmedi ama bunları alacağız. Nereye koyacağımı söyle, bırakayım."

Marcy trans halinde tezgahı işaret ediyor.

Başını sallıyor ve onlara doğru yürüyor. Kitaplıktaki eşyalara bakmaya başlıyorum ve gülerek elime alıyorum.

"Ne buldun?" diye soruyor.

"Bunu almalısın," diyorum, tinkle çadırını tutarak.

"Nedir bu?" Kaşlarını çatıyor, inceliyor. Anladığında gözleri açılıyor ve gülüyor. "Bebeklerin bu kadar boka ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Evet, bunu alıyoruz." Üç tane daha alıyor ve onlara baktığında yine gülüyor.

Turuncu ve beyaz bir cihazın önünde duraklıyor. "Bebek susturucu da neyin nesi?" diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Dene bakalım."

Açıyor ve ikimiz de gözlerimiz fal taşı gibi açılmış bir şekilde birbirimize bakıyoruz. "Hayır," diye fısıldadım.

"Kesinlikle hayır. Bana mı öyle geliyor yoksa bu ürkütücü mü?" diye fısıldıyor.

"Kesinlikle. Sürekli susmaktansa dalgaları ya da güzel bir şeyi dinlemesini tercih ederim. Bu bana okuldaki kütüphaneciyi düşündürüyor, sürekli herkesi susturuyor."

"Anlaştık. Bak, bunun sesi neye benziyor?" Başka bir ses makinesi çalışıyor ve içinde dalgalar ve yağmur var. Bana *inanabiliyor musun* der gibi baktı. "Az önce dalga istediğini söylememiş miydin? Bu bir işaret."

Gülüyorum ve o da vitrinin arkasındaki kutulu olanı alıyor. Neyi sevdiğimi söylemeyi bırakıyorum çünkü sevdiğim her şeyi alıp tezgaha koyuyor. Mağazadan çıktığımızda, bankı düşürmüştü ve henüz beşiğe bile gitmemiştik.

Denver'a kadar yol boyunca sohbet ediyoruz, artık aramızdaki hava çok daha rahat ve yol tarifine göre, Weston büyük bir kitapçının otoparkına girdiğinde Autumn'un önerdiği mağazaya varmak üzereyiz.

"Kitapçı mı?" Ben soruyorum.

"Twinkle Tales yerine buraya gittiğim için kendimi çok yanlış hissediyorum ama... buradayız ve Silver Hills'e döndüğümüzde kapanmış olacaklar. Caleb'in birkaç kitaba daha ihtiyacı var, değil mi? Elindekileri seviyorum ama biraz çeşitliliğe hazırım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve mağazaya giriyoruz. *Vahşi Şeyler Nerede*'yi elime aldığım anda elinde bir düzine kitap vardı. Nefesi kesildi ve ben gülümsemeden duramadım.

"Ben de bunu arıyordum. Bu benim favorim" diyor.

Neredeyse Caleb'la bu konu hakkında konuşurken kulak misafiri olduğumu söyleyecektim ama sırttım ve "Bunun ilgini çekebileceğini düşünmüştüm" dedim.

Kitabı alıyor ve saygıyla tutarak sayfalarını çeviriyor. "Bunu ona okumak için sabırsızlanıyorum," diyor.

O kitaba bakarken ben de onu daha rahat görebiliyorum. Uzun kirpikleri, dolgun dudakları, saçlarının artık biraz daha uzadığı için kulaklarının etrafında kıvrılma şekli. Caleb için aldığımız her şey karşısında çocuksu bir heyecan duyuyor ama geniş omuzlarının kitapçının koridorunu doldurması tamamen erkeklere özgü.

Bu adam hakkında çok kötü şeyler düşündüm ve hepsi de yanlıştı. O iyi bir adam. İyi bir baba. Ve kendisi için doğru kişiyle tanıştığında, iyi bir ortak olacak.

Bu düşünce beni ayıltıyor ve ondan uzaklaşıyorum, kitaplara bakıyorum ama aslında onları hiç görmüyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KITAPLAR VE FİLMLER VE SES MAKİNELERİ

WESTON

Caleb arka koltuktayken eve döndüğümüzde uçuyorduk. Bugün pek çok harika şey bulduk. Anneme tüm aldıklarımızı söylediğimde güldü ve bunları karşılayabileceğimi tahmin ettiğini söyledi.

"Ama Tanrım, birazını da üniversite fonu için sakla," diye takıldı.

Beşiği yarın sabah gelecek, bu yüzden ona yeni kitaplarından birkaçını okuduktan sonra, *Where the Wild Things Are*'ı en sona saklayarak, onu portatif beşiğine yerleştirmeye başladım.

"Bu şeyin içinde sadece bir gece daha geçirdikten sonra yeni yatağında krallar gibi uyuyacaksın," diyorum ona.

Sadie yanından geçip gidiyor, sonra geri dönüp kapı aralığında duruyor. "Ona bir iyi geceler öpücüğü daha vermek ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor ve bize doğru yürüyor, onu öpmek için eğilirken gülümsüyor. "Seni seviyorum, tatlı ocuk," diye fısıldıyor.

Onu yatağına yatırıyorum ve Sadie yeni ses makinesini açıyor. Dalgaları duyduğumuzda birbirimize sırtıyoruz ve sessizce odasından ıkıyoruz.

"Acaba dalgalar devam ederken daha fazla uyuyabilecek mi?" diye fısıldıyorum. "Umarım yle olur," diyor.

Birbirimize bakıyoruz, hâlâ koridorda duruyoruz. Onun ve Caleb'in st katta olması hoşuma gidiyor. Onlar gelmeden önce bu evin ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim.

"Bir kadeh şarap ya da başka bir şey ister misin?" Ben sorarım. "Film izleyebiliriz." şaşırmış görünüyor. "Tabii. Evet, kulağa harika geliyor aslında."

Sırtıyorum. "Uzun ve zorlu bir alışveriş günü geçirdik. Bunu hak ettik."

Gülüyor. "Eğer uzun ve zor bir gün geirdiysem, bunlardan biraz daha alayım, lütfen."

Aşağıya iniyoruz ve ben bodrum merdivenlerini gösteriyorum. "Bir şişe seçmeme yardım etmek ister misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Ne seeceğimi bilemezdim. Sana güveniyorum... ve her şeyi seviyorum," diye ekliyor.

"Süslü şarap mahzenime rağmen bir sürü süslü şeyim yok," diyorum.

Merdivenlerden koşarak indim ve bir şişe kırmızı aldım. Umarım bunu beğenir.

Mutfağa gittiğimde Sadie, Felicity'nin Noel için bana verdiği uzun, güzel tahtanın üzerine bir sürü kraker ve kuru meyve koyuyor. Peyniri dilimleyip krakerlerin etrafına sarıyor ve ardından jambon ve salam ekliyor.

"Harika görünüyor," diyorum. "Bunu bana kız kardeşim vermişti ama ben hiç kullanmadım. şimdi neden kullanmadığımı bilmiyorum."

"Ben de hiç kullanmadım. Ama sevdiğim bazı ev programlarında bunu yapıyorlar. Aile, yenilenen evlerini ilk kez görmeye geldiğinde masanın ya da mutfak adasının üzerinde devasa bir şarküteri tahtası oluyor. Genelde bundan daha yüksek olurlar ama bu ikimiz için de iyi bir başlangıç." Gülüyor. "Her zaman lezzetli görünüyor... ve güzel."

"yle." Başımı salladım.

Kafasını kaldırdı ve beni ona bakarken yakaladı. şarap şişesini kaldırdım.

"Bu iyi mi?"

Şişeye bakmadan başını sallıyor ve ben de kıkırdayarak iki sapsız şarap kadehi alıyorum. Her birine şarap dolduruyorum ve tepside geri adım attığında ona bir bardak uzatıyorum.

"Bunlar da çok güzel. Bunları Autumn mu seçti?"

"Hayır, bunları bana Olivia verdi. Ben de hiç kullanmadım. Her şeyin bir ilki vardır." Sırıtiyorum ve şarküteri tabağıyla bardağımlı kaldırıp alt kattaki sinema odasına götürüyorum.

Sadie bebek telsizini açıyor ve ekrana bakıyor. Tahtayı yere bırakıp onunla birlikte ekrana bakmak için hareket ediyorum.

"O *dışarıda*," diye fısıldıyor.

"Şimdiden bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diyorum.

Ortadaki iki sandalyeye doğru ilerledik ve oturduk.

"Tabağa ihtiyacımız var mı? Gidip biraz alabilirim." Aşağıdaki barı işaret ediyorum.

"Biri olmadan da iyiyim," diyor.

Televizyonu açıyorum ve Sadie *The Proposal*'ın çaldığını görünce gülüyor. "Bu filme bayılıyorum. Sen izledin mi?" diye soruyor.

"Çok uzun zaman oldu."

"Muhtemelen romantik komedilerden hoşlanmıyorsun. Başka bir şey izleyebiliriz."

"Romantik komediler benim için sorun değil," diyorum. "Kız kardeşlerim var, biliyorsun. Onlar spora katlanmak zorundaydı, ben de romantik komedilere katlanmak zorundaydım."

Gülüyor. "Şey, seni söndürmek falan istemiyorum..." Sesi şakacı ve ben uzanıp onu yanından dürtüyorum. Bir çığlık attı ve gözlerim büyüdü.

"Oh, gıdıklanıyor musun?" Tekrar yapıyorum ve ağzı şokla kapanıyor. "Hey, dikkat et," diyor ve *beni* yanımdan dürtüyor.

Gülüp tekrar denediğinde sarsılıp elini tutuyorum. Donup kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve ellerimizi göğsüme doğru çekiyorum. Kalbimin ne kadar sert çarptığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor ve kendimi durduramadan eğilip ağzını ağzıma alıyorum. Dudakları yumuşak ve tatlı. Tadı nane ve kayısı gibi ve ağzı çok iyi hissettiriyor. Öpücüğü derinleştiriyorum ve o inliyor. Elini elimde tutuyorum ve diğer elimle ipeksi saçlarının arasına giriyorum. Serbest eli de aynı şeyi yapıyor, öpüşürken saçlarımı çekiştiriyor, öpüşüyor ve öpüşüyoruz.

Sonunda elini bıraktığımda çenesine, boynuna dokunuyorum ve sonra kalçalarını kavrayıp üzerime çıkana kadar kaldırıyorum. Onun için ne kadar sert olduğumu hissettiğinde nefesi kesiliyor ve bu büyük bir mutluluk. Onu üzerime sürtmeye başladığımda aklımı kaybediyorum. Elim gömleğinin üzerinde geziniyor ve sütyenini yana kaydırıp başparmağımı göğüs ucuna götürmeden önce memesini avuçluyorum. Çıkardığı ses doğrudan sikime gidiyor ve bunu tekrar tekrar yapıyorum, parmaklarımın arasında çekiştiriyorum ve sonra acıyı ovuyorum. Ağzımın içine doğru nefes alıyor ve hareketlerimiz daha çılgınca bir hal alıyor. Taytını aşağı çekiyorum ve o da bana yardım etmek için yukarı kalkıyor, ben de aramızda daha az katman kalana ve sadece iç çamaşırlarımızla kalana kadar onun için aynısını yapıyorum. Bu kadar iyi hissettirmesi inanılmaz. Bana karşı böyle sallandığında, ikimiz de titriyoruz. Klitorisine her sürdüğümde, keskin nefes alışını duyuyorum ve bu beni tekrar böyle ses çıkarması için her zamankinden daha kararlı hale getiriyor.

Omuzlarımı kavriyor, saçlarımı çekiyor ve bana karşı sıcaklığını hissediyorum. Parmaklarım külotunun altından ona dokunmak için hareket ediyor ve dağılmadan önce şişmiş tomurcuğunun üzerinde sadece birkaç küçük daire alıyor. Başı bir iniltiyle geriye düştüğünde boynunu öpüyorum ve daha fazla sürtünme sağlamak için kalçalarını döndürüyor ve işte o zaman orgazmım içimden hızla geçiyor. Kör edici ve sanki zaman duraklıyor ve bunun ne kadar inanılmaz hissettirdiğinin coşkusu devam ediyor.

Ama sonra ben gözlerimi açtım, o da kendi gözlerini açtı ve bir de baktım ki üzerimden kalkıyor. Önümde duruyor, göğüs uçları tam göz hizamda gururla kalkmış. Ağzım sulanıyor. Ağzımı ona götürmek için yanıp tutuşuyorum ama başımı kaldırıp gözleriyle tekrar karşılaştığımda donup kalıyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyor. "Bu olamaz."

Elimi saçlarımın arasında gezdirip nefes veriyorum. "Tamam. Tamam. Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Hayır, tam burada seninleydim," diyor. "Sadece-"

Elini ağzına götürüp aşağıya bakıyor, gözlerini kaçırırken yanakları pembeleşiyor. Nefesimin altında küfrederek kendimi ayarlıyorum.

"Ellerimi kendime saklayacağım," diyorum ona. "Gel hadi. Yemek yiyelim ve filmi izleyelim." Ellerimi kaldırıp sallıyorum. "Ellerini çek. Söz veriyorum."

Hâlâ tereddütlü görünüyor, ama sonra Alaska'ya vardıkları ve Sandra Bullock'un anne ve büyükanneyle tanıştığı sahne geliyor. Ellerini yanaklarına götürür ve yerine oturmadan önce derin bir nefes alır.

"Tamam. Bu filme karşı koyamam... ve açım."

"Harika," diyorum sesi açarak. "Hemen döneceğim."

Hâlâ gözlerimin içine bakmadı ama kaçmamasını bir kazanç olarak görüyorum.

Üzerimi değiştirmek için koşuyorum ve geri döndüğümde tahtayı aramıza yerleştiriyorum, böylece koltuklarımızın kollarına yaslanıyor.

Ben oturmadan önce bana bakıyor ve hala çok endişeli görünüyor.

"Bir daha olmayacak, tamam mı?" Sözlerimi yumuşatmak için gülümseyerek söylüyorum.

Hafifçe başını sallıyor ve ikimiz de yiyip içip filmi izliyoruz. Şey, o filmi izliyor.

Hâlâ aramızda olanlara takılıp kalmış durumdayım ve onun yanında nasıl hayatta kalabileceğimi ve ona bir daha nasıl dokunamayacağımı merak ediyorum.

Şimdiye kadar herkesten hiç tereddüt etmeden uzaklaşabilmeme şaşmamalı - bu gece Sadie'yle hissettiklerime yakın hiçbir şey hissetmedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

ZİHİN AYDINLATMA

SADIE

Aman Tanrım. Az önce ne yaptık biz?

En sevdiğim filmlerden birine bile odaklanamıyorum çünkü... o *öpücük*... bana hissettirdikleri. Seks bile yapmadık ama yaşadığım en yoğun deneyimdi.

Burada onun yanında oturmaya nasıl devam ettiğimden emin değilim çünkü tüm vücudum ateşler içinde ve geri sarmaktan ve kucağına atlayıp bundan daha fazlasını almaktan başka bir şey istemiyorum. Ama uygun kısımlarda sessizce gülüyorum ve umutsuzca normalmiş gibi davranmaya çalışarak şarküteri panosundan dalgınca bir şeyler alıyorum.

Bunu yapabilirim. Weston Shaw'ı bir sonraki nefesimden daha çok istediğim için değil de sadece hormonlarımın kontrolden çıkmasından kaynaklanıyormuş gibi davranabilirim.

Eminim onun için sadece hormonlardır. Kendisi de söyledi, uzun zaman oldu. Hepsi bu.

İkimiz de bunun bir daha asla olamayacağını biliyoruz.

Bunun tek seferlik bir şey olmasından duyduğum üzüntüyü içime atmamaya çalışıyorum.

Bu kadar acınası olma, diyorum kendime. Akıllara durgunluk veren bir öpüşme seansıydı, ama hepsi bu kadardı.

Ve hiç olmamış gibi davranacağız.

Tepsiyi temizledik ve Weston şarap kadehlerimizi doldurdu. Film bittiğinde kafam allak bullak oluyor ve keşke o kadar yemeseydim diyorum. Ayağa fırlayıp kadehlerimizi kapıyorum.

"Bunu ben halledebilirim,"

diyor. "Benim için sorun değil."

Her şeyi yukarı taşıyoruz ve Weston kururken ben bardakları ve tahtayı yıkıyorum.

"Bence bunu konuşmalıyız," diyor Weston usulca.

"Mmm. Sanmıyorum." Başımı sallıyorum.

"Ya istersem?"

"Bence şu an garip ama sabah farklı olacak. Bence olanları unutalım ve-"

"Sadie, bunu unutabileceğimi sanmıyorum. Ve unutmak da istemiyorum."

Ona bakmak için dönüyorum ve bana sadece açlık olarak tanımlayabileceğim bir şekilde bakıyor.

"Bu işle uğraşmak için çok fazla risk var," diye fısıldıyorum. Elini saçlarında gezdiriyor ve başka tarafa bakıyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda.

"Sahip olduklarımızı kaybetmekten korkuyorum... ve ayrıca kız kardeşime ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Burada birlikte inşa ettiğimiz şeyi bir kenara koysanız bile, aramızda geçenler Sasha ile olanlardan çok daha büyük, çok daha *fazla*."

Ben bir şey söylemeyince başını salladı.

"Tamam, hiçbir şey yapmayacağız," diyor. Bana tekrar baktığında başını eğiyor. "Ama bu hissettiklerimi değiştirmeyecek. Ve bu... inanılmazdı."

Nefesim kesiliyor ve o ağızma bakıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.
Onu geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Huzursuz bir gecenin ardından erkenden kalkıp hazırlanıyorum. Bugün için büyük bir planım yok -annem birazdan gelecek, hepsi bu- ama işe gidiyormuş gibi giyinmenin kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olduğunu fark ettim. Eşofman ve tayt giymeyi seviyorum ama bunu her gün yapmaya devam edersem, artık kot pantolonuma sığmadığım zaman hiçbir fikrim olmayacak. İşe giderken yaptığım kadar çok makyaj yapmıyorum ama kendimi toparlanmış hissetmeme yetecek kadar makyaj yapıyorum.

Weston'ın hatırı için giyindiğimden değil ama...

Tamam, belki birazcık.

Kıyafetlerle ilgili tüm bu düşünceler bana dün eve gidemediğimi hatırlattı. Belki birkaç şey sipariş ederim. Ben de tam oradaydım. Yakındayken bunu halletmek iyi olurdu.

Weston bana çok para verdiğini düşünmüyor, ama garsonluk işimden kazandığımdan daha fazla ve orada iyi bahşişler alıyordum. Belki giymek için birkaç yeni şey sipariş edebilirim ve evdeki eşyaları gözden geçirmeyi başka bir zaman düşünebilirim.

Odadan çıkmak üzereyken annem mesaj atıyor.

ANNE

Bu sabah geç saatte gelmem hala uygun mu?

Evet. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

ANNE

Bir şeye ihtiyacın var mı?

Ona cevap yazmadan önce duraksadım.

Dün daireye uğramak istemiştım ama gelemedim. Eve götürdüğün kutulardan bazılarını yanında getirmek ister misin? Burada inceleyebilirim. Her şeyi saklamak istiyorum. Caleb için anlamlı.

ANNE

Bu harika bir fikir, tatlım. Tabii, getiririm. Henüz bir şey yapmaya cesaret edemedim.

Sen yapamıyorsan benim için sorun değil.

ANNE

Senin ve Caleb'in yüzünü her gördüğümde bana yardımcı oluyor.

Seni seviyorum
anne.

ANNE

Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.

Odadan çıkıyorum ve neredeyse Weston'a çarpıyordum. Üstsüz ve terli, tuzlu tenini yalamak istiyorum ve-

Başımı sallıyorum ve kendimi vücuduna değil gözlerine odaklanmaya zorluyorum. "Günaydın," diyor. Caleb'in odasını işaret ediyor. "Ben hâlâ ondan tek bir ses duymadım. Sen duydun mu?"

"Hayır. Son bir saattir her beş dakikada bir monitöre bakıyorum ve hâlâ bir şey yok."

Gülüyor ve telefonu çaldığında duraklıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Buna bakmalıyım."

Başımı sallıyorum ve o da cevap verip koridorda ilerliyor. Kapısını açık bıraktığı için küfredtiğini duyabiliyorum. Dönüp arkama bakıyorum ve onu volta atarken görüyorum.

"Zamana ihtiyacım vardı," diyor. "Biliyorum. Ama bu karmaşık bir durum."

Tekrar küfrediyor ve Caleb'in mırıldandığını duyduğumda rahatlıyorum, böylece odasına girip kulak misafiri olmayabiliyorum.

Caleb'i temizledim ve biberonunu hazırlamak için pijamalarıyla aşağı indirdim. Bu sabah çok mutlu, gülücükler saçıyor ve fırtınalar koparıyor. Weston mutfağa geliyor, üzerinde hala egzersiz şortu var ama artık bir tişört giyiyor ve Caleb zıplıyor ve Weston yaklaştığında neredeyse ona doğru atlıyor.

"Senden hoşlandığı kesin," diye takılıyorum.

Normalde güldüğü gibi gülmeyince ona bakıyorum. Caleb'in alnından öpüyor ama dikkati dağılmış görünüyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Bana bakıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hastanedeki o ilk günlerden beri hiç bu kadar ciddi görünmemişti.

"Görünüşe göre fotoğrafçılar dün çok mutluydu. Her yerde Caleb'la birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var, bazılarında sadece sen ve ben varız. Menajerim ve reklamcım uzun zamandır Caleb hakkında bir duyuru yapmamı istiyordu, böylece hikayeyi kontrol edebilecektik." İç çekiyor

ve Caleb'in başını tekrar öpüyor. "Ama tüm dünyayı buna davet etmeden önce onu kendim tanımak için zaman istedim." Bana baktığında gözleri acı dolu. "Sasha hakkında nazik konuşmam benim için önemli ve ilk başta çok öfkeliydim, bunun bir kısmının dışarı sızmasından endişelendim. İşlerin kadınlara nasıl döndüğünü çok gördüm ve bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bana sert bir bakış attı. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor. "Artık haberler çıktığına göre, hasar kontrolü yapmam gerekiyor. Bugün."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gözleri hâlâ endişe dolu ama gülümsemesi bana odaklanıyor. İçimi ısıtıyor ve ben de ona gülümsüyorum, umarım karşılığında aynı sıcaklığı alır.

"Dağınıklığımla başa çıkmama yardım etmeyi teklif ettiğin için bile teşekkür ederim." Alay ediyor. "Bundan daha fazlasını yaptın, sana teşekkür etmem gereken devasa bir liste var. Sana sonsuza dek borçlu kalacağım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum ve omuzları gevşiyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum ona. "Hazırlan. Caleb yanımda. Bugün annem geliyor, yani meşgul olacağız."

"Tamam. Basın toplantısı uzun sürmeyecek. Amy bugün temizlik için gelecek. Ve kahretsin... Beşik geldiğinde burada olmak istiyordum. Öğleden sonra döndüğümde arayıp gelip gelemeyeceklerini sorarım. Ben yokken bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Yapacağım."

"Gidip duşumu alacağım ve sonra kaçacağım."

"Pekâlâ." Caleb'i ondan almak için hareket ediyorum ve Weston beklediğimden daha fazla yaklaşıyor, böylece ağızlarımız birbirine bir santim kadar yaklaşıyor.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum ve o dudaklarıma bakıyor. Birbirimize bakarak ne kadar durduğumuzdan emin değilim ama benden bir adım uzaklaştığında uzuvlarımda ağırlaştığını hissediyorum. Boğazını temizliyor ve Caleb'in saçlarını karıştırıyor.

"İkinizle birazdan görüşeceğiz," diyor.

Uzaklaşıyor ve ancak o zaman derin bir nefes alabiliyorum. Telefonum çaldı ve arayan Kim'di.

KIM

Bana WESTON SHAW ile çıktığını söylememiştin! Ne zaman oldu bu?!

Ben inanmıyorum. Okuduğun her şeye inanma! <Gülme emoji>

KIM

Resimler bin kelimeye bedeldir ve Weston ile sizin resimleriniz bundan çok daha değerli. <Fire emoji>

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için sustum ve Caleb'i biberonuyla besleyip uykuya yatırdıktan sonra, hangi fotoğrafların çıktığını görmek için Weston Shaw'ı Google'da arattım. Geçmişte onu sürekli mankenler ve ünlülerle birlikte gördükten sonra, kendimi onun yanında görmek rahatsız edici. Kötü görünmüyorum ama onun çıktığı kadınlara da hiç benzemiyorum... ya da takıldığı kadınlara, sanırım, çünkü o pek çıkmıyor.

Kendimi eleştirmeyi bırakıp Weston'ın yüzünü incelediğimde derin bir nefes alıyorum.

Gerçekten çok mutlu görünüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GÜZEL ŞEYLER

WESTON

Basın toplantısı acı vericiydi. Öyle olacağını biliyordum.

Kısa ve basit tutmaya çalışıyorum.

"Trajik koşullar nedeniyle oğlumla ilgili haberleri gizli tuttum. Annesi Şubat ayında bir trafik kazasında öldü ve ailesine duyduğum saygıdan ve yas tuttuğum bu dönemde dikkatlerin onlardan uzak tutulmasını rica ediyorum. Baba olmanın zorlukları yok değil ama oğlum kısa sürede hayatımın ışığı oldu. Hiçbir şeyi ailemden ve futboldan daha çok sevebileceğimi düşünmezdim ama bu küçük çocuk kalbime girdi. Artık biliyorum ki

Çocuk sahibi olmanın hayatımı en iyi şekilde değiştireceğini söylediklerinde tüm arkadaşlarımla ne demek istediğini anladım. Bu hiç bilmediğim bir aşk."

Ben duraklar durmaz sorular başlıyor.

"Son zamanlarda birlikte görüldüğünüz kadın kim?"

"Çocuğunuzun annesiyle bir ilişkiniz var mıydı?"

Derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, annesiyle bir ilişkim yoktu. Son zamanlarda birlikte görüldüğüm kadın çocuğumun teyzesi, annesinin kız kardeşi. Onu birlikte büyütüyoruz."

"Onunla romantik bir ilişkin var mı?"

Joan elini kaldırdı ve reklamcım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bunun için California'dan uçakla geldi ve neredeyse onu gelmekten vazgeçirmeye çalışıyordum. Yaklaşık 1.80 boyunda ve sırlıklam 100 kilo ve en agresif muhabirlerin bile içine Tanrı korkusu salabiliyor.

"Bugünlük bu kadar vaktimiz var. Teşekkürler," diyor.

Odadan çıkarken sorular gelmeye devam ediyor ve arabaya dönene kadar rahatlamıyorum. Joan şoförüne beni evden aldırır, böylece basın toplantısında neleri söyleyip neleri söyleyemeyeceğimi konuşabilecektik.

"Olabileceği kadar iyi gitti," diyor. "Bunu bir sır olarak saklayarak herkesin merakını körüklediğinizi biliyorsunuz."

"Bir oğlum olduğunu öğrendiğimden beri kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başladım. Yorgunluğun şakası yok ve şoktaydım. İnanın bana, yapmaya çalıştığım son şey merakımı körüklemektir."

"Biliyorum." İç geçiriyor ve kocaman siyah çerçeveli gözlüklerini kaldırıp bana bakmadan önce elimi okşuyor. "Bir dahaki sefere beni dinle, tamam mı?"

"Tamam."

"Sasha ile bir ilişki içinde olmadığını söylemenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor. "Senaryonun dışına çıktın." Gözlüklerini çıkarıyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Tabii şu diğer kız hakkında bana söylemek istediğin bir şey yoksa, kız kardeşi. Adı neydi?"

"Sadie."

Yüzünü bana döndü. "Peki onunla romantik bir ilişki içinde misin?"

Dün gece onu öptüğümü, parçalanışını izlediğimi düşünüyorum ve bu beni daha çok arzulamaya itiyor. "Hayır."

Yüzünü buruşturuyor ve gözlükleriyle beni işaret ediyor. "Sana inanmam için çok uzun bir duraklama oldu."

Başım koltuk başlığına yaslanıyor ve inliyorum. "Değiliz." Kulağa hala zayıf geliyor, bu yüzden ekliyorum, "Ama o benim olmamı isteyeceğim biri olabilir."

Joan beni kolumdan dürttüğünde başımı yana çeviriyorum. Gözleri parlıyor ve gülümsüyor, ki bu nadir görülen bir şey. Gözlerimi deviriyorum ve başımı tekrar ondan yana çeviriyorum.

"Bu bir ilk, değil mi?" diye soruyor. Cevap vermedim.

"O zaman söylediklerinle kesinlikle doğru şeyi yaptın. Hâlâ hassas bir durum ama daha az hassas. Eğer ayrıntılar konusunda sessiz kalırsak insanlar Sasha'nın senin ve Sadie için bir taşıyıcı anne olup olmadığını bile merak edebilir."

Başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Hayır, bu konuda yalan söylemeyeceğiz. Sadie ile aramızda daha fazla bir şey gelişip gelişmeyeceğini bile bilmiyorum... ama Sasha Caleb'in annesi. Bundan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışırsam ailesini incitmiş olurum."

"Tamam, tamam, anladım," diyor ellerini kaldırarak. "Sadece ayrıntılar konusunda çenenin kapalı tut, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, korunun."

"Yaptım... Her zaman yaparım. Gördüğümüz gibi hâlâ bir şeyler olabiliyor." Kravatımı düzelttim, takım elbiseyi çıkarmaya ve bu konuşmayı bitirmeye hazırdım.

"Sakin ol, koca adam. Ben senin tarafındayım," diyor Joan, kolumu okşayarak.

Joan ancak bu kadar tatlı olabiliyor, bu yüzden öfkem büyük ölçüde sönüyor ve ona gülümsüyorum.

"Teşekkürler, Joan. Sen olmadan bu işlerin üstesinden gelmeye çalışmak istemezdim."

"Benimle kaldın, evlat." Yüksek sesli, gırtlaktan gelen kahkahası arabayı dolduruyor. "Ve bu Sadie'nin sesi hoşuma gitti. Nasıl hissettiğini duyana kadar bir şey söylemeyecektim ama o resimlerde ona bakış şeklin..." Gözleri genişliyor ve elleri bir patlamayı taklit ediyor. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Sonun benim gibi olmasın, yaşlı ve yalnız, geceleri yatağını ısıtmak için çalışmaktan başka bir şey yapmadan."

"Sen zamansızsın, Joan. Ve aşkı bulmak için asla çok yaşlı olmadığımızı bilmiyor musun?"

"Bu saçmalığı sana kim yedirdi bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor." Gülüyor. Bir süre sessiz kaldık ve Silver Hills'e vardığımızda neşelendi.

"Biliyor musun... Bu kasabayı gerçekten seviyorum. Buraya sadece seni görmek için geldim ama buraya alışabilirim."

"Kaliforniya'ya dönmek için acele etmek zorunda mısınız? Kal ve bu akşam bizimle yemek ye."

"Keşke yapabilseydim." Dudaklarını sahte bir surat ifadesiyle dışarı çıkarıyor. "Belki yakın bir zamanda burada birkaç gün geçirmeyi planlarım. Eğer senin kızla işler böyle ilerlemeye devam ederse, gelip hasar kontrolü yapmam gerekebilir." Göz kırıyor.

"O benim kızım değil, ama evet, istediğin zaman gel. Oğlumla da tanışmalısın."

Elini sallıyor. "Babası olarak seninle çok güzel olduğuna eminim ama ben ve bebekler dondurma ve pastırma gibi birbirimize yakışıyoruz." Titriyor.

"Aslında o karışımı içtim ve fena değil. Caleb'e bir şans vermelisin. Belki seni şaşırtır." Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Beni şaşırttı. Küçük bir insana bu kadar çabuk bağlanabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Tam kapıma yanaşırken burnunu çekiyor ve gözlüklerini sallıyor. "Vay be. Tam zamanında geldim. Beni bir tarikata katılmaya ikna edersin diye düşünmüştüm. İkna edicisin, Weston Shaw." Bana sırtıyor. "Unutmayın. Ağzını kapalı tut. *Herhangi bir şey* hakkında ne kadar az ayrıntı konuşulursa o kadar iyi. Ve bana haber vermeden aşık olmasan iyi edersin."

Başımı sallıyorum. "Kimse aşık olmuyor, yavaş ol." Arabadan inip arkama yaslanıyorum. "Aşk olayını sen yapmadığın sürece... o zaman ben varım."

"Oh, devam et." Gülüyor.

Kapıyı kapattım ve araba uzaklaştı. İçeri girmeden önce güvenlik görevlileriyle birkaç dakika sohbet ediyorum. Ses sisteminde Benson Boone'dan "Beautiful Things" çalıyor ve köşeyi döndüğümde Sadie'nin Caleb'i kucağına alıp oturma odasında döndürdüğünü görüyorum. Sadie zarif ve Caleb gülerken yüzünde kocaman bir gülümseme var. Sadie, Caleb'in üstünde kanepeye düşene kadar dönüp duruyorlar. Caleb gülmekten hıçkırıyor ve Sadie eğilip ona sarılıyor.

"O zavallı çocuğu çok güldürüyorsun."

Sadie'nin annesi Pam'in konuşmasını duyana kadar onun da odada olduğunu fark etmedim.

"Bu onun için iyi," diyorum.

Hepsi dönüp bana bakıyor ve Sadie saçlarını geriye itip daha dik oturuyor. Caleb bana sırtıyor ve zıplıyor, ben de yanına gidip başının üstünü öpüyorum. Onunla bu küçük ritüele tam olarak ne zaman başladığımı bilmiyorum...

Bazen birlikte geçirdiğimiz uzun gecelerde, sanırım, ama şimdi onu her gördüğümde bunu yapmaktan kendimi alamıyorum.

"Merhaba Pam, seni gördüğüme sevindim." Ona gülümsüyorum. O da gülümsememe karşılık vererek, "Seni de," diyor.

"Beklediğimden daha hızlı oldu. Nasıl geçti?" Sadie soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Reklamcım mutluydu, yani sanırım iyi gitti. Hiçbir şey hakkında ayrıntı paylaşmamamızı önerdi." Pam'e özür dileyen bir bakış attım. "Eğer bunlardan herhangi biri sana geri dönerse şimdiden özür dilerim. Sasha'nın adını paylaşmadım ama senin hakkında soru sorulduğunda," Sadie'ye bakıyorum, "çocuğumun teyzesi olduğunu ve onu birlikte büyüttüğümüzü söyledim."

Sadie telaşlı görünüyor ve Caleb huzursuzlandığında onu zıplatmaya başlıyor. "Benim hakkımda bir şey söylemene şaşırdım."

"Fotoğraflarda yanımda olan kadını sordular... seni."

"Ahh." Yanakları zaten dans etmekten kızarmış, ama sanki sıcaklığı yeni hissediyormuş gibi yüzünü yelpazeliyor.

"Gelecekte birlikte daha çok görüleceğimizden emin olduğum için, bu konuda açık olmam en iyisi gibi göründü."

"Belki de olmasak daha iyi olur?" Bana bakıyor ve biz birbirimize bakarken birkaç dakika sessizlik oluyor.

Ne istediğini mi söylüyor yoksa bana ne istediğimi mi soruyor anlayamıyorum. "Bu gerçekçi olmaz," diyorum sonunda. "Kaçınmamıza gerek yok

Sırf hakkımızda söylenebilecekler yüzünden hayatlarımızı yaşıyoruz." "Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diyor.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Ses tonum amaçladığımdan daha sert, ama lanet olsun, ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Neden Caleb'i uyuması için yatırmıyorum?" Pam dedi ki. "Uykulu görünüyor."

Sadie Caleb'in yanağını öper ve onu Pam'e verir. "Teşekkürler anne." Ben de onu öpüyorum ve Pam onu yukarı çıkarıyor.

"Seni terslediğim için özür dilerim. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Benimle görünmek istemezsen anlarım."

"Sen iyisin. Kulağa çılgın bir gün geçirmişsin gibi geliyor," diyor.

"Bu bir bahane değil." Ellerimi kanepenin arkasına yaslıyorum ve birbirimizden bir adım uzaklaşana kadar yüzümü eğiyorum. "Bu hayatın en kolay olmayan kısımları da var," diyorum.

Sertçe yutkunuyor.

"Sezon dışı yaz tatili gibi. Çok geçmeden son bir buçuk aydan daha yoğun olacak ama oynadığım zaman çok fazla dışarıda olacağım. Bundan çok daha farklı olacak."

Gözlerini kırıştırtıyor ve o kadar güzel görünüyor ki dikkatim dağılıyor. Gözlerim dudaklarına düşüyor ve tekrar yutkunuyor. Kendimi tekrar gözlerine bakmaya zorluyorum.

"Sanırım sadece neye bulaştığınızı bilmenizi istiyorum... ve bunun şu anda doğru bir resim olmadığını. Medya çok yoğun olabiliyor. Caleb'i ve seni tanıyarak bu balonun içinde olmak hoşuma gitti. Oyuncuların hayatındaki insanlar... kadınlar... oldukça sert darbe alabilirler. Bunu senin için istemiyorum ama geri çekilmeni de istemeyecek kadar bencilim. En azından benden geri çekilmeni."

Arkama yaslanıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, içimde çok fazla enerji dolaşıyor. Birkaç saat çalışmam gerekiyor.

"Şu anda bulunduğumuz yeri seviyorum Sadie. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu bozmasını istemiyorum. Nereye gittiğini görmek istiyorum."

Kahretsin. Böyle hissetmeme rağmen son cümleyi söylemek istememiştim.

Elim ensemden kayıyor ve onun bir şey söylemesini bekleyerek iç çekiyorum.

"Ben de bulunduğumuz yeri seviyorum," diyor. "Ama birlikte bir bebek büyütürken ve aynı evde yaşarken biraz bağlanmamız normal değil mi sence? Bu işte yeniyiz ve birbirimize çok şey için güveniyoruz. Bunu başka bir şeyle karıştıramayız."

"Dün gece seni öptüğümde hissettiklerime yakın hiçbir şey hissetmedim," diyorum ona.

Ağzı aralanıyor ve gözlerini kırıştırtıyor, birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Belki de en iyisi gidip dairemde kalmamdır," diyor. "Gün içinde arabayla gidip gelebilirim."

"Ne? Hayır. Sadie, hadi. Gitmeni istemiyorum. Eğer bana dün gece olanların senin için bir şey ifade etmediğini söylersen, bu konuyu kapatırım ve bir daha konuşmak zorunda kalmayız."

"Bu konu hakkında bir daha konuşmak istemiyorum," diyor. Hay sikeyim.

Sanırım cevabım bu.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DÖNÜM NOKTASI DAĞI

SADIE

"Sence neyi unuttuk?" Weston soruyor.

Gülüyorum. "Eminim birkaç şey vardır ama umarım acil bir şey değildir."

Paskalya hafta sonu ve Landmark Dağı'na gidiyoruz. Felicity bizi birkaç kez görmeye geldi ama ben onu ilk kez göreceğim. Herkesle tanışacağım için heyecanlıyım.

Weston'la aynı evde yaşamaya başladığımız son birkaç hafta biraz gergin geçti ama ikimiz de birbirimizle rahat bir ilişki kurabilmek için çok çalıştık. Öpüşmemizden sonra olanlara ne diyeceğimi bile bilmiyorum çünkü o haklı, bundan çok daha fazlasıydı.

Ben de ertesi günkü konuşmamızda bir daha ayrılma konusunu açmadım. Resmi olarak hiçbir şey söylenmedi, ancak ayrılmayı önerdiğimde o kadar panikle miş görünüyordu ki, o anda benim için zor olsa bile kalmaya karar verdim.

Kesinlikle zor oldu.

Ama ben sadece Caleb için doğru olanı yapmak istiyorum.

Sanırım Weston aynı fikirde olmadığımızı düşünerek incindi, ama gerçek şu ki, o öpücük *ok* şey ifade ediyordu ve eğer bir şey varsa, ona karşı hislerim gün geçtikçe daha da güçleniyor.

Günde birkaç kez, benim hakkımdaki fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Aynı şekilde mi hissediyor yoksa bunu zayıf bir an olarak mı değerlendiriyor? Bunu asla bilebileceğimi sanmıyorum çünkü ikimiz de o noktaya *gelmemek* için çok iyi bir iş çıkartıyoruz.

"Aman Tanrım, bu kasaba çok şirin," diyorum. "ok şenlikli. şu tavşanlara bakın! Aman Tanrım, Caleb tavşanlara bayılacak."

Weston bana bakıyor ve sırtıyor. "Her tatil için ellerinden geleni yapıyorlar, Silver Hills'ten bile daha fazla. Noel zamanı buraları görmelisin."

Landmark Mountain Lodge & Ski Resort'un otoparkına giriyoruz ve ben her şeyin sırt çantasında olduğundan emin olurken Weston Caleb'i koltuğundan kaldırıyor.

"Herkesle tanışmadan önce üstünü değiştirelim mi?" diye sordum. "Evet, muhtemelen."

"Onu koltuğa yatırın, hızlıca yapabilirim ve kimse ne yaptığımızı görmez bile."

"ok otoriter," diye dalga geçiyor. "Onu ben değiştiririm, çok teşekkür ederim." Ona sert bir bakış attım. "iş çadırını hazırladın mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Hayır, yapmadım. Neden hiç üstüne *işemiyor?*"

"nk şaşırtmak için çok eğlencelisin."

O gülüyor ve benim midem bulanıyor. Evet, belli ki harika bir oyuncuyum çünkü Weston'ın onun için ne kadar kötü olduğuma dair bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Telefonu deli gibi almaya başlıyor ve kaşlarım kalkıyor.

"Birisi senin için yanıp tutuşuyor."

"En azından biri öyle," diye espri yapıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve Caleb'in üstünü değiştirmeme izin vermesini işaret ediyorum. Ben işe koyulurken o telefonunu kontrol ediyor.

Kıkırdadığını duyuyorum ve

Merak. Sanırım başka kadınlarla sohbet ediyor olabilir, ama kesinlikle hiçbirisiyle birlikte olacak zamanı olmadı. Hâlâ sürekli Caleb ve benimle birlikte.

Bence tekrar oynamaya başladığında her şey değişecek.

Caleb'i tekrar yerine oturtup kaldırıyorum ve tatlı oğluma gülümsüyorum. Çok büyüyor.

"Hey, şunu dinleyin," diyor Weston. "Penn, annemin bize bahsettiği mentorluk programı için gönüllü öğretmen oldu. Ve bu çocukta aradığını buldu." Gülüyor ve bana metni gösteriyor.

PENN

Tamam. Bekar Baba Oyuncuları bu konuda ne diyor? Dostum Sam'e ders vermeye geldim ve ilk sorduğu şey koltuk altı kıllarının ne zaman çıkacağını beklemesi gerektiği oldu. Bu nasıl bir soru böyle?

RHODES

Seninkini almadan önce ona 15 yaşında olduğunu söyledin mi?

PENN

Çok komik. Daha dokuz yaşında. Neden bunu bilmek istiyor ki? Onu matematik problemleriyle yola getirmeye çalıştım ama sonra dilimle ilk öpüştüğümde kaç yaşında olduğumu sordu. Dedim ki, "Kahretsin Sam, bana hemen bütün ağır soruları veriyorsun. O da daha çok sorusu olduğunu söyledi! <Küfür! emoji>

BOWIE

Bu en saf haliyle intikam. Seni dokuz yaşındayken tanıımıyordum ama bu çok uygun geldi.

PENN

Sizin benim arkamı kollamanız gerekiyordu.

HENLEY

Çok güldüğüm için cevap yazamadım.

Arkandayım dostum. Ve düzeltiyorum, Rhodes. Koltuk altı kıllarıyla on beş, diliyle ilk öpüştüğünde on dokuz yaşındaydı.

PENN

Ben geç olgunlaştım!!!

Weston o kadar çok gülüyor ki ağlıyor. Ben de gülmekten kırılıyorum ve Caleb ona güldüğümüzü sanıp o da katılıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Felicity arkamızdan geliyor ve kollarını bana ve Weston'a doluyor. Sarıldık ve Caleb'i kollarımdan alıp sıktı.

"Penn," diyor.

"Ah. Bu her şeyi açıklıyor," diyor gülerek.

Weston, "Annemin bir parçası olduğu vakıf aracılığıyla bir çocuğa özel ders veriyor ve çocuk şimdiden onun için çok çalışıyor," diyor.

"Bir şeyler için çok çalışması gerekiyor," diyor Felicity sırtarak. "Burada olduğunuz için çok heyecanlıyım! Çocuklar şu anda Paskalya yumurtası arıyor ama Caleb'in tavşanları görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Evet!" Ciyaklıyorum. "Onlara bayılacak."

"Ve Paskalya tavşanı ile fotoğraf çektirebilir," diye ekliyor Felicity.

"Sabırsızlanıyorum."

Weston'ın yüzünde komik bir ifade

belirir. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Paskalya tavşanından çok korkuyorum," diye fısıldıyor.

Felicity onu duyar ve çıldırır. "Yalan söylemiyor. Ailemiz Disney World'e gittiğinde, West'i karakterlerle fotoğraf çektirmek için benimle birlikte sıraya girmeye ikna etmeye çalıştım ama o hep ağlayarak kaçtı." Yürürken Weston'ın bacağının arkasına tekme atmayı başarıyor ve bacağı bükülüyor.

Kıkırdıyorum. Bunu defalarca yaptığını gördüm ve hiç eskimiyor.

Weston, "Ağlayarak kaçmadım," diye savunuyor. "Ben sadece başka bir şey için sıraya girin."

"Annemin arkasından burnunu çekerken ve Minnie Mouse ile fotoğraf çektirmemi izlerken."

"Her neyse," diye homurdanıyor.

Bana bakıyor ve gözlerini devirerek sırtıyor.

Kulübenin tüm faaliyetlerin gerçekleştiği tarafına gittiğimizde bir sürü insanla tanışıyorum. Sutton'ın erkek ve kız kardeşleri ve eşleri oradalar ve herkes hem ne kadar iyi hem de ne kadar çekici oldukları konusunda çok sevimli. Etrafım güzel insanlarla çevrili ve Caleb'in tavşanlarla ne kadar sevimli olduğunu görmekten dikkatim dağılmasaydı, herkesten biraz etkilenirdim. Muhtemelen benimle en çok Sutton'ın kız kardeşi Scarlett ve baldızı Marlow konuşuyor ama hepsi harika. Marlow'un küçük bir

Caleb'e aşık olan Dakota adında bir kız ve biz tavşanlarla oynarken o da bizimle kalıyor.

Weston ve ben Paskalya tavşanı ile fotoğraf çektirmek için sıraya girdiğimizde Weston kıpır kıpır oluyor.

"Cidden gergin misin?" Ben soruyorum.

"Takım elbisenin arkasında ne olduğunu asla bilemezsin," diye fısıldıyor nefesinin altında.

Owen sesini yükseltiyor. "Sanırım babam geçen yıl Noel Baba'ydı. Cebinde her zaman nane şekeri taşır ve Noel Baba da baston şeker dağıtıyordu." Bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Çok sevimli.

"Bu gerçekten iyi bir tahmin o zaman. Paskalya tavşanını oynayanın Pappy olduğunu bilseydim bu kadar umursamazdım," diyor Weston.

"Onun Pappy olduğunu sanmıyorum," diyor Dakota. "Gördün mü? Orada Grinny ile birlikte."

Bakıyorum ve Paskalya yumurtası avının yanında birlikte duran dikkat çekici yaşlı bir çift görüyorum. Weston bana birkaç kez herkesin kim olduğunu söylemek zorunda kaldı ve ben hala herkesi doğru anlamakta zorlanıyorum. Ama Grinny'nin Landmark'ların büyükannesi, Pappy'nin de *Ledger*'ların büyükbabası olduğuna inanıyorum... *Zac Ledger*'da olduğu gibi, yanımdakiyle tanışana kadar en sevdiğim oyun kurucuydu.

Sırada biz varız ve yardımcı yaklaşmamızı işaret ettiğinde ben yaklaşıyorum ve Weston geride duruyor. Ona baktığımda yüzünü buruşturuyor ve sonra bizimle birlikte ilerliyor. Fotoğraf çekirme sırası bizde ve ben tavşana yaklaştığımda Caleb ağlamaya başlıyor. Paskalya tavşanına bakıyor ve hüngür hüngür ağlıyor. Sanırım hala fotoğraf çekiliyor ama iyi bir fotoğraf olamaz.

"Gidelim, gidelim," diyor Weston, bizi oradan olabildiğince hızlı uzaklaştırarak.

Caleb tavşana bakıp biraz daha ağlarken alt dudağı dışarı çıkar.

"Sorun yok, tatlı çocuk. Oraya geri dönmeyeceğiz," diyorum ona.

Weston ona ciddiyetle, "Eğer istemiyorsan, hiçbir zaman giyinik bir karakterle fotoğraf çektirmek zorunda değilsin," diyor.

Bir kahkaha patlattım ve o da bana alaycı bir bakış attı.

"Hayır, haklısın. Öyle değil," diyorum, ciddileşmeye çalışıp başarısız oluyorum.

Daha sonra büyük bir gondolla en yüksek dağa çıkıyoruz. Açık bir bahar günü olduğu ve herkes şenlikler için dışarıda olduğu için dolu. Nisan ayı bu yıl harika geçti ve Weston'ın havuzuna girebilmek için havanın daha da ısınmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Dağın tepesine ulaştığımızda üçümüz birkaç selfie çekiyoruz ve Felicity de birkaç fotoğrafımızı çekiyor.

Ben

Sutton ve Owen'la birlikte. Ben bununla meşgulken Weston'a saldırıyorlar.

"Aman Tanrım, Weston Shaw," diye bir çığlık duyuyorum ve döndüğümde dar kot pantolonlu, göğüsleri göğre doğru kalkmış bir grup seksi kızın onun etrafını sardığını görüyorum.

"Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye soruyorlar ve o da kabul ediyor.

Bir imzaya ya da fotoğrafa hayır dediğini hiç duymadım ve şimdiye kadar bunun en iyi zamanlama olmadığı birkaç durum oldu. Geçen ay Caleb'in doktor randevusunda olduğu gibi.

"Elbette," diyor.

En az üç düzine fotoğraf çektiriyorlar, her biri bire bir fotoğraf ve ardından birden fazla grup fotoğrafı istiyor ve sonra bir şeyler imzalamasını istiyorlar. Kızlardan biri tişörtünü kaldırıp göğüslerini gösteriyor ve dekoltesini işaret ederek orayı imzalamasını istiyor.

Felicity çok fazla şey görmemesi için Owen'ı başka tarafa çevirir.

"Burada ailemle birlikteyim," diyor başını sallayarak. "Ama size iyi günler, tamam mı?" Yürümeye başlar ve birkaçı cebine kâğıt parçaları sıkıştırır.

"Bu kadınların sinirleri çelik gibi," diye mırıldanıyor Felicity. Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Merak etme. O böyle şeylerle ilgilenmez. Çok büyüdü."

"Ben değilim... O ne isterse yapabilir." Omzumu kaldırıyorum.

Gözleri kısılıyor ve dudakları beni okumaya çalışıyormuş gibi aralanıyor. "Ama senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Bu sadece garip bir durum. Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum."

Homurdanıyor. "Sana nasıl baktığını gördüm... ve senin de ona bakışında bir şeyler gördüğümü sandım, ama-" Omuz silkiyor. "Belki de yanlış anlıyorumdur?"

"Sanırım öyle," diyorum.

"Hmm."

"Ne düşünüyorsun?" Weston yanımıza gelerek soruyor. "Bence şu anda birçok kızın numarasını aldınız," diyorum.

İnliyor. "Burada bir çöp kutusu olsaydı, onları atardım."

"Mm-hmm," diyorum.

Kaşları kalktı. "Bana inanmıyor musun?"

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Sanırım bir süredir seks yapmıyorsun ve muhtemelen sırf seks yapmış olmak için seks yapmaya hazırsın."

Bunu şakacı bir şekilde söyledim, bir süre önce seks hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım. Ama geri çekilip sırtarak ona baktığımda, yüzündeki ifade bunu silip süpürdü. İncinmiş ve belki biraz da kızgın görünüyordu.

"Weston," diye fısıldıyorum.

Saçını çekiştiriyor, bu hareketin sinirli ya da endişeli olduğu anlamına geldiğini artık biliyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden Felicity'ye yaklaşıyor ve Owen'a aşağıda gördükleri hakkında bir şeyler soruyor.

Onunla fotoğraf çektiren kızlar gondol istasyonuna doğru yürürken yüksek sesle "Hoşça kal Weston Shaw" diyorlar ve ben de dışarı çıkıp onlarla birlikte gitmek istiyorum.

Eğer *bunun* zor olduğunu düşünüyorsam, gerçekten biriyle yatmaya başladığında duygularımı saklamak gerçekten zor olacak. Bu kaçınılmaz ve tek umudum o zamana kadar bunun üstesinden gelebilmek. Şu anda kafamın içinde Sasha'nın sesini duyuyor olmam komik ama duyuyorum.

"Bir erkeği unutmanın en iyi yolunun yeni bir erkeğin altına girmek olduğunu biliyorsun, Sade," derdi ve geçmişte gülerek ona haklı olabileceğini söyledim.

Ama bu yapmak istediğim son şey ve zaten bir faydası olacağını da sanmıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

YÜZÜME GERİ

WESTON

"Seni özledik," diyor Henley, bana kardeşçe sarılarak. "Son iki toplantıya gelmedin."

"Biliyorum. Ben de sizi özledim çocuklar. Paskalya için Landmark Dağı'na gittik ve geçen hafta sonu Caleb üşüttü."

"Şimdi nasıl?" Bowie soruyor.

Luminary'deki yuvarlak masaya oturdum ve flat white'ımdan uzun bir yudum aldım. "Daha iyiyim. Hâlâ yüzde yüz değil ama daha iyi. Sanırım o da diş çıkarıyor."

Hepsi inliyor.

Rhodes, "Bu, kalbi zayıf olanlara göre değil," diyor.

Penn, "Kalbi zayıf olanlar için neyin uygun olmadığını söyleyeyim," diyor. "Sam ve bitmek bilmeyen uygunsuz soru yağmurları. Bu hafta ona seks hakkında bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi sordu çünkü evdeki diğer koruyucu çocuklardan çelişkili mesajlar aldığını söyledi. Biri ona bir kıza çok uzun süre sarılırsan onu hamile bırakabileceğini söylemiş. Bir diğeri ise sadece aynı anda hem uzanıp hem de sarılırsanız demiş." Ellerini saçlarının arasına sokup çekiştiriyor. "Sadece matematik yapmak istiyorum, dostum. Bütün bu diğer dramalara ihtiyacım yok."

"Bu kadar inek olduğunu kim bilebilirdi?" Henley diyor.

Hepimiz gülüyoruz ve kendimi haftalardır hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissediyorum. Bir süredir -sanırım birkaç haftadır- bunalımdaydım ve arkadaşlarımı görmek çok güzel.

"O meraklı bir çocuk. Ona doğruyu söyleyin," diyor Bowie.

"Katılıyorum. Küçükken bana o kadar çok şey anlatıldı ki, Bree'yle en azından bu konuda hemfikir olduğumuz için mutluyum. Seks konusunun etrafından dolanmak istemiyoruz. Cassidy ile zaten konuştuk ve Audrey ile de on yaşına geldiğinde konuşacağız... tabii daha önce sormazsa."

"Tamam," diyor Penn. "Madem öyle diyorsun. Sadece onu üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Zaten çok şeyle uğraşıyor."

Rhodes elini Penn'in omzuna koyar ve onu hafifçe sallar. "Oğlumuz giderek bağlanıyor. Bence işin içinde babalık bağları da olabilir."

Penn alay ediyor. "Doğru. Ben mi? Hayır."

Sırıttıyorum. "En kötülerimizin bile başına gelir."

Hepsi dönüp bana bakıyor ve ben de içimi görebiliyorlarmış gibi hissediyorum.

"Ne?" Dedim.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın?" Rhodes diyor ki. "Yoksa onu senden çıkarmak zorunda mı kalacağız?"

"Ne? Ben iyiyim."

"Evet, antrenmanlara devam ettiğini söyleyebilirim çünkü çok kaslısın ama gözlerin böyle görünüyor." Rhodes köpek yavrusu gibi bakıyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor.

"Yok," diye homurdanıyorum.

"Bir kez olsun yalan söylemiyor," diyor Bowie.

"Sadie ile işler nasıl gidiyor?" Henley soruyor.

"Peki." Hepsi bana dikkatle baktığında başımı sallayıp kahve fincanıma odaklanıyorum. "Şu anda yanında Caleb var ve

annesiyle birlikte bir apartman dairesinde kalıyor."

"Yani hâlâ seninle mi kalıyor?" Penn soruyor.

"Evet, bir daha ayrılmakla tehdit etmedi."

"Bekle, ayrılmakla mı tehdit etti? Bunu bize söylememiştin." Henley kaşlarını çatı. "Ben... bir şeyler oldu. Öpüştük ve... üzerinden epey zaman geçti." I

Aynı anda konuşmaya başladıklarında elimi kaldırdım. "Seks yapmadık ama takıldık ve sonra... bunun bir daha olamayacağını söyledi. Ona ellerimi kendime saklayacağımı söyledim... ki öyle de yaptım. Sadece-"

"Sadece ne?" Rhodes dürtüyor.

"Bizi orada asılı bırakma," diyor Penn.

"Benim için farklıydı," diyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda boş yüzlerin bana baktığını görüyorum, sonra yine hep bir ağızdan konuşmaya başlıyorlar.

Sonunda Rhodes dişlerinin arasından ısıklık çalıyor ve ortalık yeniden sessizleşiyor.

"Açıkla kendini," diyor, elini uzatıyor ve söz hakkı bendeymiş gibi

b a ş ı n ı sallıyor.

"Bir öpücükten hiç böyle bir şey hissetmemiştim." "İyi anlamda mı?" Henley soruyor.

"İnanılmaz bir şekilde."

Yuhalayıp bağıyorlar ve devam ediyorlar ve Rhodes bu sefer durdurmak için hiçbir şey yapmıyor çünkü asıl kışkırtıcı o.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, tavana bakarken başım geriye düşüyor ve gürültüleri azalıyor.

"O zaman sorun ne?" Bowie soruyor.

"*Bunun bir daha olamayacağını söyledi,*" diye yineliyorum. "İlk başta aynı şekilde hissetmediği için böyle davrandığını düşündüm ama bilmiyorum, bana bakışı, kafasını kapatmadan önce beni öpüşü..." Öne doğru eğildim ve hepsi de eğildi, söylediklerime tamamen inanmışlardı. "Landmark Mountain'dayken bir grup kız yanıma geldi ve bana numaralarını vererek flört etmeye başladılar. İlk başta biraz kıskandığını düşündüm ve bu beni umutlandırdı. Ama sonra eski bir konuşmamızı gündeme getirdi ve söylediğim bir şeyi yüzüme vurdu."

Rhodes başını eğerek, "Bu bana kıskançlık gibi geliyor," diyor.

"Benim için uzun bir süre olduğunu ve muhtemelen sırf seks yapmış olmak için seks yapmaya hazır olduğumu söyledi." Avuçlarımı açtım.

"Evet," diyor Penn. "Ne kadar oldu ki zaten?"

Henley, "Seni test ediyordu," diyor.

Kaşlarını çatıttım. "O oyun oynamaz. O öyle biri değil."

"Belki de değil, ama ona güvence verdin mi? *Sadece seninle seks yaparsa* falan mı dedin?" diye soruyor.

Penn homurdanıyor ve ona attığım bakış onu susturuyor.

"Hayır, ben öyle bir şey demedim. Bir daha olamayacağını söylediğini duymadın mı? Bundan sonra neden zorlayayım ki?"

"Yani nasıl hissettiğini biliyor. Sadece sevişmek istemediğini. O öpücüğün sadece bir kaşıntıyı kaşımak için olduğunu ya da sadece azgın olduğunu düşünmüş olabilir..." Henley iç çekiyor.

"Sadece bu olsaydı, şimdiye kadar dışarı çıkıp biriyle yatmış olurum." Masadan kalkıp ellerimi saçlarıma arasına koyuyorum. "Evet, sevişmek istiyorum. Ama ne olmuş yani. Ben yetişkin bir adamım. Bu dünyadaki en kötü şey değil. Ama asıl kötü *olan, onu düşünmeden duramamam*. İyi geceler diyoruz ve odama gittiğim anda onu özleyorum. Her sabah onu görmek için sabırsızlanıyorum. Her gün Caleb'ı ilk kez gördüğünde göğsümde garip bir şey oluyor. Caleb'in yaptığı ya da benim söylediğim bir şeye güldüğünde midem takla atıyor. Saatlerce spor yapıyorum ama bu ağrıyı azaltmak için hiçbir şey yapmıyorum-" Göğsümde ağrıyan yeri ovuyorum.

Çocuklara tekrar baktığımda, şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle bana bakıyorlardı.

"Ona şarap ve yemek vermelisin." Henley kollarını iki yana açıyor ve "Oğlumuz aşık, çocuklar" diye anons ediyor.

"Hayır," diye nefes nefese kalır Penn.

Onu işaret ediyorum. "Anlaştık. Aşık değilim. Ben sadece... Beni ciddiye almasını ve belki bir ara benimle çıkmasını istiyorum ve... oh, kahretsin. Öyle miyim?"

Dirseklerimi dizlerime indiriyorum ve nefes alıp vermeye odaklanmaya çalışırken başımı öne eğiyorum.

"Hiperventilasyon mu yapıyorsun?" Penn soruyor. "Şu anda kimsin sen?" "Bilmiyorum," diye inliyorum. Onları işaret ediyorum. "Bu aramızda kalsın. Hayır. bu konuda başka bir kelime."

Rhodes masanın ortasında duran The Single Dad Playbook'u okşar ve bilgece başını sallar.

"Biz kasayız. Bize ne olursa, bizde kalır" diyor. Herkes ellerini defterin üzerine koyuyor ve ben de benimkini en üste koyuyorum.

"Ne yapacaksınız?" Bowie soruyor.

"Bu olmuyormuş gibi davranacağım," diyorum.

Rhodes inliyor. "Henley'i duymadın mı? Ona şarap ve yemek vermelisin. Sadece onu istediğini söyle. Değerli vaktini boşa harcıyorsun. Yakında eğitime başlayacağız. O zaman bütün gününü buna ayıramazsın. Antrenmanda onunla sevişebilmeyi diliyor olacaksın ve bu kupalar sana sempatiyle bakmıyor olacak." Kendi yüzünü ve diğer herkesin yüzünü işaret ediyor. "Hayır, sana *ne yapman gerektiğini açıkça söylediğimizde neden bizi dinlemedin* diye bakacağız." Başını sallıyor. "Bu olmuyormuş gibi davran. Kahretsin. Bu konuda Penn'e katılıyorum. Şu anda kimsin sen?"

"Onun duygularına saygılı olmaya çalışıyorum. Söylediklerine saygı duymaya... ve iyileşmesi için ona zaman tanımaya," diyorum sessizce.

Sikeyim. Ona aşık oluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

BU KADAR GÜZEL BİR KİTAP

SADIE

"Hey, orada işler nasıl gidiyor?" Weston soruyor.

"Neredeyse her şeyi kutuladık," diyorum. "Yük almak için gelmemi ister misin?"

"Hayır, ailem bütün gün Goodwill'e bir şeyler götürdü ve şimdilik her şey arabama sığacak. Babam az önce bizim için bir şeyler almaya gitti ve sanırım Caleb ve ben bir saat içinde yola çıkacağız."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Eğer seninle ilgilenirlerse çocuklarla Bowie'de yemek yiyebilirim."

Göğsüm sıkışıyor. Bunu olduğundan daha fazla anlamlandırmamaya çalışıyorum. Weston gerçekten iyi bir insan. İnsanları gözetir ve oğluna baktığım için artık beni de gözetiyor. Ayrıca eğer yakınsa evdeki güvenlik ekibine In-N-Out bırakıyor çünkü sevdiklerini biliyor.

"Onları görmezden geldiğim için bana kızıyorlar," diye ekliyor. "Onlara merhaba dediğimi söyle."

Arka planda Rhodes'un "Bizi özledin mi Sadie?" diye bağırdığını duyuyorum. Gülüyorum. "Evet, aslında özledim."

Weston gülerek, "Bunu onlara ben söylemiyorum," diyor. "Egolarının zaten olduğundan daha fazla şişirilmesine ihtiyaçları yok."

Telefonu kapattığımda annemin bakışları kafamı sallamama neden oldu. "Ne?"

"Ben de sana aynı soruyu sorardım." Gülüyor. "Weston'la işler nasıl gidiyor?"

"Onlar... iyiler. Gerçekten iyiler."

Kaşları kalkıyor ve ben tekrar başımı sallıyorum. "Öyle değil."

"Emin misin?" diye sorar.

Tereddüt ediyorum ve gülümsemesi büyüyor.

"Birkaç hafta önce bir şey oldu. Öpüştük." Annemi başka ne yaptığımızla ilgili detaylardan uzak tutacağım.

"O zamandan beri kendimi kötü hissediyorum." Yanağımın içini ısıriyorum. "Bir öpücükten sonra hiç böyle hissetmediğini söyledi ve ben de onu susturdum."

"Neden, tatlım?" Annem beni daha yakına çekiyor ve dağınık saçlarımı topluyor. "Sen mutluluğu hak ediyorsun, biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece onunla değil." Dudaklarım titriyor ve yere bakarak iç geçiriyorum. Annem gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyor.

"Neden onunla değil? Tatlım, yüksek sesle söylemek ne kadar zor olsa da, Sasha burada değil. Ama ne var biliyor musun? Eğer olsaydı, sence yuva kurmaya hazır olur muydu? Ben düşünmüyorum. Tam zamanlı annelik işine hazır olup olmayacağını bile bilmiyorum. Sen çalışmadığın ve Caleb'e yardım etmediğin zamanlarda Caleb'i bakmam için bana bıraktırdı, böylece alışverişe ya da arkadaşlarını görmeye gidebilirdi ya da... Çoğu zaman ne yaptığını bile bilmiyordum."

"Bunu bilmiyordum." Bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak ona bakıyorum.

"Ona karşı hepimiz çok kolay pes ettik. Hasta olduğu için mi yoksa kişiliği her zaman diğerlerimizden daha güçlü olduğu için mi emin değilim ama onunla her şeyi yeniden yapabilseydim, yapardım. Belki de o gün arabada olmaması gerekirken arabayı ben kullansaydım o arabada olmazdı." Sesi kesildi ve elimi omzuna koydum.

"Anne, olanlar için kendini suçlayamazsın. Sasha her zaman tam olarak ne yapmak istiyorsa onu yaptı."

Başını sallıyor. "Bu konuda haklısın. Babamla benim o yolculuğa çıkmamızı istemedi çünkü Caleb'e biz olmadan o kadar uzun süre bakamayacağını düşünüyordu ve biz de neredeyse onu dinliyorduk. Keşke dinleseydik, ama-"

"Fark etmezdi anne. O sabah gitmeden önce uyanmadığım için kendimi suçladım ama bu... Bilmiyorum, onu geri getirmiyor."

"Hayır, değil." İkimiz de gözyaşlarımızı siliyoruz ve o bana sarılmak için eğiliyor. Ayrıldığıımızda ellerini yanaklarıma koydu. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Sadie. Weston seni mutlu edecekse ona bir şans vermelisin. İşler yolunda gitmezse, Caleb'a olan sevginin olası tüm olumsuzluklardan daha ağır basacağına inanıyorum."

O sırada babam yemekle içeri giriyor ve ben de konuyu bir kenara bırakmaktan memnun oluyorum.

Caleb ve ben eve döndüğümüzde Weston hala evde değildi. Caleb arabada uyuklarken uyanıyor ve ona bir biberon verip altını değiştirmeme yetiyor. Onu yatağına yatırdım ve uzun bir duş aldım, uzun bir günün ardından kendimi kirli hissediyordum. Yatağına girdiğimde saçları hala ıslaktı, Sasha'nın günlüklerinin olduğu kutuyu yatağına çektim. Onları okumak konusunda kararsızım. Ben öldükten sonra günlüklerimin okunmasını istemem. Birinde yazmayı bıraktım çünkü Sasha'yı benimkilerin hepsini okurken yakaladım. Yakalandığında da hiç özür dilemedi.

Güldü ve omuz silkti, "Yazılan şeyler okunmak içindir" dedi.

"Önünde *Özel Mülkiyet*, *OKUMAYIN* yazıyorsa olmaz" demiştim.

"Bu bir kitap," diye günlüğümü salladı, "ve okumayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Böyle güzel bir kitaba yazıp okumama izin vermemek senin için işkence."

Sanırım ona bir şey fırlattım ve o da güldü. Onu bir sonraki yakalayışında ona bağırdım ve o da güldü ve son seferinde onunla bir gün boyunca konuşmadım ve sonra yazmaya devam etmenin kendi hatam olduğuna karar verdim.

Günlük tuttuğunu bile bilmiyordum çünkü onun benimkileri karıştırdığı gibi ben de onunkileri karıştırmıyordum. Benden iki yaş küçük olduğu için Sasha benim olanın onun olduğunu düşünüyordu ve ben de çoğunlukla bunu sorun etmiyordum... günlüklerim hariç.

Şimdi gülümsüyorum ve onun günlüklerinden birini alıp açıyorum, kapağın içinde ne yazdığını görünce yüksek sesle gülüyorum.

Sadie, eğer bunu okursan, çok güleceğim. Gördün mü?

Bu kadar güzel bir kitap okunmak içindir!

İlk girişin tarihine bakıyorum ve muhtemelen ilk günlüğümü bulmasından bir yıl sonra.

O on beş, ben on yedi yaşındaydım. İlk satırı doğrudan konuya giriyor.

Sadie'nin günlüğünden onun bekâretini on altı yaşında kaybettiğini öğrendiğimden beri bekâretimi on beşimde kaybetmek istiyorum. O benden daha zeki ve olgun olabilir ama ben daha seksiyim. Değil mi, Sadie? Göz kırp, göz kırp.

Sadie muhtemelen bunu hiç okumayacak çünkü o benden daha iyi bir insan, ama umarım okur! O zaman benim onunkini okumamla ilgili kibirini bir kenara bırakabilir. Benimki onunkinden çok daha heyecanlı olacak zaten. Tek konuştuğu okul, dersler, notlar ve Jake, Ian ve Charlie. Bekaretini Charlie'de kaybetmesine sevindim. O lisedeki en ateşli çocuk ve çok zengin, bu yüzden seksin olduğundan daha iyi olmaması önemli bile olmamalı. Onunla biraz daha çıksaydı, eminim ona harika hediyeler verirdi.

Tamam, cidden, günlüğüm Sadie hakkında olmayacak. Benim heyecanlı hayatım hakkında olacak.

Her neyse, eğer bekâretimi on beş yaşındayken kaybedeceksem, bunu gerçekleştirmek için sadece dört ayım kaldı.

İşte seçenekler ve tercih ettiğim sıralama:

1. Charlie-ne? Sade artık onunla çıkmıyor ki! Ve bana ne tür hediyeler vereceğini görmek istiyorum. Ve daha önce de söylediğim gibi, o lisedeki en seksi çocuk. Eminim geçen yıldan beri birkaç şey öğrenmiştir.

2. Jon Paul. Rahat olduğumdan daha fazla sivilcesi var, ama o R-I-C-H. Güzel hediyeler, ayrıca harika bir havuzu olduğunu duydum.

3. Aaron. Jon Paul'den daha seksi ama onun kadar zengin değil, bu yüzden sonuncu.

İnliyorum ama okurken de güldüm. Bu Sasha'nın T'si. Küstah, saygısız ve çok komikti... ve çürümüştü.

Tanrım, onu özlüyorum.

Büyük bir günlük yığını var. Evde hiçbirine bakmadım, sadece büyük bir kutuya koydum. Benim yazdığımdan daha fazla günlük yazmış ve onun düşüncelerini okurken hem gülüyorum hem de ağlıyorum. İlkinin neredeyse tamamını okudum ve bu iş bittiğinde okuyacak daha çok şeyim olduğu için mutlu bir şekilde uykuya daldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ÇILGIN

Dört ay sonra

WESTON

Sezonun ilk maçından önceki gece yatağa uzandım ve Sadie'yi aramak için telefonumu elime aldım. Stadyuma yakın bir yerde yaşıyor olsam da, ister iç saha ister deplasman maçı olsun, maçtan önceki gece tek başımıza bir otelde kalmamız gerekiyor.

Antrenman kampına başladığımda Sadie ve Caleb'den ayrılma süreci yaşadım ama o bundan daha kolaydı çünkü hala eve

her gece iki tane.

Sadie'ye karşı olan hislerimi çocuklarla paylaştıktan sonra birkaç hafta boyunca hamdım, ama aynı zamanda bunu göğsümden çıkarmak da bir rahatlamaydı ve duygularımın gerçekten ne kadar derin olduğunu görmemi sağladı. Sınırları aşmamak, beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermemek, ona çok uzun süre bakmamak, onu öpmemek daha da zorlaştı... Lanet olsun, tüm bu kısıtlamalarım için altın madalyayı hak ediyorum.

Birbirimize aylar öncesine göre çok daha yakınlaştık. Caleb'i büyütürken sadece birlikte mücadele etmekle kalmıyoruz, bu durum onun ilk kez hastalandığı zamankinden daha belirgin olmamıştı. Çok yorgunduk ve Sadie hiçbir şeyden bir kez bile şikâyet etmedi. Yorulmak bilmeden onunla ilgilendi, onu dinlendirmeye çalıştığımda bile nadiren ara verdi. Onun korkunç öksürüğünü duyduğunda ağladı ve benim için o andan daha güzel olduğunu hiç sanmıyorum. Ama onun duvarları da benimle birlikte yıkıldı, sadece Caleb söz konusu olduğunda değil.

Her şeyi tartışıyoruz ve beni her zaman güldürüyor.

O, her şeyi anlatmak istediğim ilk kişi ve her gece duymak istediğim son ses. Ne zaman ayrı kalsak bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

O benim en iyi arkadaşım ve ona deliler gibi aşığım.

Ondan uzak kalmak gerçekten çok zor olacak.

Caleb hala ayaktayken FaceTiming yaptım ve bu eğlenceliydi. Artık *Dada* ve *Mama* diyor ve Felicity'nin köpeği Chewy için *gog* diyor. İlk başta ona anne demesinin Sadie'yi endişelendirdiğini söyleyebilirim. Bunun bebeklerin yeni söylemeye başladığı bir kelime olduğunu okuduğunu söyledi.

"Bana böyle hitap etmesini ben söylemedim," dedi.

Ama annesi onu bu konuda rahatlatan bir şey söyledi.

"Onun tanıdığı anne sensin Sade ve Sasha da onun bu dünyada bir annesi olmasını isterdi. Yeterince büyüdüğünde ona annesiyle ilgili her şeyi anlatabilirsin ama sen buradasın ve onu bir anne gibi seven kişi sensin."

Sadie ona "Sadie, Sadie, Sadie" diye tekrarlamayı bıraktı ve ona anne demesine izin verdi.

Saati tekrar kontrol ediyorum ve onu FaceTime'liyorum. Caleb şimdiye kadar yatmış olmalıydı ve henüz yatmadıysa beni geri arayacaktır.

"Hey," diyor sırtarak.

Atlet giymiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmış, yüzü makyajsız. Onu böyle seviyorum. Giyinik halini seviyorum. Onu nasıl görürsem öyle seviyorum.

"Selam. Nasıl gidiyor?"

"İyi bir gece oldu. Caleb sakinleşti. Masal zamanı geldiğinde babamı istedi. Vahşi şeylerin seslerini senin kadar iyi çıkaramıyorum."

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, seni duydum. Kükremen oldukça zayıf." O gülüyor ve ben bir süre ona bakıyorum.

"Sizi özledim çocuklar," diyorum. "Yatma saatinde yanında olamamak hoşuma gitmiyor." "Biz de sizi özledik. FaceTime yardımcı oldu. Yüzünüzü görmek hoşuna gitti." Ona beni özleyip özlemediğini sormak istiyorum ama sormuyorum.

"Yüzlerinizi görmek benim de hoşuma gitti. Felicity ile konuştun mu? Maçtan önce eve gelecekler mi?"

"Evet. Aslında senden hemen önce aradı. Tek arabayla gidiyoruz, ailem de öyle. Aile park yerini bulmaya çalışırken kaybolacaklarından endişelendiler." Gülüyor.

"Güzel." Sırıyorum.

"Maça hazır mısınız?" diye soruyor.

"Öyleyim. Takım harika görünüyor, kendini güçlü hissediyor. Umarım yarın ezip geçeriz."

"Yapacaksın. Sana tezahürat yapıyor olacağız. Muhtemelen babamı sahadan duyabileceksiniz."

Sırıyorum. "*Seni* duymak istiyorum."

Yanakları kızarıyor ve dudaklarını yana doğru bastırıyor. "Ben de biraz tezahürat yapabilirim."

"Sen daha iyisin."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve ona bakmak için bir bahanem olması ve bakarken yakalanacağımdan endişe etmemek güzel.

"Daha sonra benimle aile alanında buluşacak mısınız?" Soruyorum.

"Evet, gelip merhaba diyeceğiz ve sonra muhtemelen acele edeceğiz ki Felicity ve Sutton bizi bırakıp Landmark Dağı'na geri dönebilsinler."

"Benimle geri dönmeyecek misin?"

Dolgun dudakları bir an için ayrılıyor ve başı hafifçe eğiliyor.

"Maçtan sonra partiye gidip gitmediğinizden emin olamadım."

Homurdanıyorum. "Ah, hayır. Özellikle kazanırsak çok heyecanlanacağım ama eve dönüyorum. Sizi özlediğimi söylediğimi duymadınız mı?"

Gülümsemesini engellemeye çalışıyor ama işe yaramıyor. "Peki, tamam. Evet, sanırım seninle eve gelebiliriz. Annemle babam da gelirse Felicity ve Sutton'a biraz zaman kazandırmış oluruz."

"Elimden geldiğince çabuk sahadan çıkmaya çalışacağım ama yine de biraz bekleyeceğim.

Sonra duş alacağım ve tamamen seninim."

Yanakları kızarıyor ve başını sallıyor. Dişleri bir saniyeliğine alt dudağına bastırıyor ve dolgun dudağı tekrar dışarı çıkarken bakakalıyorum. Aletim şortumun içinde kabarıyor ve onu zapt etmeye çalışmak için sıkıca kavıyorum, ama çok iyi hissettiriyor, özellikle de o kocaman gözleri ve dolgun dudaklarıyla bana bakarken.

Tek kaşı kalkıyor ve dudakları hafifçe büzülüyor. "Sen iyi misin?" "Ben mi? Ben iyiyim."

"Yanaklarınız biraz kızarmış görünüyor. Otel sıcak mı?"

Aletimi bıraktım ve başımı salladım. "Evet. Burası kesinlikle sıcak."

Telefonu ayarlıyor ve yatakta kayıyor, meme uçlarının atletine doğru gerildiğini görmeme yetecek kadar. İçimden küçük bir inilti çıkıyor ve telefonu olduğu yere geri kaldırıyor.

"Bırakayım da biraz uyu," diyorum ona. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Eve bu kadar yakınken otelde kalmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ama bir şey olursa bilmek isterim."

Gülümsüyor. "İyi olacağız. Merak etmeyin."

Ben de ona gülümsüyorum. "Tatlı rüyalar,

Chapman." "Tatlı rüyalar, Shaw."

"Oh, şimdiden en tatlı rüyaları göreceğimi biliyorum."

Dudaklarını yalıyor ve tekrar gülümsüyor. İyi geceler dediğimizde elim tekrar aletimin üzerindeydi ve boşalmadan önce kendime ancak üç uzun vuruş yapabildim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SOĞUK BİR DUŞ

SADIE

Koltuğuma oturduğumda telefonum çalıyor ve arayanın Weston olduğunu görünce şok oluyorum.

Cevap veriyorum ve yüzü ekranı dolduruyor. Kocaman sırıtıyor ve Caleb'a gülümserken gözleri parlıyor.

"Şu haline bak, güzel forma," diyor.

Sezonun ilk maçı ve Caleb'a on dört numaralı Weston Shaw forması giydirdim. Tamam, ben de bir tane giyiyorum.

"Bizi şu anda aramanı beklemiyordum!" Sinirli bir şekilde gülüyorum. Oyuncular çoktan sahaya çıkmıştı ve ben her yere bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Dışarı çıkmadan önce sizi görmek istedim," diyor.

Buna ışınlanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Hepimiz buradayız, seni destekliyoruz." Ekranı aileme ve onun ailesine gösteriyorum ve hepsi ona bağıyor, güvenli oynamasını ve bu maçı bizim için kazanmasını söylüyorlar.

Ekranı kendime çevirdiğimde gülüyor. Tek eliyle *seni seviyorum* işareti yapıyor ve kalbim çarpıyor. Bunu Caleb'a her zaman yapıyor ve bazen keşke bana da yapsa diyorum. Yumruğunu göğsüne vuruyor, sırtıyor.

"Dışarıda görüşürüz," diyor.

Birdenbire bunalmış bir şekilde başımı sallıyorum ve telefonu kapatıyoruz. Kalbim çok sert çarpıyor.

Caleb saçımı çekiştiriyor ve bu dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Artık her yerde emekliyor, bu yüzden onu tüm maç boyunca oyalamanın zor olacağından endişeliyim, ancak Weston onu üçüncü çeyrekte almam şartıyla oyuncular için Mustangs çocuk bakım evine götürebileceğimi söyledi.

Burada her iki büyükanne ve büyükbaba seti, Felicity ve Sutton ile birlikteyiz, bu yüzden oyunun heyecan verici sesleri ve onun yedimizin arasında dolaşması arasında - büyükbabalar bakmadığımı düşündüklerinde ona gizlice sosisli sandviç ısırlıkları atıyorlar - Caleb hayatının en güzel zamanını geçiriyor.

Weston ve ekibin geri kalanı dışarı çıktığında sevinçten havalara uçuyoruz. Burada olduğuma inanamıyorum. Bazı antrenmanlara katıldım ve oyuncular sahne arkasında görmeyi çok sevdim ama gerçek bir maç için stadyumda olmak çok farklı. Adrenalin çok yüksek.

On dört numarayı bir şahin gibi izliyorum. Bunu yapmak zor değil, zaten günlerimi işim gibi onu izleyerek geçirdiğimi hissediyorum. Ona bakmak zor *değil*. Vücudu benim en sevdiğim sanat eseri. Onu yakından ve kişisel olarak incelemeyi ne kadar çok istediğimi saklamak gittikçe zorlaşıyor, ama elimden geleni yapıyorum.

Weston programındaki değişiklik konusunda abartmıyordu. Temmuz sonunda antrenman kampı başladığında, birbirimizi her gün görmekten akşamları birkaç saat görmeye başladık. Ve şimdi sezon başladığına göre, sanırım daha da yoğun olacak.

Onu çok özledim. Her zaman yanımda olduğu için ne kadar şımardığımı fark etmemiştim. Yemeklerimizin çoğunu o yapıyordu ve bir kadeh şarap eşliğinde film izlemek, havuz kenarında vakit geçirmek ya da güvertede yıldızları seyretmek gibi düzenli bir rutinimiz vardı. O başladığında

Antrenmanlarda, takımın beslenme uzmanının onun için hazırladığı yemek planını dikkatle takip ederek ona akşam yemeği hazırlamak için daha fazla çaba sarf ediyorum. Yemeklerim harika değil ama gittikçe daha iyi oluyor ve ne yaparsam yapayım lezzetli olduğunu düşünüyor. Ve hala film izliyoruz -ben bir kadeh şarapla, o sade su veya elektrolit suyla- ama genellikle film bitmeden uyuyakalıyor. Onu dürterek uyandırıyorum, uykulu gözlerinin açılmasına bayılıyorum ve sonra beni gördüğüne çok sevinmiş gibi sırıtıyor.

Bazı oyuncuların kız arkadaşlarını ve eşlerini tanıdım ama henüz çok iyi değil. Hâlâ kendimi yabancı hissediyorum çünkü ben kız arkadaş ya da eş değilim. Daha çok dadı gibiyim sanırım. Ayrıca kendimi Weston'ın en iyi arkadaşı gibi hissediyorum. Şüphesiz o benim.

Artık günlerimiz, düşüncelerimiz ve hayallerimiz hakkında, her şey ve hiçbir şey hakkında durmadan konuşuyoruz. Tüm yara izlerinin nereden geldiğini biliyorum, en azından mayo giydiğinde görebildiklerimi ve hiç iyi şarkı söyleyemesem de bir zamanlar ünlü bir şarkıcı olmayı hayal ettiğimi biliyor. Bekaretini on altı yaşında kaybettiğini ve üç dakika sürdüğü için gurur duyduğunu biliyorum. O da benim ilk seferimin, yine on altı yaşındayken, bir dakika kadar sürdüğünü biliyor, bu yüzden üç yaşında gerçekten bir şey başardığı için beşlik çaktık.

Hayatımız eğlenceli ve harika ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama değişmesini istemiyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hepsi Weston ve Caleb sayesinde.

Weston yoldayken olacaklardan korkuyorum. Birçok kez, hayranları onu gördüğünde neler olduğunu izledim. Yanında olup olmamam umurlarında değil, beni yolumdan çekip dikkatini çekmek istiyorlar. Caleb ve benim iyi olduğumuzdan emin olmak için her zaman kontrol ediyor ve sonra onlarla kibarca mesafeli davranıyor, fotoğraf çekiyor ve imzalaması için ona verdiklerini imzalıyor ve uygunsuz bir yerde olduğunda reddediyor.

Yapmayı seçtiği hiçbir şey için onu suçlayamayacağım. Aylar önce öpüştüğümüzden beri bana karşı mükemmel bir centilmen oldu ve ona daha fazlasını istediğime dair hiçbir işaret vermedim.

Ama ben biliyorum.

Her şeyi onunla istiyorum.

O zaman da öyleydi ama her şey çok yeniydi. Hâlâ kız kardeşimin yasını tutuyorum ama eskisi kadar taze değil. O gideli yedi ay oldu ve onu kaybetmenin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum ama bazı günleri atlatabiliyorum

Artık ağlamadan. Burada olduğum ve o olmadığı için kendimi suçlu hissetmeden onun hakkında konuşabiliyorum.

Hâlâ günlüklerini okuyorum, her seferinde bir tanesinin tadını çıkarıyorum ve aralarında mola veriyorum. Bir kerede çok fazla şey okumaya çalıştığımda kendimi umutsuzluğa geri dönerken buluyorum. Ama çoğu zaman onları okumak bana yardımcı oluyor. Sanki yanımda onun sesini duyuyorum ve çoğu zaman günlüklerindeki sözleri sanki onları okumamı umuyormuş gibi bana yöneliyor.

Bazen uzun yaşamayacağını ve bunları benim okuyabileceğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Diyabeti sürekli bir mücadeleyle ve günlüklerinden, bunun onu her zamankinden daha fazla endişelendirdiğini öğreniyorum. Bu kitapları bulup düşüncelerini okuduktan sonra onu düşündüğümde daha çok gülümseyebiliyorum.

Devre arası bittiğinde, maç uçup gider. İnanılmaz bir oyun oynadılar ve on dört sayı farkla kazandılar. Stadyum biraz boşalana kadar etrafta takılıyoruz ve sonra aile bölgesine gidiyoruz. Oyuncular için kutulanmış yemekler var ve bazıları yemeklerini yemeye başlamış bile. Maç sırasında yediğim yemeklerden dolayı karnım tok ama sinirlerim istesem de yememe izin vermiyor. Artık Weston'ı şahsen tanıdığım için, onu oynarken izlemek eskiden ekranda izlemekten çok daha farklı. Sakatlanacağına dair sürekli bir panik var.

Dışarı çıktığında bize doğru koşuyor, önce bana ve Caleb'e geliyor. Kollarını bize doladı ve bizi kendine çekti.

"İyi şans tılsımlarım," diyor. Geri çekildiğinde gülümsemesi çok tatlı. "Eğlendin mi?"

Birden dilimin tutulduğunu hissettim. "En iyisiydi. İnanılmazdın." Bana baktığında ukalaca sırtıyor. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Nefesinin altında diyor ki.

Onu doğru mu duydum?

Penn ve Rhodes daha sonra kapıdan içeri giriyor ve yemeklerini yerken bize sarılıp takılıyorlar.

"Yemek yemeyecek misin?" Weston'a sordum. "Aç mısın?"

Başımı salladım. "Maç sırasında yemek yedim ve çok heyecanlandım." Karnımı tutuyorum. "Hâlâ iyileşiyor olabilirim."

Gülüyor ve bir yemek alıyor ve Henley ile Bowie odaya geldiklerinde onlara el sallıyor.

Yemeklerini afiyetle yiyorlar ve ben daha ne olduğunu anlamadan Sutton ve Felicity'nin aracından fazladan araba koltuğunu alıyoruz ki

Landmark Dağı ve eve doğru gidiyoruz. Annemle babam yol boyunca sohbet ediyor ve Weston sürekli bana bakıp gülümsüyor.

Hayal mi görüyorum yoksa bana farklı mı bakıyor bilmiyorum.

Annemle babam gittikten ve Caleb'i yatırdıktan sonra Weston, Caleb'in odasının dışındaki duvara yaslanıyor.

"Bir bardak şarap ister misin?" diye sorar.

"Bu gece sıcak bir çay içebilirim. Yorulmadın mı?"

"Hem evet hem hayır. Maçtan sonra sakinleşmek zor oluyor."

"Kulağa nasıl geliyor? Bir duşa daha ihtiyacın var mı? Kendine bir kadeh şarap?"

"Soğuk bir duş belki," diyor gülerek. "Formamın içinde çok seksi görünüyorsun Chapman."

Kızardım. "Beğendin mi?" Soruyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Bayıldım amına koyayım."

Ağzım açık kalıyor ve önüme gelene kadar bana doğru ilerliyor, elleri duvarda, beni hapsediyor. Eğiliyor, nefesim kesiliyor ve ağzıma bir santim kala duruyor.

"Burada onurlu bir şey yapmaya çalışıyorum Chapman," diye fısıldıyor. "Bunu yapmayı gerçekten zorlaştırıyorsun. Kendimi bu kadar kısıtlamaya devam edebilir miyim bilmiyorum." Başını eğiyor ve burnu çene çizgimden kulağıma doğru ilerliyor, sonra dudakları kulağıma değiyor. "Sonra formamın içinde belirdin ve yenecek kadar güzel kokuyorsun." Nefesini içine çekip yumuşak bir inilti çıkarıyor ve ben ürperiyorum. "Bu gece neyin hayalini kuracağımı biliyorum."

"Ne?" Titreyerek sordum.

"Ağzım bacaklarının arasında, seni yiyip bitiriyor."

Nefesim kesiliyor ve yanımdan geçip odasına doğru yürüyor. Kapıyı arkasından kapattığında, bunun gerçekleştiğinden bile şüphe ediyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

JÖLE VE ERIŞTE

WESTON

Bir duş daha alıyorum - Sadie'yi formamın içinde gördükten sonra soğuk bir duşa ihtiyacım olduğu konusunda şaka yapmıyordum. İçerideki meseleleri hallediyorum ve dışarı çıkıp kurulandığımda kendimi yeniden gitmeye hazır hissediyorum. Bir maçtan sonra her zaman çok heyecanlıyım ama Sadie ile yaşamak zaten çoğu zaman böyle hissetmeme neden oluyor.

Yatak odama gitmeden önce saçlarımı havluyla biraz daha kurutuyorum ve üzerime bir şey giyme zahmetine girmeden yatağıma giriyorum. Bu gece açılış günü olduğu ve kazandığımız için yarın daha hafif bir programımız var, bu yüzden alarmımı kurmuyorum. iPad'imi kaptığım gibi maçı açıp birkaç kez izliyorum.

Her maçıtan sonra yaptığım gibi, kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. İkinci kez biraz daha yüksek sesle çalınca doğruluyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, kalbim göğsümde gümbürdüyor.

Sadie odama giriyor ve o da duş almış gibi görünüyor. Saçları ıslak, uzun kollu tişörtünü ve dar kot pantolonunu çıkarmış, üzerinde sadece kazağı var ve uzun, çıplak bacaklarını sergiliyor. Nefesimin altında küfrediyorum. Gergin görünüyor.

"Bu görünüm daha da iyi," diyorum ona.

"Ben... Söylediğın şeyi düşünmeden edemedim," diyor usulca. "Hangi kısmı?" Elimde olmadan sırtıyorum ve o da bana başını sallıyor, dudaklarını yana doğru bastırarak.

"Ağzını bacaklarımın arasına koyup beni yuttuğunu hayal ettiğini söylediğın kısım..."

"Evet," sesim titriyor. "Ben de bunu düşünmeyi bırakmadım.

Bu battaniyenin altında çıplağım, yoksa şimdiye kadar karşınızda dikiliyor olurdum." "Bu bir mazeret değıl."

Yorganı atıyorum ve beni gördüğünde nefesi kesiliyor. Sikim ona ulaşmak için zorlanıyor ve elini dudaklarına götürüyor. Farkında mı bilmiyorum ama başparmağını ısıırıyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey.

"Bunu ilk kez düşünmüyorum," diyorum ona, yeterince yaklaştığımda yanağına dokunmak için uzanıyorum. "Sadece sana ilk kez söylüyorum."

"Bana söylediğine sevindim." Öne doğru bir adım atıyor ve aletim karnına temas ettiğinde mırıldanıyorum. "Artık aynı sayfada olduğumuzdan emin değıldim."

"Artık mı? Başından beri aynı fikirde miydik?" Diğeri elimi yüzüne götürüp yanaklarını tutuyorum ve dikkatle gözlerine bakıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Çok soğukkanlı davrandın."

Gülüyor. "*Soğukkanlı davranan* hiçbir yanımda yok. O öpücüğü durdurdum ama hiç istemedim. Aynı çatı altında yaşamak işkence gibiydi, dokunacak kadar yakın, ama değıl..." Parmakları karnımda geziniyor ve kaslarım onun altında zıplıyor.

Saldırmaya hazırım, bu yüzden kendimi sabitlemeye çalışarak güçlendirici bir nefes daha alıyorum.

Alnım onunkine değıyor ve ellerimi beline atıp inliyorum. "Aylardır senin için yanımda tutuşuyorum," diye fısıldıyorum. "Gerçekten görmedin mi?"

Elleri önce göğsüme, sonra omuzlarıma uzanıyor, onu kendime daha sıkı çekiyorum ve ağzını ayırıyor. "Kendi duygularım beni çok kör etmişti, yanlış gidebilecek her şeye kendimi çok kaptırmıştım."

"Sadie?"

Fısıldıyorum. Bana göz kırpmıyor.

"Seninle sadece bir gece geçirmek istemiyorum. Bu benim için sadece seks değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Birlikte yarattığımız hayatı seviyorum. Sana aşık oluyorum," diyorum ona.

Gözleri cam gibi oluyor. "Öyle misin?" diye fısıldıyor. "Emin misin?"

Gülüyorum. "Evet, eminim. Bunu aylar öncesinden biliyordum, sadece ne istediğini bulman için sana zaman tanımaya çalışıyordum. Ve eğer sen aynı şekilde hissetmiyorsan, iyi olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Yani, eğer benimle bir ilişki istediğini düşünmüyorsan, muhtemelen bunu yapmamalıyız."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diyor. "Ben de sana aşık oluyorum, Weston." Parmak uçlarında yükseliyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Gülüyorum. "Evet, lütfen."

Eğiliyor ve bana en yumuşak, en tatlı öpücüğü veriyor. İçim jöle gibi oluyor ve öpüşmemiz derinleştğinde sanki vücudumun içinde milyonlarca sinir ucu canlanıyor.

Onu kaldırıyorum, bacaklarını belime sararken ellerim kışına dolanıyor ve beni göbeğinde hissettiğinde inliyor. Yatağa doğru dönüp onu saygıyla ortasına yatırırken ağzım onunkinden ayrılmıyor. Başının üzerindeki tişörtü kaldırmak için ondan ayrılmak zorunda kalıyorum, göğüslerini ilk kez gördüğümde küfrediyorum.

"Seni formamın içinde seviyorum ama bu çok daha iyi," diyorum, uzanıp çakıllı meme uçlarına birer birer dokunarak. "Şunları da çıkaralım." Beyaz dantelli külotunu indiriyorum ve onu benim için çıplak ve ıslak görünce tekrar küfrediyorum. "Güzel olduğunu biliyordum ama Tanrım, o kadar güzelsin ki canım yanıyor."

Elini uzatıyor ve yumruğunu bana doluyor. "Sen de öylesin," diyor beni sıkıca kavrayarak.

"Mmm, çok iyi hissediyorsun," diyorum ona. Elini nazikçe çekip dudaklarıma götürüyorum. "Önce gitmem gereken bir yer var." Sırıtiyorum ve bacaklarının arasında durarak vücudunu öpüyorum.

İzlemek için dirseklerinin üzerine eğiliyor ve ben de ona iyice bakabilmek için acele etmeden aşağı bakıyorum. Parmaklarım dudaklarını ayırıyor ve tenine doğru "Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve dilimi ilk kez yarığının üzerinde gezdirirken ona bakıyorum. Bunu tekrar tekrar yaparken mırıldanıyorum, tadını seviyorum ve başı geriye düşüyor.

"Çok iyi," diye fısıldıyorum.

Dilimi klitorisine değdirdiğimde bana doğru eğiliyor ve onunla oynamaya devam ediyorum, en çok sevdiği ritmi buluyorum ve yalvarana kadar onu sınıra getiriyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey. Bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi yüzüme bindiğinde ve parçalandığında, titrerken ve dilime karşı nabız atarken gözlerini kapatmasını izliyorum. Onu bir kez daha öpüyorum, sonra kalçalarını ve çekmecemden prezervatif almak için uzanırken ağzımı siliyorum. Yeni bir kutu. Uzun zamandır hiçbir şey yapmamıştım ama bu, bugünün gelmesini ummadığım anlamına gelmiyor.

Kutuyu yırtıp açıyorum ve ambalajını yırtıp uzunluğum boyunca kaydırıyorum. Beni izliyor, gözleri açgözlü ve yerine oturduğumda, daha fazlası için sabırsızlanıyormuş gibi bacaklarını etrafıma sararak beni içeri yönlendiriyor.

Onu etrafımda hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Orgazmının artçı sokları hala devam ediyor ve bu lanet bir cennet.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kalıyor. "Kıpırdamadan durabilir miyim bilmiyorum," diyor, yukarı doğru iterek. "Her şeyini istiyorum."

İnliyorum ve onu tamamen dolduruyorum, o zaman hareketsiz kalıyor. "Özür dilerim. Çok mu fazla?" diye sordum.

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça nefes veriyor. "Vibratöründen çok daha büyüksün," diyor bir nefes daha alarak.

Boynuna gülüyorum ve hafifçe çekiyorum. "Vibratörün olduğunu nasıl bilemedim? Eğer bunu kaçırdıysam bu duvarlar çok ses geçirmez."

"En sessiz olanı sipariş ettiğimden emin oldum," diyor gülerek.

Tekrar içeri girip yavaşça dışarı çıktığımda nefesi kesiliyor, sığ itişlerle geri girip çıkıyorum, daha derine girip çıkıyorum, beni daha kolay alana kadar her geri kayışımda klitorisine sürtünüyorum ve sonra sonuna kadar giriyorum. İkimiz de inliyoruz, ağızlarımız o kadar sıcak bir öpücükle çarpışıyor ki, asla hava almak için çıkmak istemiyorum. Tempomuz çılgınca olana kadar artıyor. Onu daha iyi sikebilmek için öpmeyi bırakıyorum. İçine girdiğimde kıcımı kavırıyor ve her hamlemde beni karşılıyor.

"Tanrım, Sadie," diyorum.

Sertçe boşalmaya başladığında başı iki yana sallanıyor, sikimi o kadar

sert kavırıyor ki yıldızları görüyorum.

Bir araya gelişimiz çılgınca ve ruhani bir deneyim. Sanırım birkaç saniyeliğine bayılıyorrum ve gözlerimi açtığında o da benim gibi mutluluktan uçmuş görünüyor.

Eğilip onu öpüyorum ve geri çektiğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Bu... inanılmazdı," diye fısıldıyor.

"Öyleydi." Saçlarını gözlerinden çekiyorum. "İnanılmazsın. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Kendini beğenmiş ifadesine sırtıtıyorum. "Evet, hepsi sendin."

Yavaşça içinden çıkıyorum, irkildiğinde duraklıyorum. "Canını yaktım mı?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece gitmene izin vermek istemiyorum." "Geri döneceğim, söz veriyorum."

Prezervatifle ilgilenmek için banyoya gidiyorum ve elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fıraladıktan sonra banyoya geliyor ve tuvaletin olduğı odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Tüm bunları yaptıktan sonra mahremiyete ihtiyacın var mı?" Arıyorum. "Yüzde yüz evet," diyor.

Kıkırdıyorum. Dışarı çıktığında ben hala banyodayım ve ellerini yıkarken bana bakıyor.

"Çıplağız," diyor gülerek.

"Zamanı gelmişti," diyorum ona, arkasına geçerek.

Aletim kışının yanında çok mutlu oluyor ve gözleri açılıyor. "Çok hızlıydı."

"Çok ağırın varsa yapmamıza gerek yok. Ama evet, uzun zamandır senin yanında bu durumda yaşıyorum."

"Bunu nasıl bu kadar iyi sakladığını bilmiyorum." Gülüyor, başını omzuma yaslıyor.

Etrafına uzanıp ellerimi göğüslerine koyuyorum, sıkıyorum ve ellerimi doldurmalarını seviyorum. Meme uçlarıyla oynamaya başladığımda nefesi kesiliyor.

"Çok ağrım yok," diye fısıldıyor.

"Öyle mi? Bir saniye bekle." Diğer odadan bir prezervatif alıp geri geliyor, uzunluğumdan aşağı kaydırmadan önce kış yanaklarını sıkıyorum.

Dizlerimi büküp klitorisini ovacak şekilde pozisyon alıyorum ve ikimiz de aynada parmaklarımın üzerinde kayışını izliyoruz. Ona dokunduğumda alt dudağını ısıırıyor ve nefesini içine çekiyor.

"Beni içeri girerken görmek ister misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de bizi yana çevirip yavaşça içine giriyorum.

"Birlikte çok iyi görünüyoruz," diye fısıldıyorum kulağına. "Kendinle oyna."

Yanakları alev alev yanıyor ama yine de yapıyor, parmakları küçük daireler çiziyor, ben çekilip bu sefer daha hızlı geri soktuğumda hareketleri daha da vahşileşiyor.

"Ahh, bunu hissedebiliyorum. Durma," diyorum ona.

İnliyor ve durmuyor ve benim onun içinde pistonlamam, parmaklarının dışarıda olması ve içeride etrafımda kenetlenmesinin birleşimi... bu cennet.

"Sadie," diye inledim. "Sonuna kadar dayanamayacağım."

"Yaklaştım," diyor ve başı göğsüme yaslanıp etrafımda kasıldığında kontrolümü kaybediyorum.

Yüksek bir iniltiyle boşalıyorum ve o da boşalıyor. Bana doğru yığılıyor ve ben ikimizi de ayakta tutmaya çalışıyorum.

"Ben bir erişteyim," diyor zayıf

bir sesle. Gülüyorum ve onu

kucağıma alıyorum.

"Beni düşünce sokar mısın?" diye soruyor.

"Beni de mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen. Kendimi yıkayamayacak kadar güçsüz olabilirim." Omzunun üzerinden gülüyor ve ben de ellerimi kalçalarına koyup eğilerek boynunun arkasını öpüyorum.

Hayatımın en güzel gecesi idi.

OTUZUNCU BÖLÜM

YAN YOLLAR

SADIE

Birbirimizi yıkadıktan ve bir noktayı kaçırmadığından emin olmak için beni yaladıktan ve yüzünün her yerine boşaldıktan sonra beni tekrar yıkadıktan sonra... ve duş bankına oturdum ve onu ağzıma aldım ve yüzümün ve göğsümün her yerine boşalana kadar onun çarpıcı aletini emerken ve sallarken ona baktım... son bir kez yıkandık ve duştan çıktık.

Yatağına giriyoruz ve beni kendine çekiyor, başımı omzuna koyuyorum. "Maçtan sonra heyecanlanmak konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyorum.

Kıkırdaması derin ve kulağımın dibinde gümbürtüsünü duymaya bayılıyorum.

"Ne olursa olsun birlikte geçirdiğimiz ilk gecede böyle olacaktım," diyor. "Bunun olması için ölüyordum ve şimdi olduğuna inanamıyorum. Ve şu anda yatakta benimle birliktesin, bu daha da iyi. Düşündüm de..."

"Bolt?" Ben dolduruyorum.

"Evet." Bana bakıyor ve ben de uzanıp elimi yanağına koyuyorum.

"Kaçmayacağım." Bir saniye duraksadım. "Kaçacak mısın?" "Tabii ki hayır."

"Tüm bunlar hakkında daha fazla konuşalım mı yoksa sabaha kadar bekleyelim mi?" diye sordum. "Eğer sen de istersen, ben şimdi iyiyim."

"I-" Elim göğsünde geziniyor. "Bu kadar doğru hissettirmesi beni şaşırttı. Daha fazla tereddüt edeceğimi düşünmüştüm ama uzun zamandır olmadığım kadar huzurluyum."

"Sevindim," diyor. "Birlikte harika olacağımızı biliyordum. Diğer her alanda öyleyiz ve uzun zamandır filmi izlediğimiz o öpüşme seansıya yaşıyorum." İkimiz de gülüyoruz. "Ama seninle sevişmek hayal ettiğim her şeyin çok ötesinde."

"Weston Shaw'ın *sevişmek* dediğini duyacağımı hiç düşünmezdim," diye kıkırdıyorum.

Yan tarafımı gıdıklıyor ve kıpırdanıyorum, kaçmaya çalışıyorum, ama beni geri çekiyor, bir eli kıçımında, diğeri göğsümü tutuyor.

"Bunu ilk kez söyledim ve eğer çocuklar bunu öğrenirse, erkeklik kartımı gerçekten iptal ederler. Konu sen olunca zaten korkak olduğumu düşünüyorlar. Ve senin amının tadına baktıktan sonra, ona bağımlı olduğumu ilk itiraf eden ben olacağım."

Yüzümü göğsüne yaslıyorum ve buna çok gülüyorum.

"Aylar önce seninle şarap içip yemek yemem gerektiğini düşündüler." "Sanırım o zaman kesinlikle kaçardım."

"Biliyorum." Beni sıkıyor ve bacağımı kalçasının üzerine kaldırdığımda inliyor. Aleti karnına doğru sallanıyor. "Sadece görmezden gel. Söz veriyorum uyumana izin vereceğim."

Uzanıp elimi onun kadifemsi sertliğinin üzerinde gezdiriyorum. Aleti elimde titriyor ve düzensiz bir nefes veriyor.

"Bir kez daha ve sonra uyuyacağız," diye fısıldıyorum, üzerine tırmanarak. Prezervatifi üzerine kaydırduğımda dikkatle izliyor ve tıslıyor.

Kendimi onun üstüne bırakıyorum. Onu yavaşça içime alarak havada duruyorum. Çok büyük ve ona tamamen hazır olduğumda bile alışmam bir dakika alıyor. Onun

Elleriyle kalçalarımı kavlıyor ve eğilip önce birini, sonra diğerini emiyor. Ona doğru kıvrılıyorum ve birkaç santim daha alçalıyorum ve sonra yolun geri kalanını, inanılmaz derecede dolu hissediyorum.

Göğüs ucumu dillerken bana bakıyor ve parmakları bacaklarımın arasında gezinerek beni mükemmel bir tempoda okşuyor. Öne doğru eğiliyorum ve onun üzerinde dalgalanan bir dalga gibi hissediyorum. Parmaklarını durdurmuyor ve benim hareketlerim daha da fazla sürtünmeye neden oluyor. Kendimi yakın hissettiğimde, ona doğru uzanıyorum ve onu öpüyorum, ben onun üzerinde sallanmaya devam ederken dillerimiz birbirine dolanıyor. Orgazmımın yoğunluğu beni şaşırtıyor, onu olabildiğince derine alıp etrafında paramparça olduğumda yavaş ve yavaş itişlerimiz duraklıyor.

Saniyeler sonra adımı boğuk bir şekilde söylüyor ve birbirimize sokuluyoruz, dışarıdan donup kalmışız ama içeride bedenlerimiz kendi dansını yapıyor. Onun attığı her nabızı hissediyorum ve karşılığında benim sıkımlarım onu lanetliyor. Sonsuz bir his ve sarsıntılar nihayet yavaşladığında, bitkin bir halde göğsüne yığılıyorum.

Beni yanına götürüyor ve prezervatifle ilgileniyor ve geri döndüğünde beni hiçbir şeyim yokmuş gibi kaldırıyor ve tekrar üstüne yerleştiriyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sorar. "*Sadie...*"

Tenine karşı sırtıyorum ve sonra çenemi göğsüne yaslıyorum. "Eğer sabah uyandığımızda sadece arkadaş kalmak istediğine karar verirsen, kışına tekmeyi basarım."

Yüz ifadesine gülüyorum ve o da kışma şaplak atıp sıkıyor.

o.

"Ben burada sonsuza kadar bu yatakta kalabilir miyiz diye düşünüyorum ve sen arkadaş kalmaktan mı bahsediyorsun?" Gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor, yüzümdeki ifadeyi görünce duruyor. "Sanırım bu çok erken oldu, ha?" Çok endişeli görünüyor, aradaki mesafeyi kapatıyorum ve onu öpüyorum.

"Evet." Kıkırdıyorum ve hâlâ endişeli görüldüğünde uzanıp kaşlarının arasını düzeltiyorum. "Bakalım sen yoldayken nasıl oluyormuş." *Tüm bu cazibeyle* düşünüyorum ama söylemiyorum. "Ve gün içinde ilk ya da dördüncü kez seks yapmadığımız zamanlarda."

"Yani oral seks de bir sayılıyor," diyor sırtarak.

Düşünüyormuş gibi duraksıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Sayıyorum. Ya da daha doğru olacağını düşünüyorsanız üç buçuk da diyebiliriz?"

Başını öne arkaya eğiyor. "İkimiz de boşaldığımıza göre, bunu saymakta bir sakınca görmüyorum."

Bu sefer iki eliyle kıcımı sıkıyor ve yemin ederim adam yine sertleşiyor.

"Sadie," diyor, sesi boğuk. "Sana olan hislerimden emin olmasaydım bu gece bunların hiçbirini yapmazdım. İlişkilerin her iki yöne de gidebileceğini biliyorum - hem korkunç hem de şaşırtıcı - ama emin olana kadar birine kalbimi vermek için bekledim. Ailem dışında hiçbir kadına onu sevdiğimi söylemedim... asla. Emin olmak için zamana ihtiyacın varsa anlarım ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Onu öpmeden önce uzun bir süre ona bakıyorum, hissettiğim her şeyi bu öpücüğe aktarmaya çalışıyorum. Aramızdaki sıcaklık artınca dönüp üstüme çıkıyor, alt yarısı yatağın üzerinde ve uzun bir süre öpüşüyoruz. Yan dönüyorum ve ağzını tekrar kendime çekiyorum. Bu sefer, prezervatifi takarken birbirimize bakıyoruz ve hareketlerimiz yavaş ve tembelce, birbirimize doğru sallanıyoruz. İkimiz de boşaldıktan ve ay ışığının aydınlattığı odada birbirimize bakmaya devam ettikten sonra fısıldıyorum, "Ben de kalbimi birine vermek için bekledim, ama artık senin. Hepsi senin."

Gülümsüyor ve göz kapaklarını ağırlaştırıyor. Hatırladığım son şey onun bana gülümsediği idi.

Ertesi sabah ilk gördüğüm şey, kafasını bacaklarımın arasına koymasaydı.

Bu hayat nedir?

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TROLLS

WESTON

Pazartesi öğleden sonra antrenmana bulutların üzerinde geldim.

Koçlar dünkü maçtaki performansımızı değerlendirdikten sonra takım tesis içinde çeşitli tıbbi müdahaleler için dağılıyor. Buz banyosu yapıyorum ve günü bitirmek için soyunma odasına gidiyorum. Çocuklar zaten içerideydi ve Henley bana bir bakış atıp gülmeye başladı. Rhodes onu güldüren şeyin ne olduğunu görmek için ayağa kalkıyor ve yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor. Bowie kolumdan tutup yüzümü görebilmek için beni çevirdi ve o da gülmeye başladı.

"Ne?" Penn soruyor. "Ne kaçırdım?"

Henley yüzünü bana doğru eğerek, "Loverboy'a bir daha bak," diyor. Eğilip fısıldıyor: "Arı sokmuş dudaklar, boynunda bir iki morluk gördüğüme eminim ve-"

"Dirseklerine bir bakın," diyor Bowie gülerek.

Dirseklerime bakabilmeleri için beni çeviriyor ve onlar gülmeye başlayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Dirseklerimin nesi var?"

Rhodes İngiliz aksanıyla, "Biraz yorgun görünüyorsun," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Tüm seanslarımızdan sonra biraz çığ hissediyorlar. Sabahın erken saatlerine kadar devam ettik ve sonra güne doğru başladım, bacaklarının arasında, olmak için yeni favori yerim ve daha fazlasını istedi, ben de memnuniyetle mecbur kaldım.

Sanırım onu daha sık üstte tutmam gerekecek. Ben sırtıyorum ve onlar yine gülüyorlar.

Henley, "Bize bilgi vermeniz gerekecek," diyor. "Bir saat içinde doğaçlama toplantı mı?"

Bir an için düşünüyormuş gibi yapıp başımı sallıyorum. "Eve, kız arkadaşımın yanına gitmeliyim."

"*Benim kızım,*" diye tekrarlıyor Rhodes.

"Bunu ben de duydum," diye ekliyor Bowie.

"Kadın bulmak için benimle dışarı çıkmayı bırakman yeterince kötüydü. Şimdi de sevgilinin evine mi gidiyorsun? Hayatımı sikeyim," diyor Penn.

Rhodes kolunu Penn'e doladı. "Senin ekürin olacağım, tatlı çocuk."

Penn ona bakar ve başını kaldırır. "Yapacaksın." Sırıttıyor. Soyunma odasından çıkarken, "Çok kolay değiştirilebilir," diye bağıyorum.

Henley, "Kimse senin yerini dolduramaz Shaw," diye bağıyor ve ben de cipime doğru yürürken gülüyorum.

Eve gitmeden önce her zaman yaptığım gibi Sadie'yi arıyorum. Cevap verdiğinde sırtıyordu, elinde Caleb vardı.

"Hey," diyor.

"Hey, güzelim."

Caleb ekrana baktığında el sallıyorum. Sırıttıyor ama başka bir şey dikkatini dağıtıyor.

Sadie'nin gözleri genişler. "Bu yeni avantajlar hoşuma gidiyor. Yatakta eğlenceli zamanlar geçirmek, *merhaba* ile karşılanmak, *güzelim*..."

"Daha yeni başlıyorum," diyorum ona sırtarak.

"Eğer dün gece ve bugün daha *yeni başladıysan*... Daha fazla vitamin almaya başlamam gerekecek." Gülüyor.

"Sana bir şeyler ayarlayabilirim."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, oldukça sert bir şekilde çiğniyoruz. "O çocuk bugün nasıldı?"

"Gece geç saatlere kadar çalıştığı için çok yorgun. Biraz huysuzlaştı. Bugün onu erkenden uyutacağım. Hem de hemen."

"Huysuzluk mu ediyorsun, ufaklık? Biraz uyumaya hazır mısın?" diye soruyorum. Caleb'in alt dudağı dışarı çıkıyor ve başını Sadie'nin omzuna yaslıyor. "O alt dudak her şeyi anlatıyor," diyor.

"Zavallı adam. Ve zavallı sen. Belki sen de biraz kestirebilirsin. Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şimdiden eve mi geliyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Genelde kazandığımızda ve evimizde olduğumuzda ertesi gün gelmemiz gerekmez ama sezona güçlü bir başlangıç yapmak istediler. Zaten park yerindeyim."

"İnanılmaz. Çabuk eve git ve belki bizimle biraz kestirirsin."

"Oraya yeterince hızlı gidemiyorum."

Kırk beş dakika sonra kapıma yanaşıyorum ve içeri girdiğimde ev sessiz. Sadie, Caleb'i çoktan yatağına yatırdığına göre hızlı çalışmış. Odasına ulaştığımda içeriye bakıyorum ve çoktan dışarı çıkmış. Sadie'nin kapısı aralık, ben de bakıyorum, o da yatağında, mışıl mışıl uyuyor. Sessizce soyunuyorum ve boxer külotuma kadar indiğimde, yorganın altına tırmanıyorum ve yanına gidip onu kucaklıyorum. İnsanların kaşıklamaktan bahsettiğini duymuştum ama daha önce hiç kimseyle yapmamıştım ve lanet olsun, bunda bir şey var. İç çekiyor ve kıcını kasıklarına daha da sokuyor ve ben de bunu unutmak için sikimi kaldırıyorum. Israrcılık güçlü yanlarımdan biri, bu yüzden biraz zaman alıyor, ama uyumasına izin vermeye kararlıyım ve ben de yorgunum. Sonunda uyuduğumda, inanılmaz bir uyku çekiyorum.

Caleb'in saçma sapan konuşmaları beni uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda Sadie çoktan Caleb'i almak için kapıdan içeri girmiş oluyor. Doğrulup gerinerek ayağa kalkıyorum ve diğer odaya doğru yürüyorum. Sadie dönüyor, Caleb'i kucağına alıp yanağından öpüyor ve beni görünce donup kalıyor.

"Demek artık iç çamaşırlarımızla dolaşıyoruz, ha?" Sırıttırıyor ve başını sallıyor.

Gözleri vücudumda uzun bir gezinti yapıyor ve aletime takılıyor. Dudaklarını yalıyor ve işaret ediyor, ben de aşağı bakıyorum, ucumun biraz dışarı sarktığını görünce inliyorum.

"Müstehcen," diye fısıldıyor.

"Üzgünüm. Henüz uyanmadım. Kaşıklamanın zevklerini öğrendim ve" sikimi gösteriyorum, "bayıldım. Ama pantolon giymeye geri dönebilirim, böylece gece beni soyarken dört gözle bekleyeceğin bir şey olur."

"Sakin eğlencemi mahvetmeye kalkma. Ben sadece..." Bana bakmaya devam ediyor ve ben daha da sertleşiyorum.

Ona homurdanıyorum ve Caleb'ı korkutmamak için kendimi örtüyorum. "Sadece ne? Ve bakmayı kes. Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Sadece tüm bunlar olurken nasıl koşabildiğini ya da başka bir şey yapabildiğini merak ediyorum," diye bitiriyor gülerek.

Dönüyorum ve pantolonumu almak için diğer odaya gidiyorum. "Yardımcı olmuyorsun."

Giyindikten sonra içeri girip onlara doğru yürüyorum ve önce Sadie'yi öpüyorum. Caleb beni gördükten sonra onu öpmek için eğiliyor ve gülmeye başlıyoruz. Yanağından öpüyorum ve o da üzerime salyalarını akıtıyor.

"Şimdi daha mutlu görünüyor," diyor Sadie aşağı indiğimizde. "Sanırım biraz kestirmeye ihtiyacı vardı."

"Dışarıda harika bir gün var. Havuza girmek ister misin? Bunun için son günlerden biri olabilir."

"Sanırım yapacağız," diyor.

Caleb'e bir şeyler atıştırırken telefonum çalıyor ve cevap vermeden önce elma lokmamı yutmaya çalışıyorum. "Menajerim arıyor. Buna bakmalıyım."

Sadie başıyla onaylıyor ve ben de cevap verirken verandaya çıkıyorum. "Hey, Joan."

"Dün gece harika bir maç oldu" diyor. "İzledin mi? Teşekkür ederim."

"Tabii ki izledim koca adam. Sen benim ekmek teknemsin."

Kıkırdıyorum. "İyi bir maçtı. Sahalara dönmek güzeldi."

"Eminim. Bu yüzden sizi sadece oyun hakkında tebrik etmek için aramadığım için özür dilerim" diyor.

Yürümenin ortasında durakladım. "Ses tonun pek iyi değil."

"Muhtemelen ciddi bir şey değil ama internette bazı söylentiler var... Sadie'yle ilişkiniz ve Sasha'yla ilgili bazı şeyler hakkında tahminler. Tüm bunlar hakkında sizinle tekrar konuşmak istedim. Sadie'yle çıkmıyorsun, değil mi?"

"Şey... dün gece itibariyle, evet."

Nefesinin altından bir *şeyler*
söylediğini duydum.

"Bunun ne önemi var? Bu neyle ilgili?"

"İnternette işler çirkinleşiyor. Trollerin nasıl olabileceğini bilirsiniz. Ben olsam bunu bir süreliğine halka açıklamaktan kaçınırdım. Önce biraz durulsun."

"Ne söylüyorlar?"

"Bilmek istediğine emin misin? Kendiniz aramanızı tavsiye etmem, bu yüzden eğer benim söylemem sizi bunu yapmaktan alıkoyacaksa, o zaman yaparım."

"İyi ya da kötü herkesin ne dediğini okumamaya
çalışıyorum." "Akıllı çocuk."

"Ama burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

İç çekiyor. "Pekâlâ. Sadie ve Sasha'nın ikisinin de servet avcısı olduğu ve Sadie'nin kız kardeşinin erkeğinin peşinden gittiği için utanması gerektiği gibi şeyler söylüyorlar... ve en kötüsü... Sasha'nın araba kazasının gerçekten bir kaza olduğundan emin miyiz? Sporcular ve medya genelde böyle olur; en çok Sadie'nin peşine düşüyorlar." Duraklıyor ve arka planda bir arabanın korna çaldığını duyabiliyorum. "Benim iki sentimi mi istiyorsun? En azından bir süre daha beklemeni tavsiye ederim... ne kadar oldu? Yedi ay mı? Ben olsam onunla herkesin önünde görünmeden önce beş ay kadar beklerdim."

"Sezonun geri kalanı bu," diye araya giriyorum, hararetle.

"Ben sadece ne yapman gerektiğini düşündüğümü söylüyorum. Tavsiyeme uymak zorunda değilsin ama eğer uymazsan, umarım Sadie'nin derisi kalındır."

"*Siktir.*" Saçlarımı sertçe çekiştiriyorum ve havuza doğru yürüyüp etrafında volta atıyorum. "Sasha tek gecelik bir ilişkiydi. Onunla sadece bir kez tanıştım. Çok içiyordum ve bir partide bana asıldı, ben de kabul ettim. O gece için pişman değilim çünkü Caleb var ama Sasha ile aramda başka bir şey olmayacaktı. Onunla birkaç ay sonra, bu kadar pervasız ve aptal olmadığım bir zamanda tanışmış olsaydım, o zamandan beri benimle yatmayı teklif eden yüzlerce kadın gibi onu da reddederdim."

Caleb'in sesini duyuyorum ve dönüp mayolarıyla Sadie ve Caleb'i görüyorum. Sadie'nin beti benzi atmış ve ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama onu üzecek kadarını duymuş.

"Gitmem gerek, Joan. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Pekâlâ. Bu arada bir şey yapmamı isterseniz bana haber verin."

"Teşekkürler."

Telefonu kapatıyorum ve Sadie'ye dikkatle bakıyorum. "Ne kadarını duydun?" "Başından sonuna kadar. Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum, ama sesin çok üzgün geliyordu, yaralandın mı diye bakmak için acele ettim ve sonra bir şekilde donup kaldım.

gerisini duydum" diyor.

"Özür dilerim. Kızgındım ve bunların hiçbirini söylememeliydim. Gerçekten üzgün görünüyorsun ve haklı olarak öyle. Seni en çok üzen kısım hangisi?" Ona doğru ilerliyorum ve o bir adım geri çekilince duraklıyorum.

"Hepsi mi?" Gülüyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Ve hayır, istemiyorum. Bunların hiçbirisi için üzölmeye hakkım yok." Başını sallıyor ve gözyaşları akmaya başladığında yüzünü hızla siliyor. "Sasha hakkında konuşma şeklin. Daha önce bana hiç böyle bir şey söylememiştin ve bu beni onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak etmeye itiyor. Sanki bu konuda nasıl hissedeceğim konusunda ikiye bölünmüş gibiyim. Kız kardeşimi bir insan olarak sevmiş olmanı istiyorum ama sana aşığım ve ondan hiç hoşlanmanı istemiyorum... ama birlikte bir bebeğiniz var!"

Derin bir nefes alıyor ve boğuk bir hıçkırık çıkıyor. Kollarımı ona dolamak ve bunu unutturmak istiyorum ama aynı zamanda içim ısınıyor çünkü bana aşık olduğunu söyledi.

"Ve yüzlerce kadın? Yüzlerce mi? Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Caleb ciddiyetle ona bakıyor ve yanağını okşuyor. "Anne."

Ona daha sıkı sarılıyor ve daha çok ağlıyor.

"Rekabet yok. Sadece seni istiyorum," diyorum.

"Neden bütün bunları Joan'a söyledin ki? Neler oluyor?"

Nefes veriyorum ve ona doğru ilerleyerek yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Sana söyleyeceğim ama beni duyduğundan emin olmak istiyorum. Kimseyle yarışmak zorunda değilsin. Seni seviyorum."

"Seyahat ederken ve dün geceki gibi heyecanlandığında nasıl hissedeceğini göreceğiz, sadece ben bütün gece sevişmek için orada değilim."

Dün gece benim için sadece bir beden olduğunu düşünmesi biraz acı veriyor ama şu anda sadece incindiğini biliyorum.

"Hiç kimseyle dün geceki gibi bir gece geçirmedi," diyorum ona. "Yakınından bile geçmedi. Bu biraz kaba olacak ama ben tek seferlik bir adamdım. Umarım bu Sasha hakkında olumsuz bir şeymiş gibi gelmez ama ikimiz de o gece sadece iyi vakit geçirmek için oradaydık. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama şunu anlamanı istiyorum: Sasha'yla bugün tanışmış olsaydım bile

bir partnerde aradığım şey. Birlikte daha fazlasını istediğim hiç kimse olmadı... hiç kimse Sadie, ta ki sen olana kadar."

Derin bir nefes aldı ve şezlonglardan birine oturdu. Ben de karşısındakine oturuyorum ve Joan'la yaptığım konuşmanın geri kalanını anlatıyorum.

Ve hayatımı sikeyim, Joan ile aynı fikirde ve ilişkimizi bir sır olarak saklamak istiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

SAHİL

SADIE

Sonraki bir buçuk hafta çok çabuk geçti. Tüm bu online işlerle ilgili gerçekten zor zamanlar geçirdim. Beni çok zorlayacağını bildiğim için hiçbirine bakmadım. İlk kez seks yaptıktan sonra, birlikte olduğumuzu çatılardan haykırmak istedim. Joan'ın araması buna büyük bir gölge düşürdü, ama şükürler olsun ki zamanında fark etti ve bizi uyardı.

Weston ilişkimizi gizli tutmak istemiyor ama sanırım kız kardeşimin bebeğinin babasını sevdiğim için zaten kendimi suçlu hissettiğim için Joan'un tavsiyesine uydum ve duraksamayla memnuniyetle karşıladım. Zaten onunla bir yere gitmem gerekmiyor. Sosyal etkileşimlerimi diğer insanlarla sağlayabilirim.

O antrenmandayken ya da seyahatleyken insanlar gelir ve evde birlikte vakit geçiririz.

Böylesi daha iyi.

Ama maçları kaçırmak için zor zamanlar geçireceğim.

Weston seyahatleyken ikimizin nasıl olduğunu görmek istedim, bu yüzden nasıl gittiğini göreceğiz. Bu hafta sonu onun ilk deplasman maçı. Eğer bu sezonu atlatırsak, ilişkimizi gizli tutarak... şu anda umut etmekten bile korkuyorum. Kısa bir süre sonra ayrılacak ve ben hiç sinirlenmemeye çalışıyorum. Weston'ın Joan'la yaptığı görüşmeden bu yana, kendimi kasıyordum. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum, yani bu değişmedi, ama huzursuzum. O küçük zaman aralığında sahip olduğum hafifliğe sahip değilim.

Sanırım tedirginliğimi hissediyor, Caleb'la piknik yapmak için dışarı çıkarken beni güldürmeye çalışıyor. Gölün üzerindeki köprüden geçiyoruz ve köprüyü geçtikten sonra durup eşyalarımızı bırakıyor, elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. Öpüşmek için eğiliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni geriye yatırıyor, öpüşürken beni aşağıya indiriyor. Beni tekrar kaldırdığında ikimiz de gülüyoruz, Caleb elleriyle bizi alkışlıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor Weston, gözleri hâlâ bende.

Beni tekrar kaldırmadan önce bir kez daha öpüşüyoruz. Çimlerin üzerine bir battaniye seriyoruz ve Weston bir şey alması gerektiğini söyleyerek eve koşuyor. Caleb'i de yanına alıyor ve geri döndüklerinde Weston kocaman bir buket çiçek taşıyor, Caleb ise neredeyse kendisi kadar büyük bir şakayık tutuyor.

Weston çiçekleri bana uzattı ve Caleb'i dürttü. "Devam et, annene ver."

Caleb bana uzatıyor ve ben de alıyorum, kalbim eriyor.

"Teşekkür ederim. Bunlar çok güzel. Hiç bu kadar güzel çiçekler görmemiştim." Şakayıklar, yıldız çiçekleri ve ortancalar, çiçeklerin her tarafına gümüş iplikler dokunmuş. Büyüleyici.

"Bu Büyülü Çiçekçi'den Calliope. Eğlenceli ve biraz eksantrik biri ve çiçekçi dükkânı tam bir deneyim. Seni bir ara oraya götüreceğim," diyor Weston.

Yanımdaki battaniyeye oturmadan önce Caleb'i bize doğru yönlendirmek için koşarak uzaklaşıyor. Caleb bugünlerde her yerde emekliyor ve çilek ya da peynirden bir ısırık almak için emekliyor ve sonra emekleyerek uzaklaşıyor. Weston bir aşağı bir yukarı, onu kovalıyor. Weston onu her yakaladığında,

Caleb onu kucaklayıp boynundan öperken başını geriye atıyor ve kıkırdıyor.

Bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum.

"Tanrım, çok tatlı," diyor Weston. Caleb kucağındayken yanıma oturuyor ve bir öpücük için eğiliyor. "Ve sen de öylesin."

Caleb bana ağzı açık bir öpücük verdiğinde gülüyorum. "Tıpkı babası gibi," diyorum.

Weston yan tarafımı dürtüyor ve ben de inliyorum.

"Ben yokken yürümese iyi olur," diyor.

"Henüz yapmayacak... en azından umarım yapmaz. Buna hazır değilim." Gülüyorum. "Henüz yürümek yok," diyorum Caleb'a burnuna vurarak. Her vuruşta göz kırpmıyor ve sırtıyor.

"Nonono," diyor. Başı Weston'ın göğsünde geriye düşer ve göz kapakları ağırlaşır.

"Hey, küçük uykucu. Seni yatırayım mı?" Weston Caleb'in kulağına söylüyor.

Caleb'in gözleri kapanır ve Weston kıkırdar.

"İşte benim cevabım," der. "Geri döneceğim."

"Fazla vaktin yok. Sen onu uyuturken ben de bunu içeri alacağım."

Dudaklarını uzatır ve ayağa kalkar. "Pikniğin tadını çıkarıyordum." "Daha fazlası olacak," diye söz veriyorum.

Daha sonra banyodaydım ve arkamdan gelip ellerini kalçalarımaya koyarak boynumu öptü.

"Seni çok özleyeceğim," diyor tenime karşı.

Başını omzuma yaslıyor ve aynadan bana bakıyor. Bu aynanın önünde çok seks yaptık ve şimdi aynada birbirimize bakarken Pavlov'un verdiği bir tepki gibi.

"Ben de seni özleyeceğim," diyorum ona, göğüslerimi avuçladığında başımı arkaya yaslayarak. "Toplandın ve gitmeye hazır mısın?"

"Birkaç dakikam var." Arka tarafıma doğru itiyor ve kulağıma kadar öpüyor.

Gözlerim kapanıyor ve onları açtığımda, meme uçlarımı cımbızlarken kapüşonlu görünüyorlar.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

Üzerimde bir atlet ve tayt var, saçımı da dağınık topuz yapmışım. Şu anda kendimi pek güzel hissetmiyorum ama o her zaman öyle olduğumu düşünüyor.

"Ben gitmeden önce oynamak ister misin?"

"Evet." Ellerimi arkamda birleştirip saçlarını tutuyorum.

Bir saniye bana bakıyor, sonra külotumu ve taytımı çekiştirerek çıkarıyor ve beni çevirip banyo tezgahının üzerine kaldırıyor. Artık evin her yerinde prezervatiflerimiz var, kolay erişim için koltuklara ve her çekmeceye sıkıştırılmış. Şimdi en üst çekmecedan bir tane alıyor ve kaydırarak takıyor, her zaman hazır. Beni parmaklıyor, ıslaklığı dudaklarına götürüp yaladığında sırtıyor. Sonra eğiliyor ve ben kıvrana kadar dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"Acele et ve içime gir." Saçını çekiştiriyorum. "Fazla vaktimiz yok." "Önce senin gelmeni istiyorum," diyor.

"Sen içimdeyken gelmek istiyorum," diyorum ona.

"Bir dakika içinde." Sırtıyor ve beni emmeye devam ediyor ve onun adını inletmem bir dakikadan az sürüyor.

Ayağa kalktığında, her zamanki gibi yavaşça içime girmek için zaman ayırmıyor. Kendini içime gömüyor ve boynuna doğru çığlık atıyorum, neredeyse o anda tekrar boşalıyorum. Elleri kıcımlı sıkıyor, itişleriyle beni kendisine doğru çekiyor. İçimde beni sersemleten bir noktaya vurmaya başlıyor ve ben de onu sertçe sıkıştırıyorum, içim onu sıkıyor. Bunu atlatıyor ve sonra orgazmımın başka bir dalgasını hissettiğimde, bir çığlıkla boşalıyor, içimde sarsılırken başını boynuma sokuyor ve sonra nihayet duruluyor.

Yukarı baktığında utangaçtı. "Çok mu sert davrandım?" "Hayır, bayıldım. Anlayamadın mı?"

Sırtıyor. "Kesinlikle hoşuna gittiğini hissettim." Elini yanağıma koyuyor ve beni öpüyor, dili kalbimin yeniden çarpmasına neden oluyor. "Seni seviyorum, Sadie."

Boğazım düğümleniyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor. "Tanrım, bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor." Beni tekrar öpüyor.

Dudaklarım, yanaklarım, tekrar dudaklarım.

"Pazar gecesi geç saatlerde evde olacağım... daha doğrusu Pazartesi sabahı erken saatlerde. Yatağımızı benim için ısıt, tamam mı güzelim? Eve geldiğimde seni yatağımızda çıplak istiyorum. Uyumana izin vereceğim,

ama seni hissedeceğim."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Prezervatifle ilgileniyor ve ellerini yıkamadan önce pantolonunun içine geri sokuyor.

"Seks gibi kokacaksın," diyorum ona.

Dilini bana doğru oynatıyor. "Umarım tadın bütün gece dilimde kalır."

Yüzüm alev alev yanıyor ve yanağımı öpüp ellerini yüzüme koyuyor.

"Oraya vardığımızda ve muhtemelen bir düzine başka zamanda seni FaceTime'layacağım.

Herhangi bir konuda bana mesaj at ya da ara, tamam mı?" Beni tekrar öpüyor. "Seni bırakmak istemiyorum."

Onu öpüyorum ve tezgahdan inip külotumu ve taytımı yukarı çekiyorum. "Git. Geç kalma. Ben burada olacağım."

Cesur yüzümü takınıyorum ve banyodan çıkıyoruz. Caleb'in hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ediyor ve uyuyor, biz de aşağıya iniyoruz ve o da çantasını alıyor.

"Neden ben yokken geri kalan eşyalarını benim yatak odama taşıyorsun... bizim yatak odamıza..."

"Çok otoriter." Gözlerimi deviriyorum ve o da homurdanıyor. "Ciddiyim."

Parmak uçlarımda durup onu bir kez daha öpüyorum ve o uzaklaşırken pencereden dışarıyı seyrediyorum.

O yoldayken neler olacağı konusunda hiç endişeli görünmüyor ama ben endişeliyim.

Eve bana geldiği sürece o yokken de kaçamak yapabileceğini düşünen o ilerici kadınlardan biri olabilir miyim?

Hayır. Yapamazdım.

Bu gerçek bir test olacak.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖNCEDEN AŞK NEYDİ?

WESTON

Eve dönerken uçakta biraz uyudum, bu yüzden maçı bitirdiğimiz zamanki kadar yorgun değilim. Jaguars'ı 17-9 yendik, bana kalırsa biraz fazla yakın bir skordu. Ama uçaktaki analizlerimizi tamamladık ve yarın izinliyiz. Salı günü de izinliyiz ve eve, Sadie ve Caleb'in yanına dönmek için sabırsızlanıyorum.

Joey ve Seth ben eve geldiğimde güvenlik görevlisi oluyorlar ve kapıyı açtıklarında beni alkışlıyorlar.

"Bu gece harika bir maç oldu," diyor Seth.

"Sağ ol dostum. Burada her şey yolunda mı?"

Joey, "Çok sessizdi," diyor.

Başımı salladım. "Sessizliği severim. İyi geceler."

Mutfaktayken birkaç şişe su alıyorum ve aceleyle üst kata çıkıp önce Caleb'in odasına bakıyorum. Sırt üstü yatmış, kollarını iki yana açmış ve o kadar tatlı görünüyor ki dayanamıyorum. Ondan önce aşkın ne olduğunu biliyor muydum? Kesinlikle bu ölçüde değil.

Yatak odasına girdiğimde Sadie mışıl mışıl uyuyordu ve sorduğum şeylerin en azından bir kısmını dinlediğini görünce gülümsüyorum. Kolları tıpkı Caleb'inki gibi iki yana açılmıştı. Tekrar düşünüyorum, ondan önce aşk neydi? Bu benim için tamamen yeni olan bambaşka bir aşk türü. Meme uçlarından biri görünüyor ve ağzım sulanıyor ama sessizce banyoya giriyorum ve lavaboya gidip dişlerimi fırçalamadan önce bavulumu dolabıma bırakıyorum. Soyunup yanına yattığımda yorgunluğum geri gelmişti ama elimi karnına koyuyorum ve aletim canlanıyor. Onu uyandırmak istemiyorum ama onun tadına bakmayı her şeyden çok istiyorum. Dilim, parmaklarım ya da aletim olsun, burası gerçekten de en sevdiğim yer.

Bana doğru dönüp gözlerini açarak beni şaşırtıyor. "Hey," dedi.

"Selam." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve onu öptüm.

Bacağını kalçamın üzerine atıyor ve ne kadar sert olduğumu hissedince inliyor. Sıcaklığı bana karşı çok iyi hissettiriyor, kalçalarını kavriyorum ve onu üzerimde aşağı yukarı ovuyorum. Nefes nefese kalıyor.

"Rüyamda seni görüyordum," diyor. "Ve uyandığımda, sen buradaydın."

"Rüyanda ne görüyordun?" Yukarı ve aşağı, bana karşı kaygan.

"Birbirimize böyle bakıyorduk ve sen içimdeydin, gözlerin benimkilerden hiç ayrılmıyordu."

"Şu anda istediğin bu mu?"

"Mm-hmm," diyor, bana sürtünürken kalçaları dönmeye başlıyor.

"Kullan beni," diye fısıldıyorum.

Ağzını ayırıyor ve daha hızlı ovuşturuyor, ağzı açık kalıyor ve boşalırken parmaklarımı tutup kendine doğru bastırıyor, böylece çırpınışlarını hissedebiliyorum. Başı geriye düşüyor ve uzun, ürpertici bir iç çekiyor.

"Rüyamda prezervatif takmıyordun," diye fısıldıyor.

"Takmıyor muydum?"

Nedense bu konuyu ona açmaktan çekiniyordum ama konuşmaya değer. Konuyu açanın o olmasına sevindim.

"Farklı hissettirdi mi?" Ben sordum.

Kıkırdıyor. "Rüyamda inanılmazdı. Uyandığımda senin için çok hazırdım."

"Senin içinde çıplak olmanın nasıl bir şey olduğunu defalarca merak ettim. Bunu hiç yapmadım."

"Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun," diyor.

"Biliyorum. Prezervatifleri bırakma konusunda nasıl hissedeceğini bilmiyordum. Bu konuda konuşmadık ve acelem yok. Rahat olmanı istiyorum."

Göğsümü öpmek için öne doğru eğilerek, "Ben de bir tane olmadan hiç yapmadım," diyor. "Seninle yapmak istiyorum."

"Emin misin?" diye soruyorum. "Evet," diyor usulca.

Öpüşmeye başladık ve her zaman yaptığım gibi onun içinde kayboldum. Ağzı uyuşturucu gibi. Sakinleştirici ve yuva gibi ve içimde hiç sönmeyen bir ateş.

Ucu soktum ve şimdiden farklı bir deneyim oldu. Doğruyu söylüyordu, benim için hazırdı ve etrafımı saran kaygan sıcaklığını hissetmek duyusal olarak aşırı yüklüydü.

"Oh," diye ürperiyorum. "Her şeyi hissediyorum."

"Buna bayılıyorum." Benden daha hızlı itmeye başladığında eli önce kalçama sonra da kışıma gidiyor. "Daha hızlı," diyor.

Daha hızlı gidiyorum ve inliyorum. O da öyle yapıyor.

"Uzun süre dayanamayacağım," diyorum ona.

Dışarı kayıyorum ve tekrar içeri itiyorum, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı. Bacağı daha geniş açılıyor ve kalçamın üzerine koyup daha derine iniyorum. Boşalmaya başladığı anda bırakıyorum ve içine boşalıyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama ben istemeden bitiyor.

"Bu... çok iyiydi," diyor nefes nefese.

"Dağınıklık için özür dilerim." Yüzümü buruşturuyorum ve o da sırtıyor. "Buna değer," diyor.

Kalkıp banyoya gidiyor ve birkaç dakika sonra geri geliyor. Banyoda sıramı savıyorum ve yatağa geri döndüğümde bana dönüyor, başı göğsümde

yerini buluyor. Ben yokken en az on kez konuşmuşuzdur ama yine de çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Seni özledim," dedim ona. Muhtemelen bunu da en az on kez söyledim ama her seferinde doğruydu.

"Ben de seni özledim. Caleb de seni çok sordu. Bunun senin uzun bir eğitim gününe gitmenden farklı olduğunu düşünmeyeceğini sanıyordum ama bunun farklı olduğunu kesinlikle biliyordu."

"Bence haftaya maça gelmelisin. Kim ne düşünürse düşünsün."

İç çekiyor ve elleri göğsümü gıdıklamaya devam ediyor. "Henüz hazır değilim." Başının üstünü öpüyorum. "Hazır olduğun anda bana haber verir misin?"

"Evet."

"Tamam. Sabırlı olmaya çalışacağım. Ama bil diye söylüyorum, sana aşık olduğumu tüm dünyaya söylemeye hazırım."

Göğsümü öpüyor ve sessiz bir şekilde başını geri yatırıyor. Bu şekilde uykuya dalıyoruz.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAPALI GÜNLER

SADIE

Weston'la ilişkimi sır olarak saklama kararımı ilk kez ertesi hafta iç saha maçı olduğunda ve ben hariç herkes gittiğinde sorguluyorum. Benim ailem, onun ailesi ve hatta Sutton'ın Landmark Mountain'daki ailesinin bir kısmı orada olacaktı. Weston'a gitmeyeceğimi söylemişim ama fikrimi değiştirme ihtimalime karşı bana yine de bir bilet aldı.

Oyuncular için biletlerin ne kadar pahalı olduğunu hiç bilmiyordum. Weston'ı tanımadan önce, ücretsiz olan bir aile bölümü olduğunu ya da sütlerin aileler için ayrıldığını ve yine ücretsiz olduğunu sanıyordum. Çok safmışım. O mükemmel koltuklar ve güzel sütler bir servet. Weston fazlasıyla kazanıyor.

ama oyuncuların birçoğu buna yakın bir para kazanmıyor ve maçlara gidemeyen tüm o eşler ve kız arkadaşlar için üzüliyorum.

"Sadece gel, Sadie. Herkesin bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil."

Banyo tezgahına yaslanmış, duştan sonra saçlarımı taramamı izliyor. Çoktan giyinmiş, maçtan bir gün önce takımın oteline gitmek üzere yola çıkmak üzere. Tüm eşyalarımı onun yatak odasına ve banyosuna taşıdığımdan beri, onunla aynı alanı paylaşmaktan hiç rahatsız olmadığımı söylemeliyim.

"Biletimi ihtiyacı olan birine ver. Bu yaz antrenmanlarda tanıştığım bir eşe ne dersin? Sanırım geçen yıl oynayamayan savunma oyuncusu ile evliydi. İsimlerini hatırlayamıyorum. Scott mı? Trisha Scott? Ona ver."

Çenesi geriliyor ve gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığından nefret ediyorum. Dönüp ellerimi beline koyuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

"Caleb ve ben her saniyeyi izliyor olacağız, söz veriyorum." Sözlerimin arasında onu öpüyorum. "Orada ortalığı kasıp kavuracaksın."

Beni kendine çekiyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor, sonunda hırlıyor. "Fikrini değiştirirsin diye biletini vermek istemiyorum."

"Joan haklı. Daha çok erken." "Ben katılmıyorum."

Alnımız birbirine değiyor ve o iç çekiyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri yumuşuyor ve beni tekrar öpüyor, bedenimi onunkiyile birleştiriyor ve çekildiğinde beni nefessiz bırakıyor. "Seni seviyorum, güzelim. Fikrini değiştirmiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve geri adım atmadan önce eliyle yanağımı bir kez daha okşuyor.

"Ben sahaya çıkmadan önce çağırma cevap versen iyi olur," diyor kapı aralığından. "Artık benim iyi şans tılsımımsın."

"Telefonlarına her zaman cevap veriyorum." Gözlerimi kısıyorum ve ellerimi beline koyarak onu banyodan dışarı itiyorum. "Ve benimle tanışmadan önce de gayet iyi çalışıyordun."

"Sen artık benim oyun öncesi ritüelimsin," diyor köpek yavrusu gözleriyle.

İnledim. "Git. Maç öncesi o kadar çok ritüelin var ki sahaya nasıl çıkıyorsun bilmiyorum."

Maçtan önce yaptığı her şeyi bana ilk anlattığında önce inanmadım, sonra da kahkahalarla güldüm.

Her maç aynı çift çorabı giyiyor - neyse ki temiz -. Bu beni en çok endişelendiren oyun öncesi ritüeli çünkü o çoraplar parçalandığında ne olacak? Kıyafetlerini nasıl giyeceğine dair bir düzeni var. Dolabında sakladığı ailesinin ve şimdi de Caleb ve benim resmimi öpüyor. Dolabını kapattığında yukarıdaki tavana üç kez vuruyor. Bundan sonra beni arıyor ve belki iki dakika konuşuyoruz. Telefonu kapattığında takım bir araya toplanıyor ve dua edip takım tezahüratı yapıyor. Tünelden aşağı doğru yürürken, girerken bir kez ve çıkmadan önce bir kez daha duvarın kenarına dokunuyor.

Sahaya çıktığında tamamen odaklanıyor.

"Önümüzdeki iki hafta deplasman maçlarında olacağım," diyor aşağı indiğimizde. "Başka bir iç saha maçına çıkmam için üç hafta geçmesi gerekecek. En azından bunu düşün, tamam mı? O zamana kadar Ekim'in ortasına gelmiş oluruz."

Israrcı biri, hakkını vermeliyim.

Cevap vermek yerine onu öptüm. Bu sezon hiçbir maça gitmeyi planlamıyorum ama o bunu duymak istemiyor. Tartışmaya en çok yaklaştığımız an bu.

"Caleb uyandığında onu sevdiğimi söyle," diyor.

"Söyleyeceğim."

"Yarın gece görüşürüz," diyor.

Gülümsüyorum. "Canlarına oku, Shaw."

"Yapacağımı biliyorsun Chapman." Sırıttıyor ve kapıdan çıkıyor.

Çamaşır yıkamaya başladım ve oturup Sasha'nın günlüğünü okudum. Yirmi birinci yaş gününe girmiştik ve bu konuda neler söyleyeceğini merak ediyordum. Denver'da iki arkadaşıyla bir otele yerleştik ve bir kulübe gittik, orada çok fazla içtik ve mekânı kapatana kadar dans ettik. Arkadaşlarının ve benim ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylememize rağmen bir adamla eve gitti. Ertesi gün öğleden sonra eve geldi, dışarıda geçirdiği geceden dolayı sersemlemişti ve ben tüm bunlar için ona çok kızmıştım - bizi ekmesi, bir yabancıyla eve gitmesi ve iyi olup olmadığını bana bildirmemesi - ondan sonra en az bir gün boyunca onunla konuşmadım.

Artık resmileşti! Yirmi bir yaşındayım! Dün gece harikaydı. Sadie bizim için bir otel tuttu. Jessie ve Claire de oradaydı ve çok eğlenceli bir kulübe gittik. Artık sahte kimlik yok, bebeğim! Bütün gece bedava içki. Dürüst olmak gerekirse, sanırım

Sade en az bir yıldır doğum günüm için para biriktiriyordu. Bütün yıl cimri davrandı, hiç dışarı çıkmak istemedi ama dün gece bunu telafi etti. Lol

Bu adamla tanıştım. Dillon. Çok seksi idi. Benimle uzun süre dans etti ve Hilltop'ta yaşadığını söyleyip onunla eve gitmemi istediğinde tereddüt etmedim. Hep oradaki evlerin nasıl olduğunu görmek istemişimdir ve onun evi de çok güzeldi. Seks vasatın altındaydı ama o evde yaşamak için bunu görmezden gelmeye hazırdım. İki kez seks yaptık ve çok geç yattık. Biraz takılırız diye düşünmüştüm, tüm evi keşfedecek zamanım bile olmadı! Ama göt herif bana yemek bile yedirmeden Uber çağırdı. Çok kızmıştım.

Ve şimdi Sadie bana kızgın. Açıkçası bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Bütün gece herkesi ekmiş değilim. Bu sabah ikiye kadar dans ettik. Bize Four Seasons'da bir oda falan da tutmadı. Oda güzeldi ama o kadar da güzel değildi. Ve son olarak, bugün benim doğum günümüdü! Doğum gününün amacının istediğimi yapmak olduğunu sanıyordum ve öyle de yaptım.

Ugh. Neyse, bırakayım da somurtup dursun. Onu dünyadaki herkesten çok seviyorum ama bazen kendini çok beğeniyor.

Ben okumayı bıraktıktan sonra sayfalar birbirine karışıyor. Acı ilk kez yaşanıyormuş gibi sızlıyor. Onunla geçirdiğim o hafta sonuyla ilgili öfkemi uzun zaman önce atlattığımı sanıyordum ama öfkem tazeliğini koruyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve günlüğü kanepeye fırlatıyorum. Neden şimdi, olay olduğunda olduğumdan daha öfkeli olayım ki? Hiç mantıklı değil.

Bu yas süreci boyunca öfke aşamasını atlarmayı başardığımı sanmıştım ama şimdi yüzüme tokat gibi çarpıyor. Caleb'in monitördeki sesini duyduğumda sıkılı ellerimi silkeleyip yatak odasına doğru yürüyorum ve bu sırada beynimdeki gürültüyü kapatmaya çalışıyorum.

Neden onun bencilliğine katlandım?

Nihai gaz verme hakkında konuşun. Bu konuda çok iyiydi ve ben her zaman buna katlandım.

Ama dönüp dolaşıp geldiğim nokta şu: O haklı mıydı? Kendimi haklı mı görüyorum?

Caleb'e sarılıyorum ve bezini değiştiriyorum, ona odaklanmaya çalışıyorum. Aşağıya iniyoruz ve kalan yemekleri çıkarıp ısıtıyorum. Yemekleri karıştırırken onu her seferinde küçük lokmalarla besliyorum ve sonra biberonunu hazırlıyorum. Mama sandalyesine vuruyor ve sonra hızlı hızlı yutarak geri getiriyor. Çekip aldığı anda nefesi kesiliyor.

"Yavaşla bakalım, küçük adam."

Bezimiz az ve biraz temiz havaya ihtiyacımız var, markete koşuyoruz ama dışarıdayken eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

Weston birkaç kez mesaj attı ve sonra maçtan önceki gece yaptıkları toplantıda olduğu için sessiz kaldı. Yemek yedikten sonra ve Caleb'i yatırdıktan sonra bize FaceTimed attı. Cevap verdiğimde yatak başlığına yaslanıyorum ve beni gördüğünde kaşlarını çatıyor.

"Neden yatağımızda değilsin?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen oraya geri döneceğim ama o odada seni çok özliyordum. Burada olmayınca garip hissediyorum. En son gittiğinde çok yorgundum, geç yattım ama bugün sakın bir gündü ve uyanıktım, o yüzden içeri girdim ve-" Yüzümü buruşturuyorum.

"Film ya da başka bir şey izlemek istemiyor musun?"

"Ev çok büyükmüş gibi geliyor. Caleb buradayken ben aşağıda olmak istemiyorum."

Başını sallıyor. Tam da bu nedenle oturma odasında daha sık film izliyoruz. Üzgün görünüyor ve tüm bunları söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Keşke ailenden kalmalarını isteseydin," diyor.

Bu sabah bundan bahsetti ve iyi olacağımı düşündüğüm için önemsemedim.

"Merak etmeyin. Ben iyiyim. Sadece alışmak biraz zaman alacak, hepsi bu."

"Oraya bensiz alışmanı istemiyorum," diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Beni görmezden gel. Bunu söylemem çok bencilce. Ben yokken işleri kolaylaştırmak için ne yapabiliriz? Annenin gelmesi için çok mu geç?"

"Evet, sanırım öyle. Ve bir noktada buna alışmam gerekecek. Sanırım bu geceki sorun, bebek bezi almak için markete koşmam ve hava karardıktan sonra geri dönmemdi ve sonra her şey garip hissettirdi." Gülüyorum. "Karanlıktan korktuğumu bilmiyordum ama görünüşe göre biraz korkuyorum. Bundan sonra işlerimi gündüz yapacağım."

"İhtiyacınız olan her şeyi sipariş edebileceğinizi ve muhafızlardan birinin eve getireceğini ya da Amy'nin bir şeyler alıp getirmekten mutluluk duyacağını unutmayın. Bunu her zaman yapmayı teklif eder."

"Hayır, sorun değil. Onları rahatsız etmek istemiyorum." "Chapman, bunu yapmaktan mutlular, yemin ederim."

Bu kadar lüks bir evde yaşadığıma hala inanamıyorum, bu yüzden Weston'ın bana yardımcı olabilecek maaşlı küçük bir personeli olduğunu hatırlamak

hiç düşünmedim. Onlardan bir şey istemek yanlış geliyor. Ben Weston değilim. Burası benim evim değil. Benim için çalışmıyorlar.

"Artık benim ailem sensin, Sadie."

Ona bakıyorum, şaşırmış ve sözleriyle içimin havalandığını hissediyorum. "Ben senin miyim?" diye fısıldıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve tereddüt etmiyorum. "Evet, öylesin."

Derin bir nefes alıp gülümsüyor ama hâlâ endişeli görünüyor.

"Sana karşı olan hislerimden emin değilsin, değil mi?" diye sordum. "Her zamankinden daha güçlüler."

Gözleri yumuşuyor ve dudakları kıvrılıyor. "Bu kariyerin senden çok şey istediğini biliyorum. Yaptığım işi seviyorum ama bazı yönleri çok zor. En başından beri yolumuza bir sürü engel çıktı. İşimin de aramıza girmesini istemiyorum."

"Öyle olmak zorunda değil," diyorum ona.

"Joan'ın aramasından beri bu evden birlikte çıkmadık. Önümüzdeki beş ay boyunca benimle herkesin önünde görünmek istemezsin. Zaten öyle."

"Önümüzdeki beş ayı atlatabilirsek, bu işte uzun soluklu olacağımızı hissediyorum."

"Seni seviyorum, Sadie. Zaten uzun süredir bu işin içindeyim. İşte bu noktada beni duyduğundan ya da benimle aynı fikirde olduğundan emin değilim."

"Ben de uzun vadede varım." Gözlerim yaşlarla doluyor ve inliyorum. "Maçtan bir gece önce yapman gereken konuşma bu değil. Yatağına gitmeli, uyumalı ve maça odaklanmalısın."

"İhtiyacın olan buysa bütün gece burada kalabilirim."

"Ben iyiyim. *Biz iyiyiz.* Seni seviyorum. Uykum geliyor ve gidip yatağına gireceğim."

"Yatağımız," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Bizim yatağımız."

"Beni istediğin zaman ara, tamam mı? Gergin hissediyorsan, muhafızlardan biri eve gelip kalabilir."

"Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Telefonu kapatıyoruz ve ben diğer odaya geçip yatağıma girdiğimde ağlıyorum. Gün aniden sonsuzmuş gibi geliyor; günün çoğunda kendimi kötü hissediyordum.

Yarın her şey daha iyi olacak.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KUŞ

WESTON

Joan iç saha maçımızdan bir gün sonra aradı. Uzun bir antrenmandan sonra kapıda Blake ve Ed ile sohbet ediyordum ve özür dilemek için elimi kaldırdım.

"Buna bakmalıyım, üzgünüm."

El sallayıp dünkü maç hakkında konuşmaya devam ediyorlar. Bears'ı 41-10 yendik ve bu harika bir duyguydu.

"Alo?"

"Dergileri gördün mü?" Hemen konuya giriyor. "Uh, hayır. Ne dergileri?"

"Adını siz koyun, Sadie onların içinde."

"Ne var? Neden? Evden bile zor çıkıyor."

"Görünüşe göre o ve Caleb geçen gece bebek bezi almaya gitmişler ve ondan birkaç gün önce de ailesiyle öğle yemeğine çıkmışlar. Dünkü maçınıza onun gelmemesi ve ailesinin gelmesi büyük bir kargaşaya neden oldu."

"Gitmemesinin onun için en iyisi olduğunu söyledin ve inan bana o da senin sözüne güveniyor."

"Ben hala bunun en iyisi olduğuna inanıyorum. Tabii başka bir açıklama yapmak istemezsen, ama bu sana geri tepebilir gibi geliyor. Sonuç olarak, bunun oyununuzu etkilemesini istemiyorum."

"Öyle değil. Onu oyunlarımda görmek istiyorum ama o bu konuda haklı olduğuna inanıyor."

"Bir stilistten ona dışarı çıktığında giyebileceği kıyafetler göndermesini isteyebilir miyim? Ölçülerini gönderin, biz de bir gecede gönderelim."

"Şu anda ciddi misin?"

"Evet, Cumartesi günü giydiği spor kıyafeti üç kişinin sığabileceği gibi görünüyordu. Korkunçtu."

"Joan, hadi ama. Sadie hayatında bir gün bile korkunç görünmedi. Göz kamaştırıcı." Duraksadım, başım öne eğildi. "*Kahretsin*. Ben spor yaparken o ve Caleb şu anda annesiyle dışarıdalar. O dergileri görmediğinden emin olmalıyım."

"Eğer süreli yayınların olduğu bir yere giderse, onları görecektir," diyor Joan ilkel bir şekilde.

"Siktir."

"Stilist hakkında söylediklerimi bir düşün," diyor.

Homurdanıyorum ve telefonu kapatıyorum.

Joan'a hiç hırlamadım ve beni geri çağırıp azarlamasını bekledim ama yapmadı.

Sadie'yi arıyorum ve telesekretere düşüyor. Ona mesaj bırakamayacak kadar heyecanlıyım, bu yüzden tekrar deniyorum ve cevap vermeyince ikinci kez kapatıyorum.

Bir saat boyunca oturma odasında volta attım ve sonunda ondan hala haber alamayınca duş almaya gittim. Çıktığımda üzerime spor şortu ve tişört giydim ve aşağıda bir şeyler duyabileceğimi düşündüm. Koşarak aşağı indiğimde Sadie ve Caleb mutfaktaydı... mutfak masasının yanında bir sürü dergi vardı. Hay sikeyim.

Sadie'ye tereddütle bakıyorum, gözleri kızarmış ama yüzü kuru ve omuzları dik.

"Selam güzelim," diyorum, ona doğru ilerliyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Başka bir gün olsa ona söyleyeceğim şey bu olurdu ama bugün bana şüpheyle bakıyor.

Annesinin de odada olduğunu ancak o zaman fark ediyorum. Ne yapacağımı bilemeden ellerimi Sadie'nin belinden indiriyorum. "Hey, Pam."

Bana gülümsüyor. "Merhaba Weston. Sadie birkaç gün önce bana ikinizden bahsetti. Sizin adınıza çok sevindim."

Rahatlayarak sarktım ve sırtarak ellerimi tekrar Sadie'nin üzerine koydum. Ben aileme bizden hemen bahsettim ama Sadie bahsetmedi ve bahsetmemiş olması beni biraz endişelendirmeye başlamıştı.

"Duymadın mı? Ben güzel değilim." Sadie de beni öpüyor ve bir dedikodu dergisi alıyor. Derginin kapağında o var ve açıkçası kapaktaki yüz ifadesini daha önce hiç görmemiştim. Çok kötü bir açı ve sanki bir şey söyleyecekmiş ama önce hasta olacakmış gibi görünüyor.

Çalışıyorum.

"Seni bir kez bile böyle görmedim ve seninle birlikte yaşıyorum."

"Şey, sana inanmıyorum çünkü bak..." Beş dergi daha tutuyor. "Hepsinde eşit derecede berbat görünüyorum."

"Yemin ederim yapmazsın," diyorum ona. Gözlerimi onunkilere indiriyorum ve ellerimi yanaklarına koyuyorum. "Her gün ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyorum. İster yeni uyanmış ol, ister giyinmiş ol, ister Caleb üzerine tükürmüş olsun, her halini seviyorum." Sesimi alçaltıyorum, "Ya da benim formamın içindesin. Ama yemin ederim, seni hiç böyle surat yaparken görmedim."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim," diyor Pam. "O dergilerden bazıları sadece insanları kötü göstermeye çalışıyor..."

"İnternette herhangi bir şeye bakmaktan kaçınıyordum ama Whole Foods ve Target'a gitmek için Denver'a gittik ve her *iki yerde* de baktığım her *yerdeydim*. Ve çok kötü şeyler söylüyorlar." Kızgınlığı arttıkça yanaklarında lekeler oluşuyor. "Haftalardır, hatta aylardır neredeyse hiçbir yere gitmedim ama geçen hafta dışarı çıktığım iki seferde de beni yakaladılar. Ve bilemezsiniz, iki seferde de iğrenç bir leke gibi göründüm." Gözleri yaşlarla doluyor. "En azından *Us Weekly*'de o maçta çekilmiş bir fotoğrafım var, yani orada daha iyi görünüyorum, ama sonra bu berbat fotoğrafı da gösteriyorlar... öncesi ve sonrası gibi. Sonra eve dönerken internete girdim ve orada söyledikleri şeyler çok daha kötü. Neden servet avcısı olduğumu düşündüklerini anlayabiliyorum.

dışarıda böyle görünmek. Bu dağınıklığa yardım etmek için biraz paraya *ihtiyacım var*." Elini dergi yığınınına doğru sallıyor ve annesi kıkırdıyor.

"Sen asla servet avcısı olmazsın. İyi bir satışı ne kadar sevdiğini bilmiyorlar," diyor Pam.

"Evet, tasarımlar kıyafetler giymediğim için kızgın olan bir grup insan daha var. Seninle tanışana kadar Whole Foods'tan alışveriş bile yapmamıştım ve bugün *sana* bir şeyler almak için gittim," diyor Sadie bana ters ters bakarak. "Eminim bunun da bir sürü fotoğrafı olacaktır." Kıyafetini işaret ediyor ve sonra iki elini havaya kaldırarak dergilere kuş işareti yapıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kahkahamı tutmaya çalışıyorum ama patlıyor.

Gözleri kısılıyor ama yüzünde bir sırıtma belirtisi var.

"Bunun çok aptalca olduğu için özür dilerim," diyorum ona. "Ve annenin bugün seninle olmasına sevindim. Aslında ben yanında değilsem, her dışarı çıktığında yanında birinin olmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Bana söylemediğin başka bir şey mi var?" diye soruyor. "Dışarı çıktığımda yanımda birini istediğini hiç söylemedin. Joan başka bir şey mi söyledi?"

Aşağı bakıyorum ve o uzanıp kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı düzeltiyor.

"İnsanlar çok nefret dolu olabiliyor." Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine dokuyorum. "Bundan nefret ediyorum ama her yüksek profilli işin beraberinde getirdiği bir şey gibi görünüyor. Bunu da atlatacağız. Her şey bitecek. Sen eve gelmeden hemen önce Joan aradı, ben de Joan'ın deyiimiyle seninle ilgili bazı süreli yayınlar olduğunu duydum."

Süreli yayınlar dediğimde homurdanıyor.

"Ne dedi? Bana her şeyi anlat." Beklentiyle bana bakıyor. Tereddüt ediyorum ve bakışlarıyla beni iğneliyor.

"Anlat bana."

"Hâlâ doğru şeyleri yaptığımızı düşünüyor... tabii bir tür açıklama yapmazsak, ama bunun bana geri tepebileceğini söyledi. Ve bunların hiçbirinin oyunumu etkilemesini istemediğini söyledi ki ben de engellemeyeceğini söyledim."

Başını sallıyor. "Başka ne var?" "Bu...buydu."

"Hayır, süreli yayınlarda yer almamla ilgili ne söyledi?"

"Sadece birçoğunda yer aldığını..."

"Ve?"

Başımı tavana kaldırıyorum ve inliyorum. "Senin için bir stilist tutmayı ve kıyafetleri bir gecede hazırlamayı teklif etti. Ama Joan züppenin teki ve ben buna aldırılmazdım. Ben senin giyim tarzını seviyorum."

Bol eşofmanlı dergiyi kaldırıyor. "İğrenç. Blob."

"Bazen rahat kıyafetler giyiyorsun. Herkes giyer." Kendimi ve giydiklerimi gösteriyorum. "Eğer alışverişe çıkmak *istiyorsan*, beğendiğin şeyleri almalısın... tabii... bir stilist *istiyor* musun?" Ruh halini anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Moda anlayışıma pek güvenmiyorum ama birdenbire her yerde süslenip püslenip ortaya çıkarsam basın bu konuda çok eğlenir."

Telefonum çalıyor ve kontrol ediyorum. Felicity.

"Kız kardeşim. Seninle alışverişe çıkmayı çok ister." Başımı sallıyor ama ben sırtarak telefonu açıyorum.

"Alo?"

"Hey. Siz orada iyi misiniz?" Felicity diyor ki.

"Dergileri gördün."

Sadie yüzünü buruşturuyor.

"Evet. Onları bu öğleden sonra Cecil'de gördüm ve o zaman arayacaktım ama telefonum tüm baldızlarımdan Sadie'yi kontrol etmek için aramasıyla çıldırdı. Onu gerçekten çok seviyorlardı ve hepimiz sizin yakında geri dönmenizi istiyoruz."

"Bu çok hoş. Belki pazartesi izinlerimden birinde görüşebiliriz." Elimi ahizenin üzerine koyup Sadie'ye fısıldıyorum, "Seni kontrol ediyor ve Landmark'ın kadın ekibi de nasıl olduğunu öğrenmek için onu arıyor."

"Ah," diyor usulca.

Tekrar dinlemeye başladığımda Felicity, "Ona öyle görünmediğini söyle," diyor.

"Ona söyledim. Henüz bana inandığından emin değilim." Sadie'nin gözleri genişler.

"Hoparlörü açabilir miyim?" Gülüyorum. "Al, söyle ona."

Felicity güler ve tekrar söyler, "Sen öyle görünmüyorsun." Sonra daha yumuşak bir sesle fısıldar: "O orospu çocukları yanlış aileyle uğraşıyor."

"Vay canına, kardeşim," diye gülüyorum. "Dua et de Owen bu ağzı bozuk lafları duymasın."

"Beni neredeyse eğitti ama tam olarak değil," diyor gülerek. "Cidden Sadie, peşinden bu kadar çok koştukları için üzgünüm. Bu çok saçma." "Teşekkürler. Bu konuda güldüm, ağladım ve küfürler savurdum. Bu sadece garip. Ben kendi işime bakmaya ve radarın altında kalmaya alışkınım."

"Evet, kimse bu tür çöplere alışmak zorunda kalmamalı" diyor. "Eğer birkaç günlüğüne ya da birkaç haftalığına uzaklaşmak isterseniz, istediğiniz zaman gelebilirsiniz."

"Bir ara seni ziyaret edebilirim," diyor Sadie. "Ve... bir dahaki sefere aileni ziyarete ya da maça geldiğinde, eğer uygunsa... alışverişe gidip daha güzel kıyafetler seçmeme yardım etmek ister misin?"

"Tabii ki," diyor Felicity. "Lanet olsun, merhaba Owen. Evet, devam et ve benim için kavanoza koy. Kanımı kurutuyorsun, Ace." Gülüyor. "Seninle alışverişe gitmeyi çok isterim. Güzel kıyafetler seçmek için bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum ama takılmak eğlenceli olurdu."

"Hayır, sana kesinlikle ihtiyacım var," diyor Sadie.

"Bu işte benden daha iyi olacak ve benimle gelmek isteyecek kim var biliyor musunuz? Scarlett ve Ruby. Benim kıyafetlerim fena değil, Marlow ve Sofie de her zaman harika görünüyorlar ama Scarlett ve Ruby'nin modadan anlayan gözleri var. Yemin ederim, ben bir şeye bakıp potansiyelini hiç göremiyorum ama onlar bakıp onu *harika* yapan başka bir parçayla eşleştiriyorlar."

"Benim böyle bir yeteneğim yok," diyor Sadie.

Felicity, "Seni sadece harika görünürken gördüm," diyor.

"Şu anda kapakların çoğunun üzerindeki eşofman hariç..." Sadie güler ve Felicity de katılır.

"Bunun dışında," diyor.

"Kramplarım vardı. Gevşek bir şey istedim."

"Gördün mü? Anladım. Her yerdeki kadınlar bunu anlıyor. Bir saniye, hemen takvime bakacağım. Weston Cumartesi günü ayrılıyor, değil mi? Ne zaman gideceğini bilmiyorum, o yüzden Cumartesi ya da Pazar gitmek istemeniz buna bağlı olabilir. Ama kızları bu kadar çabuk bir araya getirebilirim, Cumartesi gelip seni alsak ve Boulder'a gitsek nasıl olur? Belki orada daha az fotoğrafçı olur, şirin dükkanlar ve harika yemekler vardır. Ooo, Cumartesi gecesini orada geçirip Pazar günü bütün gün alışveriş yapabiliriz... Ne dersin?"

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Kimsenin gitmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum... sadece eğer-"

"Şaka mı yapıyorsun? Hepsi gitmek isteyecek. Bir kız gezisine çok ihtiyacımız var ve benim de Caleb'a ihtiyacım var."

"Şey, bu... harika olurdu." Sadie bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben de gülümseyerek elini sıkıyorum.

"Bu gece herkesten haber aldıktan sonra arayacağım ya da mesaj atacağım, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Boğazını temizliyor ve ben ağlayabileceğini düşünüyorum. "Bu gerçekten harika bir davranış Felicity."

"Sadie, seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum,"

diyor. "Seni seviyorum kardeşim. Kızımı kontrol ettiğin için teşekkürler," diye ekliyorum.

Felicity, "*Kızım*, heehee, bunun sesine bayıldım," diyor. "Sonra konuşuruz. Güle güle."

Telefonu kapattığımızda, kollarımı Sadie'ye doladım ve ona sarıldım. İçimde eriyor ve uzun süre öyle kalıyoruz.

"Bu maça geleceğiniz anlamına mı geliyor?"

Koluma vurdu ama bu onu güldürdü.

"Madem böyle olacaklar, ben de yapabilirim" diyor sonunda, ama ikna olduğunu sanmıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ONAY

SADIE

Cezalandırılmaktan hoşlanan biri miyim bilmiyorum ama Weston birkaç gün sonra antrenmana gittiğinde günlüğü tekrar çıkarıyorum. Sasha'ya karşı her zaman olduğu gibi öfkem azalmıştı ve doğum gününü takip eden pasajı okuduğumda bunun nedenini hatırladım.

Sadie artık bana kızgın değil. TANRIYA ŞÜKÜR. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Ama bunu yaptığımda bile, ne olursa olsun beni seviyor. Birbirimizden çok farklıyız ama o herkesten daha çok güvendiğim tek kişi. Biliyorum.

Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak. Ben onu çok hayal kırıklığına uğratacağım ama o her zaman arkamı kollayacak.

Cuma akşamı gideceğim partiden ona bahsedip bahsetmeyeceğime karar vermedim. Claire, Nuggets maçlarından sonra oyuncuların şehir merkezindeki bir bara gittiklerini duyduğunu söyledi ve sanırım gidip bunun doğru olup olmadığını göreceğiz. Sadie beni vazgeçirmeye çalışacak ya da bana göz kulak olmak için gitmek isteyecek ve bu iyi olurdu ama... Sadie ne kadar seksi olduğunun farkında değil. Tüm o basketbolcular ona ve uzun bacaklarına bir bakış atıp beni unuturlar. Lol bunun olmasına izin veremem!

Her neyse, Claire bana bir elbise ödünç veriyor ve ben de orada hazırlanacağım. Seksi bir oyuncu bulursam haber veririm.

Okumaya devam etmekten neredeyse korkuyorum, ama gerçekten de seksi bir oyuncu bulduğunu ve muhtemelen bana bundan hiç bahsetmediğini, çünkü kulübün erkekler tuvaletinde seks yaptıklarını bilecek kadar okudum. Başımı ellerimin arasına aldım, kendimi bildim bileli taşıdığım kardeş endişesi yeniden canlandı. Bir yanımda her zaman onun düşüncesizliğine hayranlık duyarken, bir yanımda beni sinirli bir enkaz haline getiriyordu.

Caleb doğduğunda nasıl değiştiğini düşünüyorum. Hamile olmayı umursamaması ikimizi de şaşırtmıştı ve o doğduğunda biraz durulmuştu. Ben öyle sanıyordum. Annemin, ben yardım etmek için etrafta olmadığım zamanlarda Sasha'nın Caleb'i sürekli ona bıraktığını söylemesi hakkında çok düşündüm ve o gittiğinden beri yüzüncü kez kız kardeşimi gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı merak ettim. Ya da belki daha doğrusu, onu tanıyordum ama onun için hep bahaneler uyduruyordum.

Günlüğü kapatıp bir kenara koyuyorum. Bugünlük bu kadar yeter.

Cumartesi sabahı, Weston ve ben yatakta tembel bir sabah geçirdik ve Caleb uyandığında büyük bir kahvaltı yaptık. Öğle yemeği için ayrı arabalara binerek ailesinin evine gidiyoruz ve evlerinden çıkmadan önce ona veda öpücüğü veriyorum. Caleb'i arabaya bindirmek için yine de dışarı çıkıyor ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde elimi göğsüne koyup etrafıma bakıyorum.

"Ciddi misin?" Gülüyor.

"Diğer zamanlarda fotoğrafçıların etrafta olduğunu bilmiyordum. Ya çalılarının arasında gizleniyorlarsa?"

"Öyle olduklarını sanmıyorum," diyor sırtarak. "Bu mahallede güvenlik çok iyi. Bence öpüşmek için güvende oluruz."

"Yaparsın," diye homurdandım. "Ben iyileşip gelene kadar herkesin içinde öpüşmeyeceğiz... belki o zaman da öpüşmeyiz." Onu işaret ediyorum ve arabaya biniyorum.

Eğiliyor, kaslı kollarını arabamın tavanına yasladığında dikkatimi dağıtıyor. "Eğer biraz daha şirinleşirsen, hava almak için yukarı çıkmayacağız."

"Artık zar zor yapıyoruz," diye fısıldıyorum ve o gülüyor. "Seni özleyeceğim ama dün gecenin etkisinden kurtulmak için bir geceye ihtiyacım olabilir."

Sırıttırıyor, gözleri hararetle. "Dün geceyi uzun bir süre kafamda canlandıracağım."

Sırıttırıyor. "Ben de."

"Seni burada öpemeyeceğime emin misin?"

"Eminim. Ama geri döndüğünde bunu telafi edeceğim."

"Buna güveniyorum. Seni seviyorum, Chapman."

"Seni seviyorum Shaw."

Araba koltuğundaki Caleb'e bakıp sırtttırıyor ve kapımı kapatıyor. Dikiz aynasından Caleb'in boynuna sokulmasını izliyorum, ta ki ikisi de gülene kadar.

Aynada gözlerimle buluşuyor. "İyi eğlenceler. Nasıl olduğunu bana haber ver. Kızlarla birlikteyken seni rahatsız etmek istemem ama beni istediğin zaman ara."

Başımı salladım. "İyi yolculuklar.

Güvende kalın." "Güvende olacağım."

Arabayla uzaklaştığım anda onu özlüyorum ama kızlarla geçireceğim hafta sonunun heyecanı bana yardımcı oluyor. Eve geri dönüyorum ve Caleb'le geceleme için ihtiyacımız olan her şeyin yanımızda olduğundan emin oluyorum. Felicity kapıya yanaştığında Ed bana haber veriyor ve herkes cipten iniyor. Birbirlerine sarıldıktan sonra banyoya gidiyorlar ve su şişelerini doldurmak için mutfakta buluşuyorlar.

Felicity Caleb'i benden alıyor ve o gülene kadar yüzünü öpücüklerle kaplıyor. Onu çok seviyor.

Atıştırmalık poşetlerini adadan kaldırıyorum. "Tamam, bu nasıl? Reese'in patlamış mısırları, sade, fıstıklı ve fıstık ezmeli M&M'ler, Snickers, Heath ve Butterfinger... ekşi sakızlar, Cheez-Its, barbekü mısır

çerezleri var,

jalapeno su ısıtıcısı cipsleri, deniz tuzu su ısıtıcısı cipsleri..." Bir şey unutmadığımın emin olmak için tekrar bakıyorum. "Başka bir şey aramak istersen muhtemelen gizli zulamda daha fazlası vardır. Çamaşır odasındaki dolapta birkaç şeyin arkasında tutuyorum." Herkes bana bakınca ekliyorum: "Weston daha düzenli bir diyet uygularken tüm bu ıvır zıvırı ortalıkta tutmamaya çalışıyorum. Yüksek raflardaki her şeyi fark ediyor ama aşağıdakileri nadiren fark ediyor." Sinirli bir şekilde gülüyorum.

"Onu tutabilir miyiz?" Marlow söyler ve herkes güler.

"Seni sevdiğimi zaten biliyordum," diyor Scarlett, "ama o atıştırmalık listesi bunu pekiştirdi."

"Aynı!" Ruby diyor ki.

Sofie, "Reese'in patlamış mısırının varlığından bile haberim yoktu, bu yüzden beni en başından beri kandırdınız," diyor.

Gülüyorum ve Felicity kolunu omzuma dolayarak başını benimkine yaslıyor.

"Bu en iyi hafta sonu olacak. Zulaya bir şey eklememize gerek olduğunu sanmıyorum. Sen her şeyi düşünmüşsün" diyor.

"En azından bunu yapabilirim. Bu geziyi çok hızlı bir şekilde bir araya getirdiniz ve size daha fazla minnettar olamazdım. Sizlerle takılmak tam da ihtiyacım olan türden bir eğlence gibi görünmesinin yanı sıra, tüm bu kıyafet işlerinde bana yardımcı oluyorsunuz." Yüzümü buruşturuyorum, onlar gülüyor ve Ruby başını sallıyor.

"Kıyafetleriniz iyi. Arada sırada kötü bir açıda yakalanmamak mümkün değil ama bundan kaçınmak için paylaşacağım bazı ipuçları var," diyor sırtarak.

"Yola çıkalım mı?" Felicity diyor ki. "Ah, bekle." Duraksıyor ve çantasından siyah bir American Express çıkarıp havada sallıyor. "Weston bu hafta sonunun ona özel olduğunu söylüyor ve hiçbir şey için ödeme yapmaman konusunda özel talimatlarım var." Sırtarak beni işaret ediyor.

Herkes alkışlıyor ve ben şok içinde ona bakıyorum. Başımı sallamaya başladım ve o da beni taklit etti.

"Hayır, bundan kurtuluş yok." Gülüyor.

Scarlett, "İşte iyi bir adam," diye bağırıyor. "Haydi parti başlasın."

"Woohoo," diyorum zayıfça ve Caleb daha sonra bunu söylemeye çalışıyor, bu da herkesi o kadar mutlu ediyor ki tekrarlamaya devam ediyor. Bunu söylerken onu kaydedip Weston'a gönderiyorum ve Boulder'a giderken cipin içindeyken o da bana mesaj atıyor.

WESTON

Sadece mükemmel bir şekilde woohoo demedi!

Altı kadınla geçirdiği bir hafta sonundan sonra ne diyeceği belli olmaz.

WESTON

<Steve Carell'in bağırma anı, HAYIR! TANRIM! Hayır, Tanrım, lütfen hayır!

Sen de burada olmak isterdin.

WESTON

Bu konuda çok haklısın Chapman. Seninle olmayı tercih ederdim. Uçuşta kafein olmadığı için surat asan bir sürü huysuz adamla çevriliyim.

Ooo, sert.

Hey. Felicity ile süslü kartını gönderdiğine inanamıyorum.

WESTON

Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsunuz.

Gözlerim parlıyor ve ekrana bakıyorum.

Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin ama gerçekten çok tatlısın.

WESTON

Keşke orada olsaydım da kız kardeşlerimin bana izlettiği o filmlerdeki gibi her şeyi deneğini görseydim.

Gülmek için dudağımı ısıyorum, genç Weston'ın romantik komedilere katlandığını hayal ediyorum.

Boulder'a giderken Caleb kısa bir uyku çekiyor ve biz Airbnb'mizi kontrol ederken uyanıyor. Muhteşem bir ev ve Caleb için tam boy bir beşik bile var. Ev çok büyük ve her odası göz kamaştırıcı. Mutfak ve oturma odası bir grup için mükemmel ve hepimiz eşyalarımızı yerleştirip mutfakta bulduğumuzda, Scarlett gidebileceğimiz yerlerle ilgili yazdirdığı bir sayfayı çıkarıyor.

"Sofie ve ben en çok Boulder'a gittik ama Ruby de harika yerler duymuştu, o yüzden bu listeyi hazırladık. En yakın olanlarla başlayıp kapanmadan önce kaç dükkâna uğrayabileceğimize bakalım mı?" Eliyle

en üstte iki tane var. "Bu ikisi yarın kapalı, bu yüzden bugün kesinlikle onlara gitmeliyiz."

Herkes bana bakıyor ve ben iki başparmağımı kaldırıyorum. "Ben sadece yolculuk için buradayım," diyorum gülerek.

SUV'ye geri dönüyoruz ve ilk dükkânda birkaç şey deniyorum ama hiçbir şeyi beğenmiyorum, bu yüzden bir sonraki dükkâna geçiyoruz. Orada o kadar çok şey buluyorum ki seçim yapmakta zorlanıyorum. Ben bir şeyler denerken Caleb herkesin arasında dolaşıyor ve kendi halinde. Felicity her yeni kıyafeti göstermek için soyunma odasından çıkmam konusunda ısrar ediyor.

Satış görevlisi uzaklaştıktan sonra, "Kardeşim seni bunun içinde görünce ölecek," diye fısıldıyor. "Bil diye söylüyorum, sen ve Weston'ın onlarla birlikte olduğunu ne doğruladım ne de yalanladım." Başını tekrar kızlara doğru eğiyor. "Bunu size bırakmayı düşünmüştüm ama inanın bana, *hepsinin* bu konuda bir sürü düşüncesi var." Gülüyor ve ben de gülüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Şuna bir bakalım," diye sesleniyor Ruby. "Oh, bunu almalısın. Hepsini."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyorum." Kot pantolon üzerime tam oturuyor ve hafif süveter çok açık olmadan mükemmel derecede seksi.

Neredeyse hiç denemediğim bir elbise var ama ısrar ediyorlar ve ben de karşı koyamıyorum. Önü çok şirin ama arkası düşük V ve altındaki büyük bir fiyonkla bağlanan kumaşla görünümü daha da güzelleştiriyor.

"Bundan hoşlanacağımı düşünmezdim ama bayıldım," diyorum.

Oradan da birkaç sevimli bluz alıyorum ve sonra bir mağazaya daha giriyoruz. Burası şimdiye kadar gördüğüm en iyi loungewear'a sahip. Sweat ve sweatshirt'lerin sevimli detayları var ve aşırı bol olmayan rahat bedenler alıyorum.

"Denemen için bir şey daha," diyor Scarlett, birkaç tayt ve atleti bana doğru fırlatarak. "Bunları giydiğin için kığın sana teşekkür edecek." Yüz ifademi görünce gülüyor. "Güven bana."

Deniyorum ve döndüğümde nefesim kesiliyor. "Vay anasını," diyorum aynada arka tarafıma bakarken.

"Bakalım!" Felicity diyor ki.

Dışarı çıkıyorum, yanaklarım kıpkırmızı ama arkamı dönüyorum ve beni alkışlıyorlar. Onlarla hızlıca yüzleşiyorum, gülüyorum, ellerim yüzümü serinletmek için yukarı uzanıyor.

"Her renginden istiyorum," diyorum.

Buna çok güldüler ve sanırım hepimiz mekandan en az üç çift şeftali rengi taytla ayrıldık.

Yemeğe çıkıyoruz ve konuşacak bir şey bulmakta hiç zorlanmıyoruz. Eve döndüğümüzde, Weston ve benden ilk bahseden Scarlett oluyor.

"Peki, ikiniz arasında bir elektrik sezmekte haklı mıyım?" diye soruyor bir kaşını kaldırarak.

"Haksız değilsin," diyorum sırtarak. "Menajeri kız kardeşim yüzünden bu konuda sessiz kalmamız gerektiğini düşünüyor ve ben de ona katılıyorum. Weston bundan hoşlanmıyor ama bilemiyorum... O kapaklarda benim olmam onu haklı olduğuna ikna edebilir."

Marlow, "Bunun karmaşık bir durum olduğunu anlıyorum, ancak kimse ayrıntıları sizin kadar bilmiyor," diyor. "Yanlış bir şey yapmıyorsunuz ve bu zaten başka kimseyi ilgilendirmez."

Sofie bana özür dileyen bir ifade takınarak, "O makaleler çok sertti," diyor. "Muhtemelen daha fazlasını yaşamamak için ben de seninle aynı şeyi yapardım..."

Felicity, "Ama açıkça çıkmıyorlardı ve yine de oldu," diyor. "Ben derim ki hayatınızı açıkça yaşayın ve bırakın ne olacaksa olsun."

"Bunu söylemek bizim için kolay ama katılıyorum," diyor Ruby. "Umarım yakında yatıştır. Senin ve Weston'ın birlikte olmaktan kaçınmanız fikrinden nefret ediyorum. Birbirinize ilk kez aşık olduğunuz bu dönem inanılmaz bir zaman." Ağzını kapatıyor. "Olan şey bu, değil mi?"

Felicity bana sırtarak, "Kardeşim onu çok seviyor," diyor. "Ve ben bu konuda daha mutlu olamazdım."

Marlow, "Ve ondan her bahsettiğinde gözlerinde beliren kıvılcıma bakılırsa, senin de aynı şeyi hissettiğini söylemek yanlış olmaz," diyor.

Başımı sallıyorum ve sonraki yarım saat boyunca hepsi bu konuda heyecanla konuşuyor. Ben Caleb'i yatırırken Felicity ve Ruby kokteyl hazırlıyor. Geç saatlere kadar konuşuyoruz ve yatmadan önce onlara bu gezi için tekrar teşekkür ediyorum.

"Kız kardeşimden beri böyle gülmemiştim. Dürüst olmak gerekirse belki de hiç" diye ekliyorum. "Hepiniz inanılmazsınız ve bana kendimi çok özel hissettirdiniz."

"Artık bizden birisin," diyor Felicity. "Ve biz senin için buradayız, Sadie. Tüm bu paparazzi olayı çok büyük bir şeymiş gibi geliyor ama önemli olan sen ve Weston'sın. Onların, Weston'ın menajerinin ya da başka herhangi bir şeyin aranızdaki ilişkiyi bozmasına izin verme."

Başımı sallıyorum, söylediklerini düşünüyorum ve keşke bir adım atabilsem diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

GÜZEL MEZİYETLER

WESTON

Uçakla eve dönerken, Jets'e karşı aldığımız galibiyetten sonra çok yorgunduk. 23 - 20, benim için çok yakındı ama kazandık. Penn yanımdaydı ve başını koltuğun arkasından kaldırırken gözleri kısılmıştı.

"Fotoğraflar hakkında konuşmadık," diyor olabildiğince sessiz bir şekilde.

İnliyorum ve konuşmak yerine mesaj atsın diye cep telefonumu kaldırıyorum. Yazmaya başlıyor ve çocuklarla yaptığımız grup sohbetinden bir mesaj geliyor.

PENN

Sadie'nin her yerdeki fotoğrafları hakkında konuşmadık, ama cidden, bu ne lan? Kız çok seksi ve bu fotoğraflar onu... Söyleyemiyorum bile. Çok kaba olurdu ve bu doğru değil.

HENLEY

Özür dilerim. Ben de bu konuyu açacaktım. Cassidy ile evde olan bazı şeylerle meşguldüm. Onları gördüğümde çok sinirlendim. Umarım Sadie iyidir.

RHODES

Ne resmi? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Çıplaklar değil, değil mi?

BOWIE

Tabii ki çıplak değiller. Bu Sadie değil.

RHODES

Hey, en uygun kadınlar bile arada bir çıplak fotoğraf gönderebilir. Biz yargılamıyoruz.

BOWIE

Yargılamıyorum. Sadece bunun Sadie olmadığını söylüyorum.

Hayır, çıplak değildi. Birçok dergiye kapak oldu ve dergilerde en iyi haliyle görünmüyordu.

PENN

Yanında büyük harflerle senin adın yazmasaydı onu tanıyamazdım bile. Bunu söylediğimi ona söyleyebilirsin.

Çok üzgünüm çünkü artık maça gelme ihtimali azaldı... ya da benimle toplum içinde bir yere gitme ihtimali. Joan basınımızın için iyi olmadığını düşünüyor ve Sadie de bunu müjde olarak kabul ediyor. Şimdilik sorun yok ama önümüzdeki beş ay boyunca eve kapanacağını düşünmek üzücü.

RHODES

Evet, eğer bir şey varsa, her yerde caka satması ve çok seksi görünmesi gerekiyor.

HENLEY

Ona arkasını kolladığımızı söyle.

Yapacağım. Teşekkürler, çocuklar. Cassidy ile her şey yolunda mı?

HENLEY

Okulda sorunlar yaşıyor ve benim karışmamı istemiyor ama düzelmezse karışmak zorunda kalacağım.

BOWIE

Bundan
nefret
ediyorum.

RHODES

Okuldan nefret
ediyorum, nokta.

PENN

Hey, bu hafta Sam'i gördüm ve çok sessizdi. Bu onun yapacağı bir şey değil. Yani, her zaman benim rahatça konuşabileceğim konular hakkında konuşmaz ama her zaman konuşur. Bu hafta öyle değildi ve ne olduğunu sormaya çalıştığımda bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Bununla ne yapmam gerekiyor?

HENLEY

Onu arayıp kontrol edebiliyor musun?

PENN

Telefonu yok ve tüm programlarımızı program aracılığıyla yapıyoruz. Sanırım bana koruyucu ailesinin numarasını verip **veremeyeceklerini** sorabilirim.

BOWIE

Onun hakkında bir şey duyan olup olmadığını sorabilirsiniz. Belki programdaki insanlar sosyal hizmet görevlisiyle falan konuşmuşlardır. Muhtemelen size bir şey söylemezler.

Düşündükçe sessizleşiyorum. Sanırım diğer herkes de öyle.

RHODES

Onu görmek için randevu ayarlayabilir misiniz?

PENN

Bunu hiç yapmadım. Sadece bizim için ayarlandığında geldim. Yine de haftada birden fazla görüşmek istediğini biliyorum.

RHODES

Bunu deneyebilirsin. Ve isterse sizinle bağlantı kurabilmesi için ona bir telefon verip veremeyeceğinizi sorun.

HENLEY

Bazen çocukların konuşmaya başlaması için belirli sorular sormanız gerekir. Bazen bu da işe yaramaz ve hazır olduklarında size gelmeleri gerekir.

PENN

Neden çocuğa yardım edebileceğimi düşündüm bilmiyorum. Belli ki ne yaptığımı bilmiyorum.

HENLEY

Sadece onun yanında ol, Penn. Onun için düşündüğünden daha fazlasını **y a p ı y o r s u n** . Ama bilgin olsun, çocuklarımla çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyordum gibi hissediyorum.

RHODES

Aynen.

BOWIE

Evet.

Sadece ben olmadığımı sevindim.

Birkaç saat sonra yatağa girdiğimde Sadie mışıl mışıl uyuyordu. Ellerim yan tarafında geziniyor ve yumuşak danteli hissettiğimde duraklıyorum. Kıçına ulaştığımda, dantelin altında çıplak yanaklarını hissediyorum ve kendimi dizginlemeye çalışarak nefes alıyorum. Kızlarla yaptığı yolculuktan yorgun düştüğünü biliyorum ama sesi harika vakit geçirmiş gibi geliyordu. Onu uyandırmak yerine, göğsüme doğru çekiyorum ve elimi memesinin etrafında dinlendiriyorum. Aletimin içine girmeye çalışmasını görmezden geliyorum ve kendimi sakın şeyler düşünmeye zorluyorum. Sonunda işe yarıyor ve uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, gözleriyle uyumlu mavi dantelli bir şeyle karşımda durduğunda çok büyük bir sürprizle karşılaşıyorum. Dantelli yakanın arasında göğüslerinin kabarıklığı ağzımı sulandırıyor ve rüya görüyor olabileceğimi düşünerek başparmağımı gözlerime bastırıyorum.

"Uyanık mıyım?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Sadece öyle olup olmadığını kontrol ediyordum." "Şu anki görünüşün beni... nutkum tutuldu."

Gülümsemesi büyür. "Bana gayet iyi konuşuyormuşsun gibi geldi. Bu bir oyuncak.

Beğendin mi?"

"Ne giyersen giy senden hoşlanıyorum Chapman, ama evet, bunu gerçekten beğendim." "Scarlett bunu benim için yaptı ve normalde böyle şeyler giymediğimi biliyorsun.

ama hoşuma gitti." Arkasını döndü ve omzunun üzerinden bana bakarak kıcını gösterdi.

"Manzara her iki tarafta da olağanüstü," diyorum ona.

Kalp şeklindeki mükemmel kıcını sıkmak için uzanıyorum ve ellerim ona temas ettiğinde iç çekiyor.

"Seni özledim," diyor.

"Seni özlediğim kadar değil. En çok neyi seviyorum biliyor musun?"

Dönüyor ve bana sarılana kadar onu çekiştiriyorum. "Ne?"

Omzundaki kurdeleleri çözüyorum ve göğüsleri ortaya çıktığında sırtıyorum. "Her ne giyiyorsan onu çıkardığında..."

Yatakta ve duşta hatırı sayılır bir zaman geçirdik ve hiçbir şey giymemesinin inceliklerini gözden geçirdik.

Daha sonra oturma odasıdaydım, Caleb ile oynuyordum ki o yanımdan geçti ve bir kez daha baktım. Uzanıp belinden tutuyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve bir kez daha bakabilmek için çeviriyorum. Nefesimin altında küfredince güldü.

"Bana böyle şeyler almak için gideceğini söylememiştin," diyorum saygıyla. "Zaten senin yanımdayken sürekli bir işkence halindeyim. İnsanoğlunun bildiği en bol eşofmanları giysen de, ki benim için sorun değil, ya da bu... bu harika şeylere ne deniyor?"

"Tayt," diyor, gülmekten kırılıyor.

"Bunlar herhangi bir tayt değil. Onlar taytların tanrıçaları.

Çıplak olmanızdan sonraki en iyi şeylerden biridir. Onlar-"

Onu ellemeye başladığımda benden uzaklaşıyor. "Ahem. Küçük gözler mevcut."

Caleb'a, "Kendini çok uykulu hissediyorsun," diye seslendim.

Gülüyor. "Uyanık kalmasını dileme!"

"Yapmıyorum. Sadece ben sana çok yaramaz şeyler yaparken onun bir dakikalığına gözlerini dinlendirmesini istiyorum."

Yine elimden kaçıyor ve mutfığa girdiğinde iç çekiyorum.

"Sanırım bana işkence etmekten hoşlanıyor," diyorum Caleb'a.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GERÇEK

SADIE

Haftanın en sevdiğim günleri Pazartesi ve Salı oldu çünkü artık Weston'ı en çok o günler görüyorum. Çarşamba günleri ise işe ve uzun günlere geri dönüyor, bu yüzden Caleb ve ben kalktığımızda Weston'ın çoktan gitmiş olması genellikle biraz hayal kırıklığı yaratıyor.

Felicity ve kızlarla geçirdiğim eğlenceli bir hafta sonunun ardından Weston ve Caleb ile geçirdiğim eğlenceli birkaç günün ardından hafta ortası geldiğinde huzursuz oluyorum. Tüm yeni eşyalarımı yıkayıp asıyorum, tüm çamaşırları yıkıyorum ve yapılması gereken tüm işleri yaptıktan ve Caleb uyuduktan sonra Sadie'nin günlüğünü çıkarıyorum.

Okumaya başlıyorum ve sonra günlüğün dışını kontrol edip girişe geri dönüyorum. Dışarıdan son okuduğumla aynı görünüyor ama daha yeni. Okumaya devam ediyorum.

Claire ve Jessie dışarı çıktığımızda bir erkekle tanışmazlarsa kızıyorlar ve ben hala eve biriyle gidiyorum, bu yüzden onlar olmadan dışarı çıkmaya başladım. Kendi başıma yapmaktan hoşlandığım bir şey haline geldi. Sadie tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyor ve ben de kendi başıma dışarı çıkıp birini bulduğumda bunun daha heyecanlı olduğunu fark ettim. Bunun heyecanını seviyorum. Küçük bir tehlike. O kişiyi bir daha görmeyeceğimi bilmenin verdiği özgürlük. Bununla ilgili her şey beni azdırıyor. Bu kendime sakladığım küçük bir şey çünkü bunun için yargılanacağımı biliyorum. Erkekler bunu her zaman yapıyor ve kabul görüyor. Neden kadınlar her zaman farklı bir standarda tabi tutulsun ki?

Ev ödevimi yaptım ve Mustang'lerin sık sık gittiği bir bar öğrendim ve bir sonraki gideceğim yer orası olacak. Belki bir ya da iki ay içinde. Bu seferki için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Weston Shaw'ı istiyorum. O, benim deyimimle ulaşılamazlardan biri. Çılgın bir başarı seviyesine ulaşmış ve herkese sahip olabilecek erkekler. Seks yaptığım diğer sporcular Weston Shaw'un liginde değillerdi. Ve çoğu Weston'dan daha yaşlı. O benden sadece birkaç yaş büyük.

Eğer doğru oynarsam, bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Nefes veriyorum ve kitabı kapatıyorum, parmağımı yerinde tutuyorum ve devam edip edemeyeceğim konusunda kararsızım.

Bundan hoşlanmıyorum ama duramıyorum.

Ve sayfayı çevirdiğimde, bunun korktuğum giriş olduğunu fark ettiğimde kalbim daha hızlı çarpıyor.

Bir süredir yazmadım. Birkaç haftadır hastayım. Sanki sonsuza dek antibiyotik kullanmışım gibi geliyor... Aslında hala kullanıyorum ama kendimi çok daha iyi hissediyorum. Doktor sadece birkaç gün daha kullanmamı istiyor, gereklilikten ziyade ekstra bir önlem olarak.

Evden çıkmak için can atıyorum. Ailem sürekli bizim evde ve Sadie de durmadan başımda dolaşıyor. Bu hafta Mustangs maçından sonra dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum. Umarım Weston da orada olur. Geçen ay bir kez gitmiştim ama o yoktu, göreceğiz. Zamanlama, eğer oradaysa

mükemmel olacak çünkü dışarıda bir gece geçirmek için çok çaresizim, sinirlerle ilgili bir sorun yaşayacağımı bile sanmıyorum.

Belki bir sonraki yazımda Weston Shaw ile muhteşem bir gece geçirmiş olurum. Listedeki bir sonraki isim Zac Ledger, ama o evli, bu yüzden onu Denver'da karısından uzakta çalarken yakalamam gerekecek. Weston mükemmel bir alıştırma olacak.

Başımı ellerimin arasına aldım, kız kardeşimin Zac Ledger'ın peşinden gitmeyi *düşünmesi* bile utanç vericiydi. Tanrım, Zac'le bir şey denediğini hayal bile edemiyorum ve sonra bu evi muhteşem olan karısının dekore ettiğini öğreniyorum. Zac hakkında duyduklarıma göre, kız kardeşimin denediği hiçbir şey onun üzerinde işe yaramazdı. Karısını çok seviyor. Ve iş oraya geldiğinde Sasha'nın oraya gitmeyeceğini ummak zorundayım ama diğer her şey şaşırtıcı derecede stratejikti.

Bana *nihai ulaşılamazlar* teriminden bahsetmişti, ancak bunun onun işaretlemeye çalıştığı gerçek bir kontrol listesi olduğunu bilmiyordum.

Sayfayı çevirmeye korkuyorum ama yapıyorum.

Başardım! Weston Shaw ile yattım!!! Onun hakkında bilebildiğim kadar çok şey bilerek gittim ve o da bunun komik olduğunu düşündü. Bana ve bardaki birkaç kişiye birkaç kadeh içki ismarladı ve bir süre dans ettik. İlgisini kaybedebileceğini düşündüğümde, kollarımı boynuna doladım ve kalçalarımı ona doğru döndürdüm, güzel ve yavaşça ve sonra dedim ki, "Neden biraz daha özel bir yere gitmiyoruz ve seni bundan çok daha iyi hissettirebilirim..." Üzülerek söylüyorum ki tereddüt etti ama üzgün gözlerim ve hafif bir dudak büküşümle "Tabii, neden olmasın" dedi.

Otel odası oldukça karanlıktı ama adamın harika bir vücudu olduğunu söyleyebilirim. Ve yatakta ne yaptığını biliyor, ama birden fazla kez yapacağımızı umuyordum ve bu olmadı. Daha sonra uyuyakaldı ve ertesi sabah kibardı ama oyalanmak istemedi. Uyandıktan sonra ona binmeye başladım, ama beni üzerinden yuvarladı ve çok yorgun olduğunu söyledi.

Belki de en sevdiğim kısmı veda ettiği andı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana gülümseyerek "Kendine iyi bak, tamam mı?" dedi.

Bunun çok tatlı olduğunu düşünmüştüm.

Bundan bahsetme şekli, olaydan sonra yaptığı baygınlığa hiç benzemiyor. Aradan zaman geçtikçe bunu kafasında mı kurdu, yoksa sadece benim yararına mı anlattı bilmiyorum.

Caleb uyanıyor ve ona bir biberon hazırlarken ve küçük bir atıştırma yedirirken sadece hareketleri yapmamak için çalışmam gerekiyor. Aklım günlükte ve hamile olduğunu öğrendiğinde gerçekte neler yaşandığında. Birkaç saat sonra Caleb'i bir başka uykuya yatırdığımda aceleyle günlüğü alıp okumaya devam ediyorum.

Daha sıradan olan birkaç bölüme göz gezdiriyorum ve sonra ona geliyorum. Kelimelere *inanamıyorum*, diğer her şeyle aynı şekilde yazılmış olmalarına rağmen *hamileyim* ve dikkatimi çekiyorlar.

Şimdi neden bu kadar yorgun olduğumu biliyorum. Hala hasta olduğum için değil. Buna inanamıyorum. Hamileyim. Ve olası tek bir baba var, Weston. Bir bebekle ne yapacağım ben?

Birkaç hafta sonra tekrar gönderecek.

Çok hastaydım. Canım pek bir şey yapmak istemiyor ama bebek sahibi olma düşüncesiyle barışıyorum. Doğurmak istiyorum. İyi bir anne olup olamayacağımı bilmiyorum ama hamile olmam mucizevi görünüyor, değil mi? Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Prezervatif kullandı, ve şey... Hapları düzenli kullanmakta hiç iyi olmadım, ama antibiyotikler gerçekten işe yaramamasına neden olmuş olmalı. Ama ayrıca... Bebek sahibi olmamam gerekiyordu. Eğer bu bebeği doğurabilirsem, mucize bir bebek olacak ve annelik konusunda berbat olabilirim ama hayatımda onu sevecek yeterince insan var.

Sadie'ye söyledim. Sanırım şokta. Weston'a söylememi çok istiyor ama düşündükçe bebeği benden alacağını düşünüyorum. Sağlığım pek iyi değil, Sadie'yle yaşadığım daire çöplük gibi ve iş konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Ailesi avukat ve Weston'ın velayetini anında alabilirler.

Sonraki birkaç pasaja göz gezdiriyorum, yine aynı şeyler ve aylar sonra tekrar yazıyor.

Bebek durmadan tekmeliyor. Muhtemelen babası gibi atletik olacak. Birkaç ay önce erkek olduğunu öğrendim ve dünyaya küçük bir Weston Shaw daha getirme düşüncesi hoşuma gidiyor. Bir ev kadar büyüğüm. Sadie başından beri Weston'a söylemem için peşimdeydi ve nihayet bugün bu konuda ciddileştim.

Bir süredir nerede yaşadığını biliyordum ve gidip birkaç ev aşağıya park ettim. Büyük, güzel bir evde oturuyor ama Silver Hills'in en seçkin bölgesinde değil. Bu beni biraz şaşırttı.

Zaman aldı ama sonunda cesaretimi toplayıp kapısına gittim ve zili çaldım.

Bir kadın cevap verdi. Çok güzel bir kadındı. Açık kahverengi saçları ve iri gözleri vardı, benden biraz daha uzundu, benden birkaç yaş büyüktü ve kusursuz tasarım kıyafetler giyyordu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve birkaç saniye daha böyle bakarsa beni parçalara ayırabileceğini hissettim.

Sonunda, "Bu gerçekten acınası bir durum, biliyor musun?" dedi. Ben bir şey söylemeyince kapıyı yüzüme kapattı.

Olası kız arkadaşlarla ya da müstakbel eşlerle uğraşmak istemediğimi fark ettim. Sadie'nin Weston'a söylemeye çalıştığını düşünmesine izin verdim, böylece peşimi bırakacaktı, ama bugün gerçekten tekrar denemek istemediğim ilk gün.

Birkaç dakika orada oturdum, bu pasaj yüzünden sarsıldım. Bana kesinlikle onun evine gittiğini söylememişti. Kimdi bu kadın? Sasha ile ilgili konularda kendimi daha net hissetmek yerine, daha da kararsız hale geliyorum.

Sonraki birkaç kayıt hamileliği hakkında daha fazla ayrıntı içeriyor. Bu konular hakkında konuşmaktan hiç çekinmiyordu, bu yüzden bunların çoğunu biliyordum. Son sayfaya geldiğimde, Caleb'i doğurmuş ve uykusuzluk nedeniyle zar zor hayatta kalıyormuş gibi hissediyor. Başka hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağını düşünüyordum ama arka kapağın iç tarafına yapıştırılmış, Caleb'a yazılmış bir mektup vardı.

Kapağı açıp okurken ellerim titriyor.

Sevgili Caleb,

Eğer bunu okuyorsanız, size bir şey söylemenin nihayet doğru zaman olduğuna karar verdiğim içindir.

Sen şimdiye kadar verdiğim en iyi kararsın. Doğduğun andan itibaren, seni başka bir ruhtan daha çok sevdim. Sadece birkaç aylıksın.

Bunu yazarken yaşıyım, ama en zor günlerimde bile, anne olmak için uygun olmadığımı düşündüğümde, emzirirken bana bakacaksın ya da parmağımı avucunun içinde tutacaksın ve beni sevdiğini hissedeceğim. Bunu asla kaybetmek istemiyorum.

Şimdiye kadar babana senden bahsetmemeye karar verdim çünkü bencilce, onunla tanıştığında beni asla sevmeyeceğinden korkuyordum. İnanılmaz derecede yetenekli ve başarılı, benim sahip olabileceğimden çok daha fazla parası var ve iyi bir insana benziyor. Ama seni sevdiğim için sana babanın kim olduğunu söyleyeceğim ve bu seçimi sana bırakacağım. İki sevgi dolu ebeveyne sahip olmayı hak ediyorsun ve umarım gerçeği öğrendiğinde hayatında kalmam için bana güvenir. Bunun için elimden geldiğince mücadele edeceğim. Ve umarım ne olursa olsun beni affeder ve sevmeye devam edersin.

Baban Weston Shaw. Tanıştığımızda Colorado Mustangs'te oynuyordu ve takımımızı iki yıl üst üste Super Bowl'a taşımıştı. Şimdiden ona benziyorsun ve eğer şanslıysan, sen de ona çok benzeyeceksin. Sadie Teyzen benim ve onun en iyi yanlarımız olacağınızı söylüyor ve bunu gerçekten çok isterim. Sadie teyzene dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum, bu yüzden o söylüyorsa inanacağım.

Hazır olduğunda babana söyleriz ve nasıl gittiğine bakarız. Ona hiç söylememeyi seçersen de sorun değil, sana kalmış. Ama söyleyeceğini sanıyorum çünkü her küçük çocuğun bir babaya ihtiyacı vardır ve ben seni yeterince kendime sakladım.

*Seni her zaman
seviyorum.
Anneciğim*

Bitirdiğimde gözyaşlarım yüzümden akıyor ve okumayı bıraktıktan sonra uzun süre boşluğa bakıp kız kardeşimi düşünüyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

UYANDIR BENİ

WESTON

Pazar günü kaybetmeye çok yaklaştığımız için koçların bize ekstra yüklendiği yoğun bir hafta oldu. Koç Evans gitmemize izin vermeden önce beni ve birkaç kişiyi işaret etti.

"Gelecek hafta kafanı oyuna vermeni istiyorum.

Anladınız mı?" "Evet, efendim," hepimizin söylediği gibi odada yankılanıyor.

Daha sonra beni kenara çekti. "Her şey yolunda mı Shaw?" "İşler iyi gidiyor, efendim."

"Tamam, çünkü haberlerde sosyal hayatınızla ilgili istediğimden çok daha fazla şey görüyorum. Bazıları en iyi oyununu oynamadığını söylüyor." O kaldırır

Kaşlar.

Öfkemi bastırmaya çalışıyorum ve ona hissettiğimden daha sakın bir şekilde bakıyorum. "Hâlâ kazanıyoruz, değil mi?"

Bana o kendine has ukala sırtışını atıyor ve sırtıma vuruyor. "Aynen öyle. Sadece içinde hala o ateş var mı yoksa kolunda gördüğüm o güzel bayan arkadaşın tarafından tüketildi mi diye kontrol ediyorum."

"Ateşim hâlâ yanıyor," diyorum ona, şimdi sırtarak.

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Bu şekilde devam edelim ve bir Super Bowl daha kazanalım..."

"Evet, efendim."

Ertesi öğleden sonra, Penn için Sam hakkında acil bir Single Dad Players toplantısı düzenlenir. Ne yazık ki işin aslını öğrenemedi ama çocuk için hâlâ endişeleniyor ve ona yardım etme konusunda elinin kolunun bağlı olduğunu hissediyor. Cuma gecesi geç saatlerde, yorgun ve Sadie ile Caleb'i görmek için endişeli bir şekilde garaj yoluna girdim. Yarın istediğimden daha erken bir saatte yola çıkıyoruz ve Pazar günü Vikingler'le oynayacağımız maç için Minnesota'ya gidiyoruz.

"Merhaba," diye sesleniyorum kapıdan içeri girdiğimde. "Mutfaktayız," diyor Sadie.

Caleb'in mama sandalyesinin önünde oturmuş ona en sevdiği iki yiyeceği, havuç ve armut yediriyor. Caleb ona her lokma verdiğinde tepsiyi yumrukluyor ve Caleb'in mamayı kendisinin almasını engellemeyi başararak hepimizi büyük bir karmaşadan kurtarıyor.

Onu ve Caleb'i öpüyorum ve gözlerim Sadie'ye dönüyor. Son birkaç gündür sessizdi. Ona bir şey olup olmadığını sordum ama yorgun olduğunu ve aklında çok şey olduğunu söylemekten başka bir şey söylemedi.

"İyi misin?" Elim yanağında gezinirken soruyorum.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var ama maçtan hemen önce söylemeli miyim bilemedim. Ama her zaman maçtan hemen önce olur, o yüzden..."

"Bana kesinlikle anlatmalısın." Bana bakıp iç geçirdiğinde endişem ikiye katlanıyor, sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi görünüyor.

Başını sallıyor. "Yapacağım. Hadi onu doyuralım, yıkayalım ve yatağına yatırdığımda sana göstereceğim."

"Beni korkutuyorsun, Chapman."

Gözleri yumuşar. "Korkmana gerek yok. Bunun benimle ya da sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

Bu beni rahatlatıyor ama aklıma yüzlerce başka olasılık da geliyor. Bizimle ilgili değilse, onu bu kadar üzen şeyin ne olabileceğini hayal etmek zor.

Caleb'e banyo yaptırırken biraz rahatlıyor ve ben kitap okuyup onu yatırdıktan sonra şarap mahzenine inip onun sevdiği bir şişeyi getiriyorum.

Bunu görünce gülümsüyor ve "Evet, lütfen. Akşam yemeği için fazla bir şey yapmadım."

Izgara tavuk göğsüne, brokoliye, sebze, meyve ve kuruyemişlerle dolu kocaman salataya bakıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu mükemmel görünüyor."

Masaya oturduk ve onun bir şey söylemesini bekledim. Söylediğinde, nefesimi ne kadar uzun süredir tuttuğumu fark etmeden nefes veriyorum.

"Bir süredir Sasha'nın günlüklerini okuyorum. Parça parça, dayanabildiğim zamanlarda. İşlenmesi gereken çok şey var."

Bu beklediğim bir seçenek bile değildi ve içimde bir korku oluşuyor. Sasha günlüklerinde benim hakkımda ne tür şeyler yazmış?

"Bazıları hatırladığım şeyler ve hatırladığım şekilde gerçekleşiyor. Birçoğu da bilmediğim şeyler. Kız kardeşimi çok iyi tanıdığımı, onun açık bir kitap olduğunu sanıyordum ama içinde sakladığı çok şey varmış. Çoğuyla çelişkiye düştüm. Orada bilmemeyi tercih ettiğim şeyler vardı." Derin bir nefes alıyor. "Senin hakkında yazdıklarına gelince ne kadarını bilmek istediğini bilmiyorum - kötü bir şey söylemiyor, o yüzden bu konuda endişelenme. Ve bunu okumadan önce sana inanıyordum, seni tanıdıktan sonra, ama günlüklerden sana Caleb'dan bahsetmediği çok açık. Ama bilmen gerektiğini düşündüm... Sana bir kez söylemeye çalıştı. Caleb doğmadan kısa bir süre önce."

Konuşmaya başladığından beri terliyorum ama son birkaç cümleye geldiğinde şarabı yudumluyorum ve peçetemle alnımı siliyorum.

"Diğer evinizde olmalı... bu kadar çok güvenliğiniz olmadan önce, çünkü ön kapınıza kadar gitti."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bunu hatırlardım."

"Kapıyı sen açmadın. Güzel bir kadının açtığını söyledi. Ondan birkaç yaş büyük, biraz daha uzun boylu, açık kahverengi saçlı, özel tasarım kıyafetli. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşulmadı, ta ki kadın konuşup "Bu gerçekten acınası bir durum" diyene kadar.

şok içinde ona baktım. Birisi hamile bir kadının evime geldiğini biliyordu ve bana söylemedi mi? Bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Caleb doğmadan önceki dönemde sürekli kadın çağırırmıyordum ama yine de yeterince sık oluyordu. Kim olabilir diye beynimi zorladım.

"Buna inanamıyorum," diyorum. "Evime mi geldi?"

Kelimelere tam olarak dökemediğim nedenlerden ötürü, bu haber beni paramparça etti. Sasha'ya karşı beslediğim kızgınlıkla başa çıkmaya çalıştım ve onun bunu denediğini ve bu şekilde konuşulduğunu bilmek... Bilseydim her şey çok farklı olurdu. Oğlum doğduğunda orada olurdum. Onunla o ilk anları yaşırdım. Sasha'ya onlarla ilgilenileceğine dair güvence verirdim.

Gözlerimi kırptıtırıyorum ve Sadie uzanıp elimi tutuyor.

"Biliyorum. Bundan sonra yakın zamanda tekrar denemeyi planladığını düşünmesem de, sana haber vermeye çalıştığını bilmek bana yardımcı oluyor. Ama Caleb için yazdığı ve ona senden bahsettiği bir mektup da vardı."

Başımı sallıyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzölüyor.

Hızlıca gözyaşımı siliyorum. "Sevindim," diyorum. Tüm söyleyebildiğim bu.

"Özür dilerim," diye fısıldar Sadie.

Uzanıp bana sarılıyor ve uzun süre birbirimize sarılıyor.

Bir süre sonra geri çekiliyor. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Sana güvenmem için Sasha'nın günlüklerini okumam gerekmedi. Kalbimin derinliklerinde, Caleb'i duyduğın anda onunla ilgilenmek için her şeyi yapacağını uzun zamandır biliyordum. Senin nasıl bir baba olduğunu gördüm."

Gözlerim tekrar doluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bundan daha fazlasını söyleyemem ama sanırım bunu söylemesinin çok anlamlı olduğunu biliyor.

Daha sonra yemekleri tekrar ısıtıp akşam yemeğinde tekrar deniyoruz ama yine de fazla bir şey yemeyi başaramıyoruz.

Erkenden yatağa giriyoruz ve aynı anda hem ham hem de uyuşmuş hissediyorum. Sadie beni öpüyor ve başını göğsüme yaslıyor. Vücudum ona tepki verdiğinde, ama henüz hareket edemeyecek kadar ağırlaştığımda, vücudumu öpüyor ve her seferinde bir öpücük olmak üzere beni tekrar uyandırıyor.

İçine gömüldüğümde, keskin ve rahatlamış bir çığlık atıyorum.

Olayın oluş şeklini, oğlumla kaçırdığım zamanı asla sevmeyeceğim ama tüm bunlar beni Sadie'ye getirdi.

O benim güvenli yerim ve hayatımın aşkı.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

BU KÜÇÜK VE BÜYÜK YOLLAR

SADIE

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama ona günlüklerden bahsettiğimden beri Weston'la aramız daha da iyi oldu. O kadar savunmasız ve tatlı ki. Hikâyenin daha fazlasını birlikte öğrenirken kalbim kırıldı ama aynı zamanda iyileşti.

Sasha'nın gördüğü kadının kim olduğu gizemini koruyor, ancak bunu asla öğrenemeyeceğiz gibi görünüyor. Ve sanırım bu sorun olmamalı. Nasıl olsa hiçbir şeyi değiştiremeyiz.

Şükran Günü'nden önceki hafta ve ben henüz bir maça gitmedim. Geçen ay iki şansım vardı ama cesaretimi kaybettim. Weston'a söylemedim.

gitmeyi düşündü ve dergi fiyaskosundan beri sormadı. Arada bir yine çıkıyorum ama artık fotoğrafçıların dışarıda olduğunun farkında olmak kendimi geliştirmeme yardımcı oldu. Dışarıya tamamen toparlanmış bir şekilde çıkmam gerekmiyor ama dağınık ve aylardır uyumamış gibi de görünüyorum.

Denge.

Ama uzak durmak gittikçe zorlaşıyor.

Weston'la birlikte olmak hayatımı değiştirdi. Bu güzel evde yaşadığım ve artık iki yakamı bir araya getirmek için mücadele etmediğim için değil - gerçi bu büyük bir gelişme oldu, yalan söylemeyeceğim- ama böyle bir aşka sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim için. Weston'ın söylediği hiçbir şeye güvenmediğim zamanları düşündüğümde, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Şimdi ona güvenmeyeceğimi düşünemiyorum.

Bana baktığında, içten, yürek burkan bir hayranlıkla bakıyor.

Onun sevgisini iliklerime kadar hissediyorum.

Bu sadece tapındığı mihraptaki bir adam gibi bedenimle ilgilenmesinden kaynaklanmıyor, her ne kadar sevgisini her gün orada hissetsem de.

Bundan çok daha derinlere iniyor. Söylediği şeylerde, beni gördüğünde gözlerinin ısınmasında, en küçük şeylerden memnun olup olmadığımı kontrol etmesinde. Söylediğim şeylere gülmesi, beni güldürmeye çalışması, uzun bir günün ardından eve döndüğünde kendime zaman ayırmamı sağlaması, fazla uyumadığımı bildiğinde Caleb'i yataktan kaldırmak için zıplaması... Weston bana olan sevgisini her şekilde kanıtlıyor.

Bu yüzden kendimizi birbirimizin bedeninde kaybettiğimizde, bu aşkın bir şey oluyor... çünkü ön sevişme hiç bitmiyor. Yataktan çıktığımız andan itibaren devam ediyor ve hiç bitmiyor. Bana tüm bu küçük ve büyük yollarla değer verdiğini gösterdiğinde, seksin her seferinde bir vahiy olması beni şaşırtmamalı, ama öyle.

Benden hâlâ istediği tek şeyden onu bir saniye daha mahrum edemem.

Benim için her zaman bir bileti olacağını söyledi ve her maçtan iki hafta önce, saat gibi, dijital biletimle ilgili bir e-posta alıyorum. Sadece iç saha maçları da değil. Henüz deplasman maçlarını düşünmeye bile cesaret edemedim; o daha sonra gelecek. Ama Eylül ayından beri her maç için bilet aldım.

tek bir oyun. Caleb'in kendi koltuğuna ihtiyaçı olduğunda, Weston'ın da bir koltuğu olmasını sağlayacağından şüpheleniyorum.

Diğer tđm hafta sonları olduğu gibi ayrılırken onu řpđyorum ve gđn boyunca her zamanki FaceTime'larımızı yapıyoruz. Ertesi gđn de aynı şekilde. Ayrılmadan şnce son konuşmamızı yapar yapmaz harekete geçiyorum.

Kapı zili beni duraksatıyor ve Felicity'yi içeri almak için koşuyorum.

"Mđkemmek zamanlama. Weston'la telefonu yeni kapattım!" Gđldđm, ona sarıldım.

Ayrıldığımızda gđzleri parlıyor ve kolumu sıkıyor. "Bunu yaptığın için çok mutluyum." Etrafına bakınarak Caleb'i arıyor ve gđremeyince kaşlarını çatıyor. "Oğlum nerede?" Suratını astı.

"Hâla uyuyor ve mđmkđn olduğunca uzun sđre uyumasını umuyorum. Dış ıkarıyor ve dđn gece pek iyi uyuyamadı."

"Ah, zavallı adam. Yine de bizimle geliyor, değil mi?"

"Evet. Onun kaırmasını istemedim. Muhtemelen ele avuca sığmaz biri olacak. Yđrđmeye başladığından beri *hiç durmadan* yđrđyor."

Yukarı ıkıyoruz ve Felicity hangi kıyafeti giyeceğime karar vermeme yardımcı oluyor. Kızların gezisinden bu yana birkaç kez alışverişe ıktık ve daha da yakınlaştık. Olivia'yı ara sıra Lane ve David'in evinde gđrđyorum ama bize yakın oturmasına rağmen Felicity kadar ortalıkta gđrđnmđyor. Felicity ve Weston ablalarına daha yakın olmak istediklerini ama onun işle meşgul olduğunu sđylediler. Benimle aynı fikirde değiller ama bence o da onların sahip olduklarına sahip olmak isterdi. Sevgi dolu bir ilişki ve kendine ait bir aile.

"Olivia bu gece maça olacak mı?" Ben soruyorum.

Felicity kaşlarını ıatar. "Sanırım şyle. Yine de emin değilim. Daha fazla maça gitmeye ıalışıyor. Annemle babamın ve seninkilerin de geleceğini biliyorum." Sırıtıyor. "Ve Weston bana Romeo Knight'ın bu gece orada olacağını sđylediđinde inanamadım."

"Biliyorum." Yđzđmđ yelpazeliyorum. "Gitmek konusunda zaten gergindim, ama onun da bizimle aynı sđitte olduğunu bilmek, eek! Leo Burns'e karşı dđvđřđnđ gđrdđn mđ? Destansıydı."

"Hayır, ama sonrasında gđnlerce bunu duydum. Sutton ve kardeşleri bu konuda konuşmadan duramadılar. Weston da şyle."

Başımı salladım.

"Çocuklar bu gece Romeo'ya hayran kalacak." Gđlđyor. "Sutton bizimle orada buluşacak... Sanırım Theo, Callum ve Jamison'la birlikte. Sanırım Wyatt'ın bu gece ıalışması gerekiyordu." Yđzđnde üzgđn bir ifade beliriyor ve sonra aydınlanıyor.

"Ama... Kızlara senin gelmeyi düşündüğünü söylemiş olabilirim." Kaşlarını kaldırdığımda ellerini havaya kaldırdı. "Merak etme, tek kelime etmezler. Weston'ın zamanı gelene kadar öğrenmesine imkân yok. Ama onlar da geliyor ve biz bir süitte olacağız." Küçük bir salınım yaptı.

"Ahh. Bu harika. Onları özlemişim. Keşke herkes daha yakın yaşasaydı."

Omzunu kaldırıyor. Şakacı olduğu zamanlarda bana Weston'ı hatırlatıyor. "Ya da ne bileyim... Weston emekli olunca Landmark Dağı'na taşınabilirsin. Futbolcular sonsuza kadar oynamaz, biliyorsun."

"Eğer ailemi ikna edebilirim... ve senin aileni." İkimiz de gülüyoruz. "Biraz zaman alabilir. Umarım Weston istediği kadar uzun süre oynayabilir. Bunu çok seviyor."

Makyajımızı yaparken Felicity aynada bana gülümsüyor. "İşte bu yüzden onun için çok iyisin. Herkes bu yaşam tarzı için biçilmiş kaftan değil. Ve artık oyunlarda olacağın için daha da iyi olacak."

Göz kalemimi doğru sürmeye odaklanıyorum. "Bugünden sonrasını düşünmek beni geriyor. Bu çok saçma, biliyorum. Ne zaman bu kadar korkak oldum bilmiyorum."

Dönüp bana bakıyor, maskara çubuğu havada. "Korkak olduğunu düşünüyor olamazsın. İmkânı yok. Kız kardeşinin bebeğini kendi bebeğin gibi büyüttün. Bebekle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğün adamla barıştın ve Caleb'le ilgilenmek için duygularını bir kenara bıraktın. Profesyonel bir sporcuyla çıkıyorsun! Basın tarafından takip edildin ve bunu zarafetle idare ettin..."

"Bunun saklanmak kadar zarafet olup olmadığını bilmiyorum..."

Bana bir bakış atıyor. "Zarafetle üstesinden geldin," diye devam ediyor hiç durmamış gibi. "Eğer bir korkak olsaydın ve gelmiş geçmiş en güçlü insan olmasaydın, bunların hiçbirisi olmazdı. Kardeşim onu *hiç* görmediğim kadar mutlu olmazdı, Caleb sevgi dolu iki ebeveynle sağlıklı bir ortama sahip olmazdı ve biz de şu anda böyle takılamazdık." Aynada bana göz kırpmıyor ve maskarasını sürmeye devam ediyor.

Maça gittiğimde, görünüşüm konusunda kendimi iyi hissediyorum. Saçlarım sırtımda gevşek dalgalar halinde, makyajım yerinde ve elbisemi seviyorum

Ben giyiyorum. Desteğimi göstermek için Mustangs'in deniz mavisi rengine ve kısa ama çok da kısa değil. Uygun ve seksi arasındaki çizgide durmaya çalıştım ve umarım başarılı olmuşumdur.

Ama sinirlerim çok gergin.

Caleb, Weston'ın bu gece giyeceği formayı giyiyor ve burada olduğu için son gelişimizden çok daha heyecanlı. Süitin etrafında koşturuyor, en sevdiği insanlara sarılıyor ve ilgi odağı olmayı seviyor. Romeo Knight'la tanışma konusundaki gerginliğim de boşunaymış; çok iyi bir adam ve Caleb ona hemen ısınıyor.

Weston Facetimes'a girdiğinde telefonu kaldırıyorum ve Jamison ısıık çalıyor, böylece herkes dönüp bana bakıyor.

"Arıyor," diyorum telefonu sallayarak.

Yoldan çekiliyorlar, işaretimi bekliyorlar. Cevap veriyorum, gülümsemem biraz titrek. "Hey!"

"Kahretsin, Chapman." Isık alıyor. "Kıskanmalı mıyım? Çok seksi görünüyorsun. Bu gece ne yapıyorsun?"

Sifonu çekiyorum ve birkaç kişinin gülmemeye çalıştığını duyuyorum.

"Kıskanacak bir şey yok." Sırıtiyorum. "Seni destekliyorum Shaw. Kendine dikkat et ve kıcını kaldırıp oyna."

Kaşlarını kaldırıyor, kocaman gülümsüyor. "Tamam, yapacağım." Kıkırdıyor. "Caleb nerede? Dışarı çıkmadan önce onu görebilir miyim?"

"Caleb kimin elinde?" Kamerayı dışarı bakacak şekilde değiştirerek sesleniyorum, böylece odadaki diğer herkesi görebilecek. Babam Caleb'i yukarıda tutuyor. "Caleb, babana iyi oynamasını söyle," diyorum.

"Dada, pay goo," diyor Caleb, herkes alkışlarken kafasını küçük bir dansla sallıyor.

Kamerayı tekrar yüzüme çeviriyorum ve Weston'ın gözleri doluyor ve çok mutlu görünüyor.

"*Burada* mısın? Sadie." Burnunu çekiyor. "Tanrım, lapaya dönüşüyorum ve buna kızmıyorum bile," diyor. "Sana deli gibi aşığım Chapman."

"Seni seviyorum Shaw. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Elini kaldırıp *seni seviyorum* işareti yapıyor, ben de karşılık verince yumruğunu kalbinin üzerine koyuyor ve telefonu kapatıyoruz.

Birkaç kez kaybetmeye yaklaşımlarına rağmen bu yıl şu ana kadar yenilmediler. Ama bu gece büyük bir galibiyet aldılar. 41 - 7. Herkes bunu konuşuyor.

-Mustangler galibiyet serisini sürdürecektir mi? Kazanabilirler mi?

Mükemmel bir sezon geçiren sadece bir takım oldu, Miami Dolphins ve o da 1972'deydi.

Weston ve ben daha önce hiç kutlamadığımız gibi kutluyoruz. Caleb olmasaydı, havaya çıkabileceğimizi sanmıyorum.

Eğer haftalarca her derginin kapağında yer alacaksam, o maça gittiğime değdi.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KAVRULMUŞ TOPRAK

WESTON

Kapı çalıyor ve kapıyı ardına kadar açıyorum, annemle babamı ve Sadie'nin ailesini görünce sırtıyıyorum. Clara kafasını babamın yanından uzattı.

"Yolda kalanlar için yer var mı?" diye soruyor babam.

"Clara! Geleceğini umuyordum. Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyum. İçeri gelin." Herkesi kucaklıyorum ve Caleb büyükannesi ve büyükbabasına doğru yürüyor, kucağa alındığında gülüyor. "Mutlu Şükran Günleri!"

Caleb anlamsız bir şekilde tekrarlıyor ve hepimiz sanki gerçekten söylemiş gibi onun üzerine gidiyoruz. Herkes getirdiği tabakları mutfağa taşıyor ve sonra Sadie'ye sarılıyor. Günlerdir yemek yapıyor ve sürekli

Menüye bir öge daha ekledik. Ana yemekte ailelerimiz ve Olivia olacak, daha sonra Felicity, Sutton ve Owen gelecek, Penn, Rhodes ve Levi, Bowie ve Becca, hatta Henley ve kızların bile uğrayabileceğini düşünüyorum.

Olivia birkaç dakika sonra gelir ve Caleb onu görünce koşarak yanına gider ve bacaklarına sarılır. Olivia şaşkınlıkla yere bakar ve sonra eğilip ona sarılır.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyor.

Sevinçle bana bakıyor ve kız kardeşimin yüzünde böyle bir ifade gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Pazar günkü maçta her yere koştuğunu duydum," diyor. "Üzgünüm, gelemedim." Tekrar Caleb'a bakıyor. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu, beni hatırlayacağından emin değildim."

Ona gülümsüyor ve hepimizi gülmekten kırıp geçiren uzun bir gevezelik dizisi yapıyor. Ayağa kalktığında, onu kucağına alması için kollarını uzatıyor ve onun fiziksel olarak erimesini izliyorum. Bu beni çok mutlu ediyor. Nefesimin altında kıkırdıyorum ve o bana alaycı bir bakış atıyor. Kız kardeşim hâlâ orada, ama konu Caleb'a gelince, kamçılanıyor.

Tezgâhın üzerindeki bir şeyi işaret ediyor ve Olivia oraya doğru yürüyor. Küp küp doğranmış şeftali kavanozunu görünce zıplamaya başlıyor.

"İstediğin bu mu?" Olivia küçük kavanozu kaldırarak soruyor.

Olivia'yı tuttuğu için sadece bir elini kullanabiliyor ama boştaki eliyle *isteme* işareti yapıyor.

"İstemek için işaret dili yapıyor," diyorum Olivia'ya tekrar yaptığında.

Gözleri açılıyor. "Neden işaret dili öğreniyor?"

"Bebeklerin konuşmadan önce iletişim kurmalarına yardımcı oluyor. Sadece birkaç kelime biliyor. Lütfen, daha fazla, istiyorum."

"Aç," diye ekliyor Sadie. "Onları kullandığında çoğu yemekle ilgili oluyor." Gülüyor.

"Etkileyici," diyor Olivia. "Bu şeftalileri ona verebilir miyim?"

"Elbette," diyor Sadie. "Birazdan yemek yiyeceğiz ama muhtemelen şimdiye kadar çok acıkmıştır... o yüzden evet, sakıncası yoksa." Bana bakıyor. "Sanırım hindiye kesmen için hazırız."

"Şu şeye bir bakayım." Etkinlik için aldığımız yeni elektrikli bıçağı çıkarıp dilimlemeye başlıyorum. "Kendimi hiç bu kadar evcimen hissetmemiştim." Gülüyorum.

Olivia bir ılık atıyor ve ben Caleb'in elinde artık boş olan şeftali kavanozunu tuttuğunu görüyorum, birkaç şeftali sırlıklam olmuş gömleğine yapışmış. Olivia mahcup görünüyor.

"Çok özür dilerim. Ben alamadan o aldı-" diye başladı.

Sadie ve ben ona "Sorun değil," diyoruz.

"Onu beslemeye çalıştığımızda elleri titriyor. Şimşek kadar hızlı," diyorum Caleb'a kullandığım ses tonuyla. Sanki övölüyormuş gibi gülümsüyor.

"Gidip üstünü değiştireyim," diyor Olivia, hâlâ kararsız görünüyor, ama herkes bir şeylerle meşgul, o yüzden kendini ikna eder gibi başını sallıyor.

Gülüyorum. "Teşekkür ederim. Taşındığımdan beri oraya çıktığını sanmıyorum. Odası bizimkinin yanında ve dolabı kıyafetlerle dolu, istediğini seç." Başını sallıyor ve onu yukarı taşıyor, ıslanmasın diye dışarıda tutuyor. Birlikte oyun oynuyorlarmış gibi gülüyor ve ben hindiye dönerken başımı sallıyorum. Her şey hazır olduğunda Sadie yanıma geliyor ve kolumu ona doladım.

Sadie adayı göstererek, "Herkesin tabaklarını burada doldurabileceğini düşündük," dedi, "sonra da yemek odasına götüreceğiz. İçkiler orada hazır."

"Bu inanılmaz görünüyor çocuklar," diyor annem. Uzanıp yüzümü okşuyor. "Sizi bu kadar mutlu görmek beni ne kadar mutlu ediyor anlatamam." Tavana bakıyor. "Ağlamayacağım," diyor gülerek. "Oğlum büyüdü ve güzel evinde, güzel ailesiyle birlikte bizi eğlendiriyor." Yüzünü sallıyor. "Tamam, ağlayacağım." Sadie'ye bakıyor. "Teşekkür ederim. Bugün bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Oğlumuzu ve torunumuzu bu şekilde sevdiğiniz için teşekkür ederiz. Sen hayatımıza girmeden önce ne yapardık bilmiyorum."

Anneme sarılırken Sadie'nin gözleri parlıyor ve sonrasında ikisi de burnunu çekiyor. Bana doğru geri döndüğünde gülümsüyorum ve onu göğsüme yaslıyorum.

"Bugün bizimle birlikte olduğunuz için çok mutluyuz," diyorum. "Ailem ve ailemin bu yılki genişleme şekli için minnettarım." Başımı sallıyorum. "Tanrım, havada bir şey var. Bu gözyaşları nereden geliyor? Kalbim dolu." Derin bir nefes alıyorum. "Herkes kendine yardım etsin. Hadi *yiyeelim!*"

Tabağım konusunda ılımlıyım. Normalde yemeyeceğim şeylerle dolu, ancak daha küçük porsiyonlarda ve beni çok fazla yemeye tetikleyen yiyeceklerden kaçınıyorum. Örneğin annemin brokolili pirinç güveci.

ve tatmin olacağım. Daha sonra antrenmanlarımda yine halsiz olacağım ama yediğim hiçbir şey Pazar günkü maçı etkilemeyecek.

Masaya oturmaya hazırlanırken Olivia'yı bir süredir görmediğimi fark ediyorum. Onu orada görmeyi umarak mutfağa gidiyorum ve göremeyince, "Olivia ve Caleb henüz dönmediler mi?" diye soruyorum.

"Onları görmedim," diyor Sadie.

"Gidip onları kontrol edeceğim."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Caleb'in odasına ulaştığımda Caleb'i giyinmiş ve raflardan tüm kitaplarını çekerken buluyorum ve Olivia ona kitap okuduğumuz sandalyede oturuyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyorum ve Caleb sığıyor. Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum ama görmem için heyecanlıymış gibi bir kitap uzatıyor ve ben de dayanamıyorum. Yakında daha sert olmaya çalışacağım, ama şu ana kadar yaptığı hiçbir şey çok yaramaz görünmüyor.

"Temizle, temizle," diye şarkı söylüyorum.

Şarkı eşliğinde başını ileri geri sallıyor ve kitapları yerine koymaya çalışıyor. Ona yardım ediyorum ve Olivia'ya sırtarak dönüyorum, ama yüzüne iyice baktığımda saniyeler içinde onun önünde oluyorum.

"Sorun ne? Ne oldu?" Göz hizasına gelene kadar eğildim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözyaşlarıyla dolu olduklarını görünce şok oldum.

Olivia'yı hayatım boyunca ağlarken gördüğümü hiç sanmıyorum. "Olivia, ne oldu?"

Sasha ve Caleb'in duvarda asılı duran resmini işaret ediyor.

Biz.

"Annesi bu mu?" diye soruyor, sesi kırılarak. Bir kez başımı sallıyorum. "Evet, bu Sasha."

Gözlerini kapatır ve gözyaşları dökülür. "Weston, elimde bir şey var. ve bunun için beni affedeceğini hiç sanmıyorum. Bunun için kendimi affedemem."

Elini sıkıp bir an ona bakıyorum ve sonra farkına vardığım şey kocaman, sert bir taş gibi yüzüme çarpıyor.

"O sendin, değil mi? Onu gören sen miydin?"

Gözleri tekrar resme kayıyor ve isteksizce başını sallıyor.

"Diğer eve geldi ve ben de bunun bebeğini doğurduğunu söylemeye gelen başka bir çılgın hayran olduğunu düşündüm. Seni takip etmekten vazgeçmeyen diğer kadını daha yeni doğurmuştun.

kardeş koruma modu. Gerçekten bir bebek olduğuna bile inanmadım." Boğuk bir ses çıkardı. "Nereden bildin?"

"Sadie bunu Sasha'nın günlüklerinde okumuş."

"Ona karşı çok kabaydım." Yüzü parçalanır ve daha sert ağlamaya başlar. "Weston, çok üzgünüm. Eğer ben olmasaydım, her şey çok farklı olurdu. Oğlunu en başından beri tanıyor olacaktın. Yapamam, benden nefret ediyor olmalısın."

Kollarımı ona doladım ve sarıldım. Birkaç damla gözyaşı döktüm ama fazla değil. Bu günü geçmişe bakarak geçirmek istemiyorum. Olivia sakinleşince geri çekiliyorum ve yan masadan bir mendil alıp ona uzatıyorum. Burnunu siliyor ve göz makyajını yapmak için bir mendil daha alıyor. Caleb, Olivia'nın ağladığını görünce bize doğru geliyor ve endişeyle ona bakıyor. Sırtını sıvazlıyorum ve o da gelip bana yaslanıyor.

"Senden nefret etmiyorum Olivia," diyorum. "Bunu geride bırakmanın zamanı geldi. Farklı şekilde ele alınabilecek çok şey var. Caleb doğduğunda yanında olmak için her şeyimi verirdim ama şimdi hayatımda olduğu için çok minnettarım. Artık kimseye kızamıyorum çünkü oğlum ve Sadie ile birlikte bu güzel hayatı yaşıyorum."

"Bu her şeye bakmanın cömert bir yolu. Sen ve Felicity her zaman benden çok daha iyiydiniz," diye homurdanıyor.

"Doğru değil."

Bana sert bir bakış attı. "Çok doğru. Bu benim başıma gelseydi, herkese bunu ödetmek için dünyayı yakıp yıkardım."

Kıkırdıyorum. "Bu senin başına asla gelmezdi. Bu senin hayat planının bir parçası değil."

Gözlerini deviriyor. "Kesinlikle olmaz."

Güldüğümde ifadesi yumuşuyor.

"Sadie'ye bundan bahsetmesek olur mu?" diye sorar.

Ona sert bir bakış attım. "Sadie'ye söyleyeceğim. Biz sır saklamayız ve o da bu konudaki duygularıyla başa çıkmaya çalışacaktır. Bu yıl ikimiz de bunu yapmayı öğrendik."

"Beni sonsuza dek evinizden atmadığınız için teşekkürler," diyor.

Ayağa kalkıp elimi uzattım ve o da elimi tutup ayağa kalktı. "Bir şey değil. Bugün geldiğiniz ve yeğeninize diğerini parçaladıktan sonra sevimli bir kıyafet giydirdiğiniz için teşekkürler."

"Rica ederim," diyor, gülümsemesi artıyor. "Şükran Günü için beni bir şey yapmaya zorlamadığın için teşekkürler."

"Şükran Günü için hiçbir şey yapmadığın için *hepimiz* sana teşekkür ediyoruz," diye tersliyorum. Göğsüme vuruyor ve ben de omuzlarımı kaldırarak gülüyorum. "O jöle kalıbıyla asla yaşayamayacağım," diyor.

"Kireçliydi ve içinde *havuç* parçaları vardı."

Bunu düşünmek bile beni ürpertiyor.

Gülüyor. "Şükran Günü gibi olması gerekiyordu." "Daha çok teşekkür-edip-gitmek gibi."

Yine gözlerini deviriyor. "*Tamam*, Weston," diyor birkaç dakika önceki ağlamaklı ses tonundan çok daha alışıktı olduğum alaycı bir ses tonuyla.

Caleb'i kucağıma aldım ve kız kardeşime sııttım. "Hadi, yemeğe gidelim."

Aşağı indiğimizde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Caleb'i mama sandalyesine oturtuyorum ve ziyafete başlıyoruz. Sadie bana bakıyor ve gülümserken masanın altından onun kalçasını sıkıyorum.

Hayat çok tatlı ve bir anda geçip gidiyor. Bir günün ne getireceğini asla bilemeyiz.

Pişmanlık duyarak bir dakika daha kaybetmek istemiyorum.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KUTULAR VE AYAKLAR

SADIE

"Bu ağacı sonsuza dek asılı bırakabilir miyiz?" Weston soruyor.

Şükran Günü'nden hemen sonra diktiğimiz devasa Noel ağacının önünde duruyoruz ve Noel arifesindeyiz. Weston'ın kolları bana sarılmış, ben de başımı onun göğsüne yaslamışım. Bugün Noel'miş gibi davranıyoruz çünkü Weston'ın yarın öğlen oynaması gerekiyor, bu da onun için erken bir gün anlamına geliyor ve bu ağacın önünde değil.

"Oh, hayır." Gülüyorum. "Caleb beni çok yoruyor. Süslere kafayı takmış durumda ve en az beş kez neredeyse ağacı kendi üzerine deviriyordu."

"Ve sen her seferinde bir koroner hastasısun," diyor, şakağımı öpmek için eğilirken gülerek.

"Aynen öyle." Ona sırtıyıyorum ve o da dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Artık onu uykusundan uyandırabilir miyiz?" diye soruyor.

"Tam bir çocuksun." Dönüp yan tarafını gıdıklıyorum ve o da kalçalarımın tutup beni omzunun üzerinden fırlatarak kıcıma şaplak atıyor.

Ben de ona bir tokat atıyorum ve kan beynime hücum ederken gülüyorum.

"Demek istediğimi kanıtlıyorsun," diye bağıryorum bana bir tokat daha attığında.

"Noel'i çok seviyorum." Beni kanepeye fırlatıyor ve boynumdan aşağıya öpücükler kondurmadan önce sırtıtarak üzerimde geziniyor. "Hediyelerini açtığını görmeye hazır değil misin?"

"Evet." Kazağımı kenara çekip sütyenimin arasından göğüs ucumu dillediğinde ona doğru eğildim. "Peki neden dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun?" İnliyorum.

"Çünkü bu da Noel gibi hissettiriyor." Bana bakarken gözleri parlıyor. Bacaklarımla arasına gelene kadar alçalıyor. "Önce şunu açmama izin ver," diyor, kot pantolonumun fermuarını açıyor ve kalçalarımın aşağı çekiyor.

Bana tüm dikkatini veriyor ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamadan hislerin içinde kayboluyorum. Yıldızları görmemi sağlıyor ve ben paramparça olurken saçlarına sımsıkı tutunuyorum. Ama o yükseklikten indiğimde hala daha fazlasını istiyorum ve onu yukarı çekip aceleyle pantolonundan kurtarıyorum. Ağırlığını üstüme verdiğinde ve ucu beni tam istediğim yerden dürttüğünde ikimiz de inliyoruz. Birkaç santim içeri girip geri çıkıyor ve bir dahaki sefere daha derine iniyor. Dibe vurduğunda, saçlarını iki yumruğumla kavırıyorum ve ağzını kendime çekiyorum.

"Yine çok yaklaştım," diyorum dudaklarına karşı.

Tam o sırada Caleb'in monitörden şarkı söylediğini duyuyorum.

Weston ve ben donup kalıyoruz ve birbirimize bakıyoruz. "Lütfen, durma," diye fısıldıyorum.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. O bir görev adamı, temposu cezalandırıcı ve mükemmel.

"Hâlâ yakın mısın?" diye soruyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Bana sırtıyıyor ve kalçalarımı yukarı doğru eğiyor, bu hareketi yaparken içeriye vurduğu aç beni uçurumun kenarından düşürmeyi asla başaramıyor.

Bir sonraki saniyede onun etrafında titreşmeye başladığımda inliyor. Başını geriye düşüyor ve içimde şişerek orgazmımı daha da iyi hale getiriyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel," diyor boynuma doğru.

"Anne," diye sesleniyor Caleb.

İkimiz de gülüyoruz ve Weston yavaşça içimden çıkıyor. Ayağa kalkıyor ve pantolonunun içine geri sokuyor.

"Onu yakalayabilirim," diyor.

Başımı sallıyorum ve o ellerini yıkamak için mutfığa koşarken ben de temizlenmek için alt kattaki banyoya doğru ilerliyorum.

"Geliyorum ufaklık," diye bağılıyor merdivenlerden çıkarken.

Banyodan çıktığımda Caleb'in coşkulu "Baba!" sesini duyuyorum.

"Ah," diyorum boş mutfakta.

Caleb bunu ilk kez böyle söyledi. Eminim Weston'ın şu an yüzü gülüyordur.

Caleb'i yeni değişmiş olarak aşağı getirdiğinde, haklıydım. Yüzünde çok mutlu bir gülümseme vardı.

"Bana baba dediğini duydun mu?"

"Gelmiş geçmiş en şirin şey," diyorum.

Ağacın altında oturuyoruz ve ben en sevdiğim iki insana bakıyorum.

"Beni çok mutlu ediyorsunuz. Mutlu Noeller," diyorum

Weston'a. Bir öpücük için benimle ortada buluşuyor.

"Mutlu Noeller bebeğim," diyorum Caleb'a, eğilip yanağından öpüyorum. O da yüzümü okşuyor.

"Bak, orada ne olduğunu gördün mü?" Üzerine oturabildiği ama ayaklarıyla da hareket edebildiği küçük bisikleti göstererek soruyorum.

Weston onu alıp ağacın üzerine koyar ve hareket ettirebileceğini anlaması bir dakika sürer. Ağaca çarptığında ve devasa şey sallanmaya başladığında, Weston onu aceleyle çeker ve ona başka bir hediye gösterir.

Weston, "Evet, o şey gitmeli," diye takılıyor.

"Bir Noel ağacının böyle tehlikelerle dolu olduğunu hiç bilmezdim," diye ekliyorum.

Caleb sadece hediyesine bakarken, Weston ona nasıl yapıldığını göstermek için kâğıdı biraz yırtar. Caleb sırtarak kâğıdı yırtıyor ve havaya fırlatıyor. İçinde ona aldığımız küçük çalışma tezgahıyla uyumlu küçük alet setini görünce kutuyu fırlatıyor. Weston aletleri kutudan çıkarıyor ve Caleb ayaklarını kutunun içine sokmaya çalıştığında gülüyor.

"Bak, çalışma tezgahını gördün mü?" Weston ağacın yanında duran oyuncağı işaret ederek sorar. Caleb'in elinden tutup alet çantasından çekici alıyor ve ona her şeyi göstermeye çalışarak oraya doğru yürüyor.

Caleb arkasındaki kutuyu işaret ediyor ve bizi çok güldüren *isteme* işaretini yapıyor.

"Sanırım çocuklara sadece bu yaşta kutu vermeniz gerektiği doğru," diyorum.

"O zaman sana bir hediye vereyim," der Weston, "ama önce çorabını bulmalısın."

Etrafıma bakıyorum, onun doldurulmuş çorabının hâlâ asılı olduğunu görüyorum, ama benimki yok. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir şey mi? Çorapları saklamak?"

Gülüyor. "Şimdi mi?" Bunu bir soruymuş gibi söylüyor. "Bu şekilde devam etmemize bayılıyorum." İkimiz de buna güldük.

"Hayatı bir macera haline getiriyor" diyor.

"Gelecek yıl Noel Baba'nın senin çoraplarını sakladığından emin olacağım." "Noel Baba çorapların bir parçası mı?" diye sorar.

"Sanırım. Yani, hiçbir zaman gerçekten inanmadım, ama..." Küstahça bakıyor. "Kutsala saygısızlık!"

"Hmm. İnanmak konusunda bu kadar tutkulu olduğunu bilmiyordum."

"İnanmak her şeydir," diyor. "Sadece hangi kısmından emin değildim Santa dahil oldu."

"Şimdi her şeyi sorgulamama neden oldun."

Sırıtır ve beni ayağa kaldırmak için ayağa kalkıyor ve oturma odasında dolaşırken sıcak mı soğuk mu yoksa ılık mı olduğumu söylüyor. Sonunda gömme raflardaki kitapların arasında duran çorabımı buluyorum.

İnanılmaz şeylerle dolu bir hazine gibi. Nefis kokulu banyo kese ve parfümü, sıcacık çoraplar, tek tek paketlenmiş şekerlemeler, seçtiğine şaşırdığım sevimli küpeler ve en alta çorabın tüm ayağını dolduran uzun bir mücevher kutusunu hissettiğimde donup kalıyorum.

Kutuyu açıyorum ve güzel bir zincir üzerindeki beyaz altın kolyeyi gördüğümde ağzım açık kalıyor. Ortasında **W+S** yazıyor. Artı işaretinin üstünde bir **C** ve artı işaretinin altında ortasında elmas olan küçük bir kalp var.

"Bunu çok seviyorum," diyorum ona, sesim titreyerek. "Teşekkür ederim." Kutusundan çıkarıyorum ve üzerime giymesini için dönüyorum.

"Eğer bunu takmaktan hoşlanıyorsan ve bunu güncellememiz gerekirse... ne bileyim, yeni baş harfler ya da başka bir şey... Claus ailesiyle konuşacağımdan emin olabilirsin."

"Öyle mi?" Sırıtır, onu öpmek için eğiliyorum. "Neden yeni baş

harflere ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum ama..."

Bana daha uzun bir öpücük verirken elleriyle sırtımı sıkıyor. "Her seferinde bir şey, Chapman. Hepsi büyük planımın bir parçası."

"Anlıyorum. Çok ilginç."

Omzumun üzerinden bakıyor ve Caleb'in başka bir hediyeyle birlikte alet setinin kutusuna vurduğunu görünce gülüyor.

"Umarım o kutuda kırılacak bir şey yoktur," diyor. "Ona aldığımız küçük şirin botlar," diye fısıldıyorum.

"Oh, mükemmel," diye fısıldıyor.

"Çorabının içinde ne olduğunu görmeye hazır mısın?"

diye sordum. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Çorabının yanına gidip onu bir kutu gibi sallarken saf bir yaramazlık yapıyor. Ses çıkmayınca kaşlarını çatıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Elini oraya sokar ve üzerinde Kömür Parçası yazan kocaman bir sabun kalıbı çıkarır.

"Ama ben çok iyiydim," diye ısrar

ediyor. "Evet, öyleydin." Gülüyorum.

Ardından *Korkunç Müthiş Baba Fıkraları Kitabı'nı* çıkarıyor ve karıştırırken gülüyor. "Bunları kesinlikle kullanacağım."

"Hiç şüphem yok."

Sırada üzerinde Caleb'in yüzü olan çoraplar var ve sanki bu şimdiye kadar aldığı en harika şeymiş gibi davranıyor. Bizim aptal suratlar yaptığımız bir çift daha çıkardığında çok güldü.

"Bu mükemmel," diyor.

En altta üzerinde Sadie'nin Yancısı yazan tütünlü vanilyalı bir mum var. Kahkahası yüksek tavanda yankılanıyor ve Caleb ile beni de güldürüyor.

Gülmeyi bıraktığında "Sen başıma gelen en iyi şeysin" diyor. Beni kendine çekiyor ve uzun bir öpücük veriyor.

Ağacın altına oturmak için hareket ettiğimizde, orada hala çoğunlukla Caleb için hediyeler var, ki bu komik, çünkü onları açmayı daha az umursamayazdı. Hâlâ kutusuyla mutlu ve iyi ki de öyle, açması gereken birkaç kitap, şarkı söyleyen bir oyuncak ve çorabında daha sonra keşfedebileceği birkaç şey var.

Weston ve ben hediyeleri açmakta acele etmedik. Scarlett'in markası olduğunu bildiğim güzel bir kazak ve seksi bir gecelik aldım. O da bir süveter aldı ve son hediyesi en sevdiği hediye oldu. Caleb'in doğduğu günden bu ayın başındaki ilk doğum gününe kadar çekilmiş fotoğraflarından oluşan bir albüm. Büyük bir parti verdik.

ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte. Bu Noel'de aldığından daha fazla hediye aldı ve en büyüğü Penn'den geldi - aşırı büyük bir top havuzu. O güne ait fotoğraflar sonda yer alıyor ve en son fotoğraf Weston o gece yatmadan önce masalını okurken çektiğim bir fotoğraf.

"Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum," diyor albümü kapatırken tıkanarak.

"Ben de öyle hissediyorum," diyorum ona.

Beni kucağına çekiyor, böylece ona sarılmış oluyorum ve bana sarılıyor. Caleb'a bakıyoruz.

"Sonunda çalışma tezgahını sevdi," diyor

Weston. "Yaşasın."

"Oh... altında uyuyakalmak için kullanıyor."

Ona doğru sürünürken gülmemeye çalışıyoruz ve Caleb'in orada sıkışıp kalmaması için tezgahı hareket ettiriyoruz. Weston onu kucağına aldığı anda gözleri açılıyor ve sonra geri dönüyor.

"Bu senin için yeterli Noel neşesi mi, ufaklık?" Weston sorar. "Seni anlıyorum. Hadi seni yatağa götürelim."

Caleb'i önümde tutuyor ve ben de yanaklarından öpüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Weston birkaç dakika sonra geri geldiğinde ben hâlâ ağacın altında oturuyordum. Beni tekrar kucağına aldı ama bu sefer ikimiz de ağaca bakıyorduk. "Oh, bekle. Sanırım bir şeyi unuttun," diyor. Tekrar ağaca bakıyor

ve başını sallar. "Evet, kesinlikle bir şey unutmuşsun."

Beni üzerinden kaldırdı ve ayaklarımın üzerine koyduğunda "Sıcak" dedi. Gülüyorum. "Zar zor hareket ettim."

Elini *hareket et* der gibi sallıyor.

Ağaca yaklaşıyorum.

"Daha sıcak."

Sola doğru bir adım

atıyorum. "Soğuk."

Sağa doğru bir adım attım.

"Sıcak!"

Yere baktım ve bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için eğildim. "Soğuk."

Tekrar ayağa

kalktım. "Sıcak."

Kıkırdıyorum. Süslere bakıyorum ve ağacın içine sıkıştırılmış yeni bir şey fark ediyorum. Zarfı çıkarıp sallıyorum.

"Çok ateşlisin," diyor en seksi sesiyle.

Sırtarak zarfı açıyorum ve Turks ve Caicos'a, futbol sezonu bittiğinde gitmek üzere biletleri gördüğümde çığlık atıyorum. Kalkış tarihine tekrar bakıyorum ve sonra ona bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Eğer o günleri böyle geçirmek istemiyorsanız, gitmek zorunda değiliz. Ailenin de seninle gelmesini istiyorsan, onlar da aynı uçakta olacaklar" diyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Kız kardeşimi kaybetmek her zaman acı verecek, ancak Weston'la olan hayatımdaki diğer her şeyde olduğu gibi, onun bu dünyadan ayrılışının yıldönümü de, o zaman öyle görünmese bile, iyi bir şeyle yumuşatıldı.

Weston'la tanıştığım gün ve Weston'ın oğluyla tanıştığı gün.

Son zamanlarda bazen, Sasha'yı kaybettiğim günden beri beni izleyen ve bana ekstra mutluluk dozları veren bir koruyucu meleğe sahip olup olmadığımı merak ediyorum. Ben öyle düşünmek istiyorum.

"Bence bu yıldönümünü geçirmek için mükemmel bir yol," diyorum ona. "Hayatımı değiştirdiğin kesin, Shaw."

Sırtıyor. "Senin benimkini değiştirdiğin kadar değil Chapman. Beni tepetaklak ettin ve henüz doğru tarafta olduğumu sanmıyorum. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Beni kollarının arasına alıyor ve beni yukarı taşırken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

EPILOGUE

NUGGETS

İki buçuk ay sonra

WESTON

Bowie'nin evindeyiz ve bağlantı odasındaki tüm çocuklarımızın konuşmaları donuk bir kükreme halinde. Cassidy Caleb'i her yere taşıyor ve o da buna katlanıyor, bu da ona bayıldığıнын kesin bir işareti çünkü oğlum hareket halinde olmayı seviyor.

Rhodes, "Nişanlandığına inanamıyorum, dostum," diyor. "Ama ben ne Turks ve Caicos'a iki haftalığına gittiğine *gerçekten* inanamıyorum ama

sen eve gelene kadar ona evlenme teklif etmedin. Ne oldu orada?"

Hepsi gülüyor ve ben omuz silkiyorum, sırtıyorum ve benimle dalga geçmelerini hiç umursamıyorum.

"Kutlamak için kendi günümüz olsun istedim. Kız kardeşini onurlandırdığımız bir seyahatte tanıştığımız gün olması doğru gelmedi."

"Kahretsin," diyor Rhodes, başı geriye düşüyor.

Bowie başını sallayarak, "Yemin ederim Rhodes," diyor.

"Bana bunu çoktan düşündüğünü mü söylüyorsun?" Rhodes Bowie'ye kuşkuyla bakar.

"Uh, evet." Bowie'nin elleri havaya kalkar. "Unutmak biraz zor."

"Tebrik ederiz. Sizin adınıza çok mutluyuz," diyor Henley.

Penn başını sallayarak, "Aramızdaki tek evli kişinin sen olacağına inanamıyorum," diyor. "Sadie'yi seviyorum ama bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"Benim için mutlu ol." Gözleri biraz daha az çılgın görünene kadar uzanıp omzunu sıkıyorum.

"Önce bir bebek, sonra bir eş," diye devam ediyor. "Sonra bir bakmışsın, daha çok bebeğin olmuş."

"O gün için sabırsızlanıyorum." Bir hayale kapılıyorum, Sadie'yi bir bebek yumrusuyla, ışıltılı gülümsemesiyle bana gülümserken hayal ediyorum.

Evimi bir yuva haline getirdi ve onu daha fazla çocukla doldurma düşüncesi beni düşündüğümünden daha fazla mutlu ediyor. Evimizi daha az bekâr evi haline getirerek iç tasarım dürtülerini sisteminden çıkardığını söylüyor. Erkekler için de bazı dekorasyonlar yaptı ama şimdilik önceliği Caleb. Gelecekte ne yapmayı seçerse seçsin destekleyeceğim. Karım olacağı için çok mutluyum. Ve ailem bizim için daha mutlu olamazdı, Olivia bile. Sadie ve Olivia'nın Sadie ve Felicity kadar yakın olmaları biraz zaman alabilir ama doğru yoldalar.

Rhodes, Bekar Babanın Oyun Kitabı'nı masanın ortasına bırakarak beni tatlı düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Rhodes, "Başka bir bebek sahibi olmayı düşünüyorsanız buna bir göz atmanızın zamanı geldi" diyor.

İyi huylu bir şekilde sırtıyorum. "Getir onu."

Sayfaları çeviriyorum, durduğunda gülüyorum:

Baba olmak kabızlık gibidir. Yeterince lifli beslenmediğiniz için kabız olduğunuzu düşünürsünüz ama su, sebze, egzersiz ve belki de bağırsaklarınızda hiç fark etmediğiniz garip bir kıvrım da vardır.

düşünün.

~Rhodes

"Bu bilgelik külçeleri, sana söylüyorum." Başımı sallıyorum ve sayfaları çevirmeye devam ediyorum, Rhodes'un bir babanın bir gün içinde ulaşabileceği tedirginlik seviyelerini çizdiği bir diyagramda duruyorum.

Devam ediyorum.

Becca bana durmayı ve küçük şeyleri takdir etmeyi öğretti. Gözlerimin görmezden gelmeyi öğrendiği en basit şeyleri bile fark etti ve ben de onun gibi dikkat etmeye çalıştığımda, bu bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı.

~Bowie

Rhodes, "Devam edin," diyor.

Duygusal olanlarla oyalanmaya devam ettiğimde, Rhodes sabırsızlanıyor ve henüz görmediğim bir pasajı işaret ederek istediği sayfaya çeviriyor.

"Bunu oku," diyor.

İkinci bebeğimize hamile olduğumuzu öğrendiğimizde herkes "Cassidy'nin eğlenmesine yardımcı olacak. Göreceksin, harika olacak." Ve Audrey harikaydı, ama değerli küçük Cassidy'miz bir cehenneme dönüştü çünkü "sadece bir kız" olmak istiyordu. Üçüncü çocuğumuza hamileyken herkes "İki çocuk ve iki ebeveyn erkek erkeğe bir savunmadır, ama üç, şöyle olacaksınız: NE DÜŞÜNÜYORDUK KI?"

Ve bu doğrudu.

Ama başka türlü olmasını istemezdim.

~Henley

Nefes veriyorum. Düşünecek çok şey var.

"Ve bu," Rhodes bir sonraki sayfayı işaret ediyor.

İlk bebeğinizi doğurduğunuzda, hayatınızda hiç bu kadar yorgun olmamıştınız. Zar zor iş yapabiliyorsunuz, o kadar bitkinsiniz ki. İkinci bebeğiniz olduğunda, hayatınızda hiç bu kadar yorgun olmamıştınız. Yeni bebek bütün gece ayakta kaldıktan sonra nihayet uyuduğunda, belinizi bağlayıp ilk çocuğunuzla ilgilenmeniz ve marketten eve dönerken uyuyakalmamak için dua etmeniz gerekir.

Üçüncü bebeğinizi doğurduğunuzda, hayatınızda hiç bu kadar yorgun olmamışsınızdır. Yeni bebek bütün gece ayakta kaldıktan sonra nihayet uyuduğunda, ikinci çocuk da gece veya gündüz uyumaz ve ilk çocuk gözleriniz her kapandığında sizi uyandırır çünkü nihayet ilgi görme sırası ona gelmiştir. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim.
~Henley

"Siktir," diye fısıldadım.

Henley bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra Bowie'nin çocuğunuzu mutlu edecekse prenses şarkıları söylemekten ya da pembe oje sürmekten korkmamanız gerektiğine dair söylediği tatlı şeylere göz gezdiriyor. Rhodes'un oğlunuza ilk kez futbol topu attığınızda söyleyecek tatlı sözleri bile var. Yeni doğanlar için olan minik bir top bile olsa, bunun gibisi yoktur.

Henley, "İşte, bu daha iyi," diyor.

Gracie ile zor bir dönem geçiriyorduk. Diş çıkarıyordu ve mutsuzdu. Bir gece, birkaç gece üst üste onunla ayakta kaldığımız için çok yorgunduk ve saatlerdir durmadan ağlıyordu. Sonunda tekrar uyanmak üzere uykuya daldı ama biz odasına varmadan önce sessizleşmişti ve içeri girdiğimizde Audrey

Gracie'yle birlikte beşiğin içine girmişti. Kucağında Elini tutup ona şarkı söyledi ve bu gördüğüm en tatlı şeydi. Kardeşler deli gibi kavgaya edebilir ama birbirlerine duydukları sevgi başka hiçbir ilişkiye benzemez. En iyi arkadaşlar, suç ortakları, yeni nesil hafıza koruyucuları...

~Henley

Ona baktığımda gülümsüyor.

"Üç çocuk sahibi olduğun için gerçekten pişman değilsin, değil mi?" diye soruyorum. "Bir milisaniye bile değil," diyor.

Penn, "Her zaman önce evlenmenin tadını çıkarabilirsin" diyor. "Bir tarih belirlediniz mi?" Bowie soruyor.

"Evet derse yarın onunla evlenirim... Bu konuda seni bilgilendiririm," diyorum.

"Kitaba eklemeler yapmaya ne zaman başlayacaksın?" Henley masanın üzerindeki not defterini göstererek soruyor.

"Ben mi? Sence ben hazır mıyım?"

"Bir yılı aşkın süredir siperlerdeydiniz. Evet, hazırsın." diyor Rhodes.

Penn dirseklerini dizlerine dayayarak, "Sam'i her fırsatta kola içmeyi bırakmaya ikna ettim ve midesi ve diş hekimi çok daha mutlu," diyor.

Hepimiz Penn'e bakıp sırtıyoruz.

"Bu harika, dostum. Bu adamla ne zaman tanışacağız? Onu şimdiden tanıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum.

Penn bir an için utangaç görünüyor. "Son zamanlarda daha mutlu görünüyor. Farklı bir koruyucu ailede ve orayı daha çok seviyor. Aslında onu Paskalya hafta sonu aile etkinliğine götürmek için izin aldım."

Henley, Penn'in sırtına vurarak, "Bir aydan az kaldı," diyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamıyorum," diye söze karışıyor geri kalanımız.

Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum alıyorum ve ayağa kalkmadan önce geriniyorum. "Bebekler hakkındaki tüm bu konuşmalar bende nişanlımla seks yapma isteği uyandırdı..."

"Her şey nişanlımla seks yapma isteği uyandırıyor." Rhodes beni işaret ediyor.

İşaret ediyorum. "Haksız değilsin."

Masaya vuruyorum. "Tüm bilgelik sözleri için teşekkürler."

"Kabız olan yine de yapışacak olan şey, değil mi?" Rhodes soruyor.

Homurdanıyorum. "Tam orada, evet."

Cevabımdan fazlasıyla memnun olmuş bir şekilde sırtıyor.

Elimi masanın ortasına koyuyorum ve onlar da ellerini üst üste koyuyorlar.

Geri çekildiğimizde ve ben uzaklaşmaya başladığımda, Henley defteri tutuyor.

"Bunu unutma," diyor.

Ondan alıyorum ve sırtışına karşılık veriyorum. "Sizler çıtayı çok yükseğe koydunuz."

Rhodes, "Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye katılıyor.

Elimi kaldırıp diğer odaya geçiyorum ve çocuklarımızın hep birlikte oynamasına gülümsüyorum. Henley'nin kızları herkese el işi yaptırıyor. Küçük adamların kızlara ayak uydurmaya çalışmasını izlemek gerçekten görülmeye değer bir manzara.

"Merhaba Weston," diye sesleniyor Becca. "Resmimi beğendin mi?" Resmini kaldırıyor ve ben de sırtıyorum. "Bayıldım."

Diğer herkes bana resimlerini gösteriyor ve Caleb koşarak bana karalamalarını gösteriyor.

"Harika iş çıkardın," diyorum saçlarını karıştırarak. "Eve gitme vakti geldi oğlum." "Annemi görecek miyim?" diye soruyor.

"Evet, hadi anneni görmeye gidelim. Yolda ona çiçek alalım mı?"

"Çiçekler!" diye bağıyor.

"İyi plan. Düşünme tarzını seviyorum."

Daha fazla Weston ve Sadie ister misiniz? Buraya tıklayın!

<https://dl.bookfunnel.com/ygwticrcko>

***Henley'nin hikayesi için
Gizli Aşk için buradan ön sipariş verin!***

<https://geni.us/SecretLove>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SECRET LOVE COMING SOON!

Bölüm 1

Yuvarlana

n

HENLEY

Seks rüyası sırasında alarmın çalmasından nefret ediyorum.

Son zamanlarda, sadece oradan alabiliyorum.

Söylentilere göre profesyonel sporculara gece gündüz gökten kadın yağıyormuş ve ben de bu tekliflerden payıma düşeni almış olsam da, her zaman tek kadınlı bir erkek olduğum için pek işime yaramadılar. Yıllarca o kadın eski karım Bree'ydi, ama artık benimle evli olmak istemediğine karar verdiğinde, gündelik ilişki sularını test ettim.

Benim için değil.

Çoğu zaman.

Futbol ve çocuklar arasında zaten çok az zamanımız var.

Ama bugünkü gibi sabahlarda, mavi toplar beni mahvettiğinde, belki de zaman ayırmam gerektiğini düşünüyorum.

Kırık bir kalpten muzdarip değilim. Bree ve ben aslında iyi arkadaşız. Colorado Mustangs'in en iyi oyuncusu olarak kariyerimin zirvesindeyken ve üç kızımı büyütürken dışarı çıkıp ruh eşimi bulacak zamanım yok.

Yuvarlanacak zaman da yok.

Duşta durumumu düzeltiyorum ve hızlıca giyiniyorum. Dn kızlarımın en sevdiği simit ve krem peyniri almak için markete uğramamak gibi bir hata yaptım ve okula gitmeden önce bunları aldıklarından emin olmak istiyorum. Hafta içi genelde annelerinde olurlar ama Bree şehir dışına çıktığı için benimle kalıyorlar.

Herkesin uyanık olduğundan emin olmak için her kapıyı hafifçe alıyorum.

Kapısını aldığımda Cassidy inliyor, ta ki ben ona markete gitmem gerektiğini hatırlatana kadar.

"Tamam, sen dönene kadar hepimizin hazır olmasını sağlayacağım," diyor.

Bunu dün gece yatmadan önce kurduk ve kızımın kardeşlerinden sorumlu olmaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Son zamanlarda oldukça huysuzdu, bu yüzden galibiyetleri kutluyorum.

"Teşekkürler Cass," diyorum ona. "Kalkın kızlar. Birazdan simitlerle döneceğim.

Seni seviyorum."

Uykulu bir sevgi ve anlaşma mırıldanıyorlar ve ben de aceleyle kapıdan ıkıyorum. Aurora'nın marketinin otoparkı neredeyse bomboştu ve tanıdık birilerini görmemeyi umarak aceleyle içeri girdim. Küçük bir kasaba olan Silver Hills'te insanlar çoğunlukla mahremiyetime saygılıdır. Son  Super Bowl galibiyeti bunu biraz değiştirdi, insanlar beni tebrik etmek ya da bazı oyunlar hakkında konuşmak için yanıma geliyor, ama çok da kötü değil.

Elimde krem peynirle simit paketini almak için uzandığımda beyaz ojeli güzel bir el bana çarpıyor.

"zr dilerim!" diyor yumuşak bir ses ve ben dönüp bakıyorum.

En yeşil gözler siyah çerçeveli gözlüklerin arkasından bana bakıyor ve bir an için topuz yaptığı koyu renk saçlarını, gözlerini ve dolgun pembe dudaklarını gördüğümde sessiz kalıyorum. Beyaz düğmeli bir gömlek, ten rengi bir elbise pantolonu ve ona uygun bir ceket giyiyor... muhasebeci olabilir mi? Çok düğmeli bir şey. Aklıma seksi bir kütüphaneci geliyor. Yüzü çekici ve arkadaş canlısı, dudaklarının kenarında bir gülümseme oynuyor.

"Görünüşe göre tarçınlı kuru zml simitlerden sadece bir paket kalmış," diyor.

"Devam et. Sen al," diyorum.

"Hayır, sanırım önce sen geldin. Dikkatimi veremedim. şuradaki tarçınlı rulolar dikkatimi dağıtıyordu." Birkaç rafı işaret ediyor,

ve ben de tarçınlı ruloları görüyorum.

Gözlerim onlara dikildi. "Bunlar tehlikeli görünüyor."

Gülüyor ve ekmek paketini alıyor. "Tehlikeli tarafta yaşamayı seviyorum." Gözleri gülüyor ve kalbim küçük bir tekleme adımı atıyor.

Bekle, benimle flört mü ediyor? Sanırım benimle flört ediyor olabilir.

Tanrım, bu işte berbatım.

Kıkırdıyorum. "Tehlikeli tarafta yaşayan birine göre çok iyi görünüyorsun-" Elimi muhafazakâr kıyafetinin üzerinde gezdirirken boğazımı temizliyorum.

Alaycı bir tavırla elini kalçasına koyar. "Korkunç ne?" "Son derece uygun," diyorum sırtarak.

"Bir kitabı kapağına göre yargılayamayacağını bilmiyor musun?"

Gülüyor ve kalbim yine o garip şeyi yapıyor.

Güldüğü zaman gerçekten çok güzel. Ve gülmediğinde de.

"Peki, nesin sen... gündüzleri bankacı, geceleri tarçınlı rulo suikastçısı mı?"

Göz kırpıyor ve omzunun üzerinden bana bakarak uzaklaşmaya başlıyor. "Onun gibi bir şey."

"Bir adın var mı?" Ben sesleniyorum. "Tru," diye karşılık veriyor.

Tru. Bunu sevdim.

Hâlâ gülümsüyorum, o uzun bacakların ve köşeyi dönerken kalçalarının beni büyüleyen salınımının tadını çıkarıyorum.

Kafasını koridora doğru uzattı ve ben de onun ardından salyalarını akarken yakalandım. Kahretsin, o seks rüyası beni sandığımdan daha fazla etkilemiş olmalı.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kim olduğumu bilmemesi hoşuma gidiyor. Bu nadir bir şey, özellikle de bu şehirde.

"Ben Henley."

Elini sallayarak kaldırıyor. "Hoşça kal, Henley."

Acelem olduğunu hatırlayana kadar bir dakika daha orada durdum. Kızlara fazla gecikmeyeceğimi söylemişim ve işte buradayım, market reyonunda oyalanıyor ve bir yabancıyı arzuluyorum.

Yabancı değil...Tru.

Eve geldiğimde kendimi ıslık çalarken yakalıyorum, üst katta bir gürültü duyduğumda duraklıyorum.

"Kızlar. Her şey yolunda mı? Dükkândan döndüm. Gelin yemek yiyin."

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı ve koridora doğru hızla ilerliyor ve mutfığa ulaştıklarında üç kız da aynı anda konuşmaya başlıyor.

Gracie, "Baba, Cassidy'nin banyodaki işi o kadar uzun sürdü ki neredeyse altıma yapacaktım," diye sızlanıyor.

Cassidy gözlerini devirerek, "Audrey de en az onun kadar içerideydi," diyor. "Hayır, değildim!" Audrey Cassidy'ye ters ters bakıyor.

Lanet olsun. Audrey karşılık verdiğinde bir süredir bir tartışma yaşandığını anlıyorum. Dokuz yaşına yeni girdi ve yüzleşmekten nefret ediyor. Sanırım Gracie anne karnından kavgaya hazır olarak çıktı. Altı yaşında ve iki ablası var, şimdiden yetenekli bir rakip. Eskiden yüzünde tatlı bir gülümsemeyle küçük kız kardeşleriyle eğlenceli oyunlar başlatan on üç yaşındaki Cassidy ise şimdi ergenlik cehenneminin sancılarını çekiyor.

"Beş banyomuz varken neden hepiniz o tek banyoyu kullanmakta ısrar ediyorsunuz anlamıyorum," diye mırıldandım. "Her birinizin kendi banyosu var."

"Güzel olan bu baba," diyor Gracie. "Ve en büyüğü," diye ekliyor Audrey.

Cassidy, "Yatak odamı taşımak istiyorum, böylece orası *benim* banyom olabilir," diyor. "*Tek başıma.*"

"Baba, saçımı örebilir misin?" Gracie soruyor.

Ona bakıyorum ve sanki yataktan yeni çıkmış gibi görünüyor. Açık kahverengi saçları her yere yapışmış.

"Bunca zamandır ne yapıyordun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Tuvalete gitmek için bekliyorum." Elini Cassidy'ye doğru tutuyor.

Homurdanıyorum, saç bağlarıyla birlikte ıvır zıvır çekmecesinde sakladığımız fırçayı çıkarıyorum ve önümde durmasını işaret ediyorum. Bana bakıyor.

"Teşekkürler, baba."

"Bir şey değil, fıstık."

Cassidy ve Audrey ödevlerini sırt çantalarına koyarken ben de aceleyle saçlarını tarayıp örmeye başladım.

Örgüler en iyi işim değil ama idare eder. Gracie'nin omzunu sıkıyorum ve market poşetini hızla boşaltıyorum.

"Yemeğe ne dersiniz?" Yemeği masaya koyuyorum ve başlamaları için tabakları almak üzere dönüyorum. "Bu sabah fazla vaktimiz yok-"

Cam kırılma sesi ve bir çığlığı daha fazla tartışma izler. Ne oluyor? Ne olduğunu görmek için arkama bakıyorum; portakal suyu dolu sürahi şimdi yerde ve Cassidy'nin kıyafetlerinin üzerinde.

Cassidy ağlamaya başlar ve merdivenlerden yukarı koşar, Gracie ise kollarını göğsünde kavuşturur.

"Olduğun yerde kal, ikinizin de bu camla kesilmesini istemiyorum." Bir havlu ve süpürge alıp ortalığı temizlemeye başladım. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Cassidy kötü biri," diyor Gracie. "Her zaman."

Yüzümü buruşturuyorum. "Her zaman değil. Dün akşam yemekte çok iyiydi." Audrey homurdanıyor ve ben yine şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Not edildi," diyorum.

Cassidy dün akşamki yemekte zar zor tahammül edilebilir durumdaydı ve hepimiz biliyoruz ki

o.

Audrey bana sırtıyor ve ben de onun at kuyruğunu çekiştiriyorum.

Gracie, "Annem Cassidy'nin şu anda büyük duygular içinde olduğunu söylüyor," dedi.

bir lokma simit.

Başımı sallıyorum. Bree ve ben bu konuda hemfikiriz. Kızların hormonlarıyla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama benim on bir ile on beş yaşlarım arasındaki hayatım işkence gibiydi ve Bree bunun kızlar için daha kötü olduğunu söylüyor.

"Annen haklı. Cassidy'nin şu anda büyük duyguları var. Ablanla konuşacağım ama ona karşı daha nazik olmaya çalışalım, tamam mı? Bir şeylerle mücadele ederken, sevdiğimiz insanların bize karşı nazik olması yardımcı olur."

Gracie dudaklarını büzerek, "Pek nazik davranmıyor," diyor.

Audrey onaylarcasına başını sallıyor ama ona baktığımda yüz ifadesi utangaç bir hal alıyor.

"İnsanlara bize nasıl davranılmasını istiyorsak öyle davranırız, onlar aynısını yapmasa bile. Tamam mı?" Bekliyorum ve iki kız da isteksizce kabul etmeden önce uzun bir duraklama oluyor. "Pekâlâ. Kahvaltınızı bitirin ve sonra gidip dişlerinizi fırçalayın. On dakika içinde kapıdan çıkmamız gerekiyor."

Cassidy için bir simit hazırlıyorum ve üst kata çıkarıp kapısını çalıyorum.

"İçeri gel," diyor sessizce.

Kapıyı açtığımda değişmiş kıyafetiyle yatağın kenarında oturuyordu. Elinin tersiyle yüzünü siliyor ve titrek bir nefes veriyor.

"İyi misin, tavşancık?"

Yere bakıp başını sallıyor ve ben kızımın daha iyi hissetmesini sağlamak için bir orduyla ve yoluma çıkan herkesle savaşmaya hazırım.

"Konuş benimle. Neler oluyor?" Uzanıp elini tutuyorum ve o da sıkıca kavırıyor.

"Okula gitmek istemiyorum," diyor.

Genellikle çok hızlı büyümeye çalışıyor ve çoğu zaman bir ergen gibi konuşuyor, ama şimdi benim küçük kızım gibi konuşuyor. Eskiden eve her geldiğimde koşup kollarıma atlayan ve sanki gelmiş geçmiş en iyi babaymışım gibi "*Baba!*" diye bağırان kızım.

"Neden olmasın?"

"Bayan Carboni benden nefret ediyor. Çok kaba biri. Zamanını boşa harcadığımı söylüyor."

"Ne? Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Sertçe yutkunuyor. "Projemi teslim etmedim."

Ona bakakaldım. "Bayan Carboni *İngilizce* öğretmeniniz, değil mi? Geçen hafta üzerinde çalıştığın projeden mi bahsediyorsun?"

Başını sallıyor ve tıpkı benimkiler gibi kahverengi gözlerinden birkaç damla daha yaş süzülüyor. Dayanmakta güçlük çekiyorum. Kolumu ona doladım, hıçkıra hıçkıra ağlarken onu tutuyorum, tam o sırada Gracie merdivenlerden yukarı bağırıyor, "Audrey şimdi gitmezsek geç kalacağımızı söylüyor!"

"Hemen geliyoruz," diye geri sesleniyorum. "Cassidy, neden teslim etmediğini anlamıyorum. O projeye baktım. Annen de baktı. İyi bir çalışmaydı."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de ona yatağının başucundaki masadan bir mendil uzatıyorum.

Yüzünü ve burnunu siliyor ve titrek bir nefes daha alıyor.

"Onunla konuşacağım, tamam mı? Ama projeni teslim etmen gerekiyor. Bugün teslim edin, ben arayıp bir şeyler ayarlayacağım."

Başını sallıyor ve çok daha hafif bir tonda, "Sorun yok baba. Ben iyi olacağım. Onunla konuşmana gerek yok. Sadece biraz korkmuştum. Şimdi daha iyi hissediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, sabahın bu erken saatinde zihinsel kırbaç benim için çok fazla. Kızlarımın bana her gün yaptırdığı zihin jimnastiğinden çok, sahada zihin sarsıntısı geçirmekte daha iyiyim.

"Projeni teslim edecek misin?" diye sordum. Başını sallıyor ve hatta sırtıyor. "Tamam mı?" İsteksizce söylüyorum.

"Gerçekten gitmeliyiz baba. Eğer bizi geç bırakırsan annem sana çok kızar."

Ayağa kalkıyorum ve aceleyle odadan çıkarken arkasından bakıyorum. "Seni geç bırakan ben değilim," diye sesleniyorum.

Başını tekrar kapıdan içeri sokuyor ve gözlerindeki muzipliği görüyorum. "Acele et," diyor ağzından.

"Bu sabah sabrımı deniyorum," diyorum başımı sallayarak.

O zaman sırtıyor ve ben de kızımın yüzünde o gülümsemeyi gördüğüm için mutlu oluyorum. Aceleyle merdivenlerden indik.

"Hadi gidelim, çocuklar." Anahtarları aldım ve Gracie'nin sırt çantasını taşımasına yardım ettim. Kızlar Suburban'da ön koltuğu kimin alacağını görmek için parmak savaşına başladılar. Bugün Audrey kazandı ve yeni bir şikâyet turuna neden oldu.

Tedavisi bende. Ne kadar tartışılırsa tartışsınlar, Taylor Swift'i açtığımda avazları çıktığı kadar "Cruel Summer" söylemeye başlıyorlar ve her şey yoluna giriyor.

Onları bırakıp spor salonuna gidiyorum, hâlâ Taylor'a mırıldanıyorum. Kahretsin, kızlarım beni zıplatıyor.

Mağazadaki o kadınla küçük bir etkileşim kurmak iyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Bana bakışı, hala yetenekli olduğumu düşündürüyor.

Hayatımın ne kadar kaotik olduğunu bilseydi ne düşünürdü merak ediyorum. Asla öğrenemeyecek olmam çok kötü.

Gizli Aşk için buradan ön sipariş verin!

<https://geni.us/SecretLove>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı (ve bir sonrakini!) çıkarmamda bana yardımcı olan herkese özellikle minnettarım. Bu kitabın düzenleme sürecinde bir beyin sarsıntısı geçirdim ve ardından birkaç ay boyunca her şey karmakarışık oldu... Umarım bu kitap çıktığında en kötüsünü atlatmış olacağım!

Ancak her zamankinden daha fazla yardıma ihtiyacım vardı ve devreye giren sizlere çok minnettarım!

Her şeyden önce aileme, siz benim her şeyimsiniz ve sizi tüm kalbimle seviyorum.

Kira, Kess ve Greyley, yukarıdaki aile bölümüne bakın... ama aynı zamanda, sanat eserlerinizle kitaplarıma ve swag'larıma kattığınız güzellik için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yeteneklerinize ve her birinizin katkıda bulunduğu şeylere hayranım. Sizi çok seviyorum.

Laura ve Catherine, tüm sevginiz ve cesaretlendirmeleriniz, koşturmalarınız, beni güldüren evcil hayvan makaralarınız ve kontrolleriniz için teşekkür ederim. Bu yalnız süreci o kadar da yalnız değil ve çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz. İkinizi de çok seviyorum.

Christine, her şeyle ilgili tüm adımlarda elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve sana minnettarım!

Natalie, yaptığın her şey için teşekkür ederim! Ve yan çizdiğimde benimle birlikte güldüğün için. Seni seviyorum ve bunu benimle yaptığın için çok mutluyum.

Georgie Grinstead, seni deli gibi seviyorum ve seninle bu kitaplar üzerinde çalışmayı seviyorum. Onları ve beni daha iyi yaptığın için teşekkür ederim.

Tüm VPR ekibine, benim için yaptığınız her şey için ne kadar teşekkür etsem azdır. Kim, Christine, Sarah, Kelley, Valentine, Josette, Meagan, Daisy, Ratula, Amy, Megan, Charlie ve Nina, hepinizi çok seviyorum ve her biriniz için minnettarım!

Katie, dokuzuncu saatte gelip bana yardım ettiğin/kurardığın için teşekkür ederim! Claire, vokallerimiz hayattır.

Tarryn, bununla bir *hayvan gibi yaşamayı* yepyeni bir seviyeye taşıdım. Güvenli yerim olduğun için teşekkürler.

Christine Maree, hayatımda olduğun her şey için sana minnettarım.

Tosha, Courtney, Savita, her zaman ve sonsuza dek yanımda olanlar.

Kitaplarımı okuyan ve inceleyen her okuyucuya, blogger'a, bookstagrammer'a ve booktoker'a tüm kalbimle teşekkür ederim!

Unuttuğum insanlar olduğunı biliyorum. Lütfen tüm yazar ve okur (ve yazar/okur olmayan) arkadaşlarımin sevgisi, dostluğu ve desteğı için çok minnettar olduğumu bilin! Her biriniz olmadan bunu yapamazdım.

OceanofPDF.com

ALSO BY WILLOW ASTER

Bekar Baba Oyun Kitabı Serisi

[Çılgın Aşk](#)

[Gizli Aşk](#)

[Pervasız Aşk](#)

[Kötü Aşk](#)

Çılgın Aşk

Landmark Dağ Serisi

[Unutulmaz Bir Gün](#)

[Karşı](#)

[Konulmaz](#)

Düşüş

Konaklam

a

Birbiriyle Bağlantılı Karakterlere Sahip Bağımsızlar

[Yaz Mevsimi](#)

[Sonbahar Geceleri](#)

Günah Krallığı

Dizisinin [Çöküşü](#)

[İfşa Edildi](#)

[Ruin](#)

[Pride](#)

Standalones

[Gerçek Bir Aşk](#)

Hikayesi

[Tarlalarda](#)

[Kırmızıya](#)

B ü r ü n m

e k

[Maybe Mağy](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur) [Lilith](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Miles Apart](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur) [Falling in Eden](#)

Laura Pavlov ile G.D. Taylors Serisi

[Evli ya da Canlı Aranıyor](#)

[Cesur ve Dik Kafalı Bir](#)

[Başka Anaç](#)

[Hayırseverler ile Dökülen](#)

[MILF Arkadaşlar İçin](#)

[Ağlamayın](#)

Tarryn Fisher ile Erkeklerin Sonu Serisi

[Folsom](#)

[Çakalı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

FOLLOW ME

ANA LISTEME KATILIN...

<https://bit.ly/3CMKz5y>

[Web sitesi willowaster.com](http://www.willowaster.com)

[Facebook](#) @willowasterauthor

[Instagram](#) @willowaster

[Amazon](#) @willowaster

[Bookbub](#) @willow-aster

[Tiktok](#) @willowaster1

[Goodreads](#) @Willow_Aster

[Asters_group](#) @Astersgroup

[Pinterest](#) @WillowAster

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.